

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่ ไตรมาสที่ 2

เมษายน – พฤษภาคม – มิถุนายน 2017

พิมพ์จำนวน 1,450 เล่ม

จงเลี้ยงแกะของเราเถิด

เขียนโดย

โรเบิร์ต แมคไอเวอร์

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928

website: www.adventist.or.th e-mail: sdam@adventist.or.th

คำนำ

การเลี้ยงแกะ

หัวข้อศึกษาของเราไตรมาสนี้คือ พระธรรม 1 และ 2 เปโตร เราจะได้ อ่านถ้อยคำของอัครทูตเปโตรเอง ซึ่งน่าตื่นเต้นเพียงไรใจที่ได้อ่านถ้อยคำของ คนหนึ่ง ผู้ได้อยู่กับพระเยซูตลอดช่วงเวลาสำคัญในพันธกิจการรับใช้พระเจ้า ของพระองค์ไม่ใช่แค่ท่านเปโตรได้อยู่กับพระเยซูเกือบตลอดเวลา แต่ท่าน เปโตรได้กลายเป็นผู้นำอันเป็นที่รู้จักท่ามกลางคริสเตียนรุ่นแรก ข้อมูลนี้เพียง อย่างเดียว ทำให้จดหมายฝากของท่านเปโตรมีคุณค่าต่อการอ่าน แต่มีสิ่งอื่นๆ เช่นกันที่ทำให้จดหมายฝากเหล่านี้มีความพิเศษ ท่านเปโตรเขียนไปยัง คริสตจักรต่างๆ ที่กำลังประสบกับความยากลำบาก ผู้คนในคริสตจักรกำลัง เผชิญกับศัตรูนอกคริสตจักร และพวกเขา กำลังพบอันตรายของพวกครูสอน เทียมเท็จที่ผุดขึ้นจากภายในคริสตจักรด้วย

อัครทูตเปโตรกล่าวเตือนครูสอนเหล่านี้ว่า พวกเขาเป็นสาเหตุทำให้ คนอื่นเกิดความสงสัยในการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู พวกเขาจะ ถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่า พระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่ บรรพบุรุษหลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนเป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรง สร้างโลก” (2 เปโตร 3:4) นับตั้งแต่ท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากฉบับแรก เวลาได้ล่วงเลยมาร่วมสองพันปี และปัจจุบันยิ่งมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเป็นมา เราทราบถ้อยคำเหล่านี้เป็นความจริงเพียงใด

การเตือนของอัครทูตเปโตรเกี่ยวกับครูสอนเทียมเท็จเป็นเพียงหัวข้อ เดียวที่ท่านเขียน ส่วนอีกหัวข้อหนึ่งท่านเขียนเกี่ยวกับความทุกข์ยากลำบาก ที่คริสตจักรต่างๆ กำลังประสบอยู่ ท่านเปโตรย้อนกลับมายังหัวข้อนี้สองสาม ครั้งในจดหมายฝากของท่าน ท่านกล่าวว่า ความยากลำบากของคริสตจักรเป็น กระจุกเงาสะท้อนความเจ็บปวดรวดร้าวของพระเยซู พระองค์ทรงแบกรับ ความบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์บน ไม้กางเขน (1 เปโตร 2:24) แต่ตรงนี้เป็นข่าวดี การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

ไม่ได้นำอะไรมาให้เราน้อยกว่าเสรีภาพจากความตายนิรันดร์ อันมีสาเหตุมาจากความบาป และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำให้เป็นไปได้สำหรับผู้ที่เราไว้วางใจในพระองค์ที่จะดำรงชีวิตอย่างบริสุทธิ์ (1 เปโตร 2:24)

ท่านเปโตรกล่าวว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเรา และพระเยซูจะเสด็จกลับมายังโลกอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นพระองค์ทรงเกริ่นให้ทราบถึงการพิพากษาของพระเจ้า (2 เปโตร 3:10-12) อัครทูตกล่าวชัดเจนว่าการพิพากษาที่จะมาถึงควรจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตสำหรับผู้เชื่อทุกคน พระเยซูจะทรงทำลายความบาปทั้งสิ้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์จะทรงชำระโลกให้สะอาดด้วยไฟ (2 เปโตร 3:7) จากนั้นคริสเตียนทั้งหลายจะได้รับทรัพย์อันล้ำค่าที่พระเจ้าทรงเก็บไว้เพื่อพวกเขาในสวรรค์ (1 เปโตร 1:4)

อัครทูตเปโตรใช้ถ้อยคำที่มีประโยชน์มากซึ่งบอกว่าคริสเตียนควรดำเนินชีวิตอย่างไร **ประการแรก** ที่สำคัญที่สุดคือ คริสเตียนควรรักซึ่งกันและกัน (1 เปโตร 4:8) ท่านเปโตรสรุปยอดทัศนะของท่านด้วยการกล่าวว่า **“ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยนและอ่อนน้อม”** (1 เปโตร 3:8)

จดหมายฝากทั้งสองของอัครทูตเปโตรมีลักษณะการประกาศพระกิตติคุณอย่างกระตือรือร้น ซึ่งจะนำไปเรื่องพระกิตติคุณเป็นข่าวสารสำคัญของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และหากคนใดจะรู้จักพระกิตติคุณแห่งความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือพระกิตติคุณที่ท่านเปโตรประกาศ ซึ่งท่านเปโตรคนเดียวกันนี้ครั้งหนึ่งได้หันหน้าหนีจากพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน ท่านหันเหออกจากพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยรอดของท่านในที่สาธารณะ และท่านได้ทำเช่นนั้นด้วยคำสบถ ดั่งข้อพระคัมภีร์บันทึกไว้ **“เปโตรก็สบถสาบานใหญ่ว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้นไก่อก็ขึ้น”** (มัทธิว 26:74) แต่พระเยซูองค์เดียวกันนี้ คือผู้ที่ตรัสสั่งในโอกาสต่อมาว่า **“จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”** (ยอห์น 21:17) จดหมายฝากทั้งสองของท่านเปโตรเป็นตัวอย่างเชิงปฏิบัติจริงของการ **“เลี้ยงแกะขององค์พระผู้เป็นเจ้า”**

และแน่นอน การเลี้ยงแกะจะรวมไปถึงความจริงยิ่งใหญ่แห่งความรอด โดยความเชื่อในพระคริสต์ อัครทูตเปโตรเพื่อนร่วมงานแห่งพระกิตติคุณของ อัครทูตเปาโล ต่างก็เป็นผู้ประกาศเทศนาความจริงยิ่งใหญ่นี้ ความจริงสำคัญคือหัวข้อหลักแห่งพระคุณของพระเจ้า อย่างที่ได้เราเห็น “พระคุณไม่เป็นเพียงแนวคิดสำหรับท่านเปโตร ไม่เพียงเป็นคำสอนหนึ่ง แต่ท่านเปโตรสามารถอธิบาย “พระคุณ” นี้เพราะว่าท่านได้รับประสบการณ์จริงว่า พระคุณมีอำนาจยิ่งใหญ่เพียงใดสำหรับตัวท่านเอง

มาร์ติน ลูเธอร์ เขียนเรื่องของเปโตรในหนังสือของเขาตอนหนึ่งกล่าวว่า “นักบุญเปโตรเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มยิ่งใหญ่ที่สุด (จดหมายฝากสองฉบับ) ของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นความจริง เพราะเป็นพระกิตติคุณบริสุทธิ์ อัครทูตเปโตร “กระทำการอย่างเดียวกัน” กับที่อัครทูตเปาโลได้ทำ ตลอดจนการประกาศพระกิตติคุณด้วย ท่านเปโตรสอนว่าพระเจ้าทรงประทานพระเยซูแก่เรา ท่านเปโตรสอนว่าพระคริสต์ได้แบกรับความบาปของเราไป และทรงช่วยเราให้รอด” จากหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ ตอนหนังสือของท่านเปโตร และยูดา ปี 1982 หน้า 2, 3

พระเยซูทรงตรัสสั่งท่านเปโตรว่า “จงเลี้ยงแกะของเรา” เราทั้งหลายเป็นแกะท่ามกลางแกะทั้งหลายของพระเจ้า ดังนั้นให้เราทั้งหลายได้รับการเลี้ยงดู

โรเบิร์ต แมคไอเวอร์ เด็บโตซันใน นิวซีแลนด์ ท่านทำงานเกือบตลอดชีวิตที่ “วิทยาลัยอวอนเดล” ประเทศออสเตรเลีย ท่านสอนวิชาพระคัมภีร์ และวิชาโบราณคดี ท่านเป็นผู้เขียนหนังสือหลายเล่ม สองเล่มในจำนวนนั้นของท่านคือ “สี่พระพักตร์ของพระเยซู” และ “เหนือกว่ารหัสของดาวินชี” ได้รับการต้อนรับมากที่สุด อาจารย์แมคไอเวอร์เป็นที่รู้จักทั้งในและนอกคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนตีส

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	พบท่านเปโตร วันที่ 25 - 31 มีนาคม 2017	6
2	ของประทานที่ไม่อาจถูกทำลายได้ วันที่ 1 - 7 เมษายน 2017	17
3	อาณาจักรของบุโรหิต วันที่ 8 - 14 เมษายน 2017	28
4	ความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่น วันที่ 15 - 21 เมษายน 2017	39
5	การดำรงชีวิตเพื่อพระเจ้า วันที่ 22 - 28 เมษายน 2017	50
6	ความทุกข์ทรมานเพื่อพระคริสต์ วันที่ 29 เมษายน - 5 พฤษภาคม 2017	61
7	ภาวะผู้นำการรับใช้ วันที่ 6 - 12 พฤษภาคม 2017	72
8	พระเยซูในงานเขียนของอัครทูตเปโตร วันที่ 13 - 19 พฤษภาคม 2017	83
9	เป็นตัวของคุณเอง วันที่ 20 - 26 พฤษภาคม 2017	94
10	พระคัมภีร์และการทำนายอนาคต วันที่ 27 พฤษภาคม - 2 มิถุนายน 2017	105
11	ครูสอนเทียมเท็จ วันที่ 3 - 9 มิถุนายน 2017	116
12	วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า วันที่ 10 - 16 มิถุนายน 2017	126
13	ใจความหลักในพระธรรม 1 และ 2 เปโตร วันที่ 17 - 23 มิถุนายน 2017	137

บทที่ 1

พบท่านเปโตร

Meet Peter

วันที่ 25 - 31 มีนาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 5:1-11; มัทธิว 16:13-17; มัทธิว 14:22-23;

ลูกา 22:31-34, 54-62; กาลาเทีย 2:9, 11-14

ข้อควรจำ

“แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้าช่วยข้าพระองค์ด้วย ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสว่า “ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อห้อยเสียวจริง” (มัทธิว 14:30, 31)

อัครทูตเปโตรได้เขียนจดหมายฝากสองฉบับ คือพระธรรม 1 และ 2 เปโตร ท่านเป็นคนกลุ่มแรกที่ติดตามพระเยซู (ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต) อัครทูตเปโตรใช้ชีวิตกับพระเยซูช่วงที่พระเยซูทรงดำเนินพันธกิจบนแผ่นดินโลก ท่านเปโตรเป็นหนึ่งในจำนวนอัครทูตสิบสองคน ท่านเป็นคนแรกของกลุ่มอัครทูตที่ได้ไปเห็นอุโมงค์ว่างเปล่า ดังนั้นท่านเปโตรมีประสบการณ์หลายอย่างที่ช่วยให้ท่านเขียนพระธรรมอันทรงพลังสองเล่มนี้ขึ้น (อ่าน 2 เปโตร 1:16) และแน่นอนพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้นำอัครทูตเปโตรในงานเขียนของท่าน

อัครทูตเปโตรปรากฏให้เห็นบ่อยในเรื่องต่างๆ พบในพระกิตติคุณทั้งสี่ เรื่องเหล่านี้แสดงให้เห็นชัยชนะ ความล้มเหลว พลังกำลัง และความ

อ่อนแอของท่านเปโตร บ่อยครั้งท่านเปโตรเป็นผู้พูดแทนสาวกคนอื่นๆ ช่วงเวลาที่พระเยซูอยู่บนโลก หลังจากพระเยซูทรงฟื้นพระชนม์จากความตาย และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และอัครทูตเปโตรได้กลายเป็นผู้นำที่รู้จักกันดีท่ามกลางคริสเตียนยุคแรกเริ่ม พระธรรมกิจการของอัครทูตพูดถึงเกี่ยวกับท่านเปโตร และพระธรรมกาลาเทียก็กล่าวถึงท่านเปโตรเช่นกัน

สิ่งสำคัญที่สุด ท่านเปโตรทราบดีว่า “การทำผิด” หมายถึงอะไร และท่านทราบเช่นกันว่าการเคลื่อนไหวสู่ความเชื่อต้องอาศัยความถ่อมใจลง อัครทูตเปโตรมีประสบการณ์ตรงในพระคุณของพระเจ้า เช่นกัน เราทุกคนจำเป็นต้องมีประสบการณ์ในพระคุณโดยตรง นี่คือเหตุผลว่า เสียงของท่านเปโตรยังทรงพลังสำหรับเราในทุกวันนี้

วันอาทิตย์ **ขอเสด็จไปให้ห่างข้าพระองค์เถิด (ลูกา 5:1-9)**
“GO AWAY FROM ME”

ท่านเปโตรคือใคร ท่านกำลังทำอะไรอยู่ เมื่อเราพบท่านเปโตรครั้งแรกในพระธรรมสามเล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ท่านเปโตรกำลังทำการประมงเพื่อเลี้ยงชีพที่ทะเลกาลิลี ท่านกำลังทอดแหกับอันดรูว์น้องชายของท่านเอง (มัทธิว 4:18; มาระโก 1:16; และ ลูกา 5:1-11)

อ่านพระธรรมลูกา 5:1-9 ถ้อยคำที่ท่านเปโตรพูดกับพระเยซู และลูกา 5:8 บอกเราเกี่ยวกับท่านเปโตรอะไรบ้าง กล่าวคือ ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในถ้อยคำของท่านเปโตร จะบอกให้เราทราบอะไรเกี่ยวกับสภาพฝ่ายจิตวิญญาณของท่านเปโตร

พระเยซูคงได้สร้างผลกระทบอย่างทรงพลังกับท่านเปโตร กล่าวคือ ท่านเปโตรเกิดความประทับใจในชีวิต และพันธกิจการรับใช้ของพระเยซูอย่างซาบซึ้ง ณ ตอนนี้นำก่อนการอัศจรรย์ในการจับปลาบังเกิดขึ้น พระเยซูทรงสั่งให้ถอยเรือออกไปห่างฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วหย่อนอวนลงไปในน้ำ จากคำสนทนาดูเหมือนบอกให้ทราบว่าท่านเปโตรรู้สึกลำบากใจกับคำสั่งของพระเยซู ทั้งนี้เพราะท่านเปโตรและเพื่อนชาวประมงใช้เวลาทั้งคืนออกไปจับปลา และพวกเขา

จับปลาไม่ได้เลย “ซีโมนทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ทอดอวนคืนนี้ยังรุ่งไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามดำรัส
ของพระองค์” (ลูกา 5:5) ดูเหมือนว่าท่านเปโตรจะได้ทราบบางสิ่งเกี่ยวกับ
พระเยซูมาแล้ว และสิ่งที่ท่านเปโตรทราบทำให้ท่านเชื่อฟัง ซึ่งที่จริงมีข้อ
พิสูจน์เพียงพอที่แสดงให้เห็นว่าท่านเปโตรได้อยู่กับพระเยซูมาแล้วช่วงหนึ่ง
ก่อนเหตุการณ์นี้

บางทีพระธรรมลูกา 5:3 สามารถช่วยเราให้เข้าใจว่าเหตุใดท่านเปโตร
มีใจพร้อมจะเชื่อฟังพระเยซู ลูกา 5:3 กล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนการ
อัศจรรย์เรื่องการจับปลา “พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน
ทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลง สอนประชาชน
จากเรือนั้น” (ลูกา 5:3) กล่าวได้ว่าท่านเปโตรได้ฟังคำสอนของพระเยซูพร้อม
กับคนอื่นๆ เป็นได้ว่าคำเทศนาสั่งสอนของพระเยซูในครั้งนั้นเป็นเหตุผลทำ
ให้ท่านเปโตรพร้อมที่จะเชื่อฟังพระองค์

จากนั้นพระเยซูทรงทำการอัศจรรย์ และท่านเปโตรสัมผัสบางสิ่งมาก
ขึ้นในพระเยซู บางสิ่งที่บริสุทธิ์ ซึ่งท่านไม่มี ดังนั้นท่านเปโตรมองเห็นตัวท่าน
เองว่าเป็น “คนบาป” และท่านมีความเต็มใจเช่นกันที่จะกล่าวถึงความจริง
ข้อนี้ในที่สาธารณะ การกล่าวว่าท่านเป็นคนบาปเป็นการแสดงให้เห็นว่าท่าน
เปิดใจให้องค์พระผู้เป็นเจ้ามากเพียงใด และไม่สงสัยเลยที่พระเยซูทรงเรียก
ให้ท่านเปโตรติดตามพระองค์ไป ถูกแล้วท่านเปโตรได้ทำความผิดหลายครั้ง
แต่ท่านยังเป็นบุคคลฝ่ายจิตวิญญาณ และท่านพร้อมที่จะติดตามองค์พระผู้-
เป็นเจ้า ไม่ว่าจะต้องจ่ายค่าแพงสักเท่าใด

อ่านพระธรรมลูกา 5:11 เราได้พบกุสาคัญอะไรในพระคัมภีร์
ข้อนี้ ชาวประมงเหล่านี้มีความเต็มใจที่จะละทิ้งทุกสิ่ง แม้ในอวนของ
พวกเขาจะเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ ความจริงสำคัญนี้สอนเราว่าพระเยซู
ทรงเรียกให้เราจงรักภักดีต่อพระองค์มากเพียงใด

อ่านพระธรรมมัทธิว 16:13-17 มีอะไรเกิดขึ้นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ถ้อยคำของท่านเปโตรที่พูดกับพระเยซูมีความสำคัญต่อพระองค์อย่างไร

ถ้อยคำที่ท่านเปโตรพูดว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มัทธิว 16:16) เป็นความกล้าหาญด้านความเชื่อที่ท่านเปโตรมีในพระเยซู และพระธรรมมัทธิว 16:20 ได้แสดงว่าอัครทูตท่านอื่นต่างแบ่งปันความเชื่อของท่านเปโตรว่า พระเยซูคือพระเมสสิยาห์ (พระองค์ผู้ได้รับการเลือกสรรไว้) สิ่งที่ได้เกิดขึ้นในขณะนี้ เป็นจุดเปลี่ยนแปลงในพันธกิจของพระเยซู กระนั้นรวมทั้งท่านเปโตรด้วย ยังมีอีกหลายสิ่งที่ต้องเรียนรู้ต่อไป

“เหล่าอัครทูต และเหล่าสาวกทั้งหลายยังคงคาดหวังให้พระคริสต์เป็นเจ้าขององค์หนึ่งบนโลกนี้ พระคริสต์ทรงเก็บแผนลับแท้จริงของพระองค์ไว้จนถึงเวลาเหมาะสม แต่เหล่าสาวกเชื่อว่าพระเยซูจะไม่ดำรงชีวิตยากจนและทำให้พระองค์ไม่เป็นที่รู้จักเสมอไป เวลานั้นใกล้เข้ามาที่พระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ แต่ความเกลียดชังของพวกปุโรหิต และพวกธรรมจารย์ที่ต่อต้านพระเยซู อาจไม่มีวันเอาชนะได้ พระคริสต์จะถูกปฏิเสธโดยประชาชนในชาติของพระองค์เอง พระองค์จะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กล่าวมุสา และจะถูกจับไปตรึงกางเขนเหมือนเป็นอาชญากรคนหนึ่ง แต่เหล่าสาวกไม่เคยคิดถึงสิ่งน่าสะพรึงกลัวเหล่านี้เลย” (เอลเลน จี. ไวท์ ผู้ฟัง-ปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 415)

เมื่อเหล่าสาวกได้รับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์แล้ว พระเยซูเริ่มเทศนาสั่งสอนว่าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์ (อ่านมัทธิว 16:21-23) แต่ท่านเปโตรไม่อาจยอมรับคำสอนในเรื่องนี้ ท่านไปไกลถึงขั้นทูลทักท้วงไม่ให้พระเยซูยอมรับชะตากรรมเช่นนั้น ซึ่งพระเยซูทรงหันกลับมาและพูดกับท่านเปโตรรุนแรงว่า “อ้ายซาตานจงไปให้พ้น เจ้าเป็นเครื่อง

กีดขวางเราเพราะเจ้าคิดอย่างคน ไม่ได้คิดอย่างพระเจ้า” (มัทธิว 16:23) ประโยคนี้เป็นหนึ่งในจำนวนไม่กี่ครั้งที่พระเยซูตรัสกับคนในช่วงดำเนินพันธกิจของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสออกมาเพื่อให้เป็นผลดีสำหรับท่าน เปโตรทั้งนี้เพราะถ้อยคำของท่านเปโตรแสดงให้เห็นความปรารถนาของท่านเอง อันเป็นการแสดงให้เห็นท่าทีความเห็นแก่ตัวในสิ่งที่ท่านต้องการ ดังนั้นพระเยซูจะต้องหยุดไม่ให้ท่านเปโตรเดินไปบนเส้นทางผิดในทันที ณ ตอนนั้น (ที่จริงตรงนี้ พระเยซูพูดกับซาตาน แต่ท่านเปโตรเป็นผู้รับทราบข่าวสาร) ท่านเปโตรจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า รวมไปถึงการรับเอาความเจ็บปวดตรวดร้าวด้วย ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากข้อเขียนของท่านเปโตรเอง ซึ่งเผยให้ทราบว่าคุณได้เรียนรู้บทเรียนนี้ (1 เปโตร 4:12)

บ่อยครั้งเพียงใด ที่ความปรารถนาส่วนตัวของคุณขัดแย้งกับสิ่งที่คุณทราบว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้คุณทำ คุณจะตัดสินใจอย่างไรในสถานการณ์เช่นนั้น

วันอังคาร

การเดินบนน้ำ (มัทธิว 14:22-33)

WALKING ON THE WATER

อ่านเรื่องที่ยืนยันในพระธรรมมัทธิว 14:22-33 ข่าวสารสำคัญที่สุดในเรื่องนี้เป็นอะไร และข่าวนั้นได้ช่วยเราในการดำเนินไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร

พระเยซูทรงเลี้ยงฝูงชนนับเฉพาะผู้ชายได้ห้าพันคน เหล่าอัครทูตของพระองค์ได้เป็นพยานในฤทธิ์อำนาจของพระเยซูในการประกอบภารกิจที่นำทึ้งยิ่งใหญ่ พระองค์มีอำนาจควบคุมเหนือธรรมชาติของโลก เพราะว่าท่านเปโตรเพิ่งได้เห็นการอัศจรรย์เช่นนี้ ดังนั้นฤทธิ์อำนาจของพระเยซูจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของเหตุผลที่ท่านเปโตรมีความมั่นใจในพระเยซู และท่านอัครทูตเปโตรยังได้ทูลขออย่างกล้าหาญว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้วขอทรงโปรดบอกให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์” (มัทธิว 14:28)

ช่วงเป็นถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น

พระเยซูทรงยอมรับการแสดงออกซึ่งความเชื่อของท่านเปโตร พระองค์ทรงสั่งให้ท่านเปโตรก้าวออกจากเรือ ซึ่งท่านเปโตรเชื่อฟัง การก้าวเท้าออกจากเรือไปยืนบนน้ำเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ และการเดินบนผิวน้ำขณะที่น้ำสงบราบเรียบเป็นอย่างหนึ่ง แต่การที่ท่านเปโตรก้าวเดินไปท่ามกลางพายุพัดจัด และท้องทะเลปั่นป่วนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

บทเรียนที่บ่อยครั้งเราถูกสอนในเรื่องนี้คือ “อย่าละสายตาที่จ้องไปยังพระเยซู” แต่มีมากกว่านั้น แน่นอนท่านเปโตรมีความไว้วางใจในพระเยซู ความเชื่อมั่นทำให้ท่านเปโตรทูลขอพระเยซูอย่างกล้าหาญ ความเชื่อนั้นได้ให้พลังแก่ท่านเปโตรทำในสิ่งที่พระเยซูสั่งให้ทำ ดังนั้นท่านเปโตรได้ก้าวลงจากเรือไปยืนบนผิวน้ำ แต่เมื่อท่านรู้สึกตกใจกลัว ท่านก็เริ่มจมลง

เหตุใดพระเยซูไม่ทำให้ท่านเปโตรทรงตัวยืนอยู่ได้แม้ว่าท่านจะรู้สึกกลัว ได้แน่นอน แต่พระเยซูปล่อยให้ท่านเปโตรลงถึงจุดที่ท่านรู้สึกสิ้นหวัง ท่านเปโตรไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากร้องขอให้ช่วย “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” (มัทธิว 14:30) พระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ พระองค์ทรงตอบสนองตามที่ท่านเปโตรร้องขอ พระคัมภีร์กล่าวพรรณนาไว้ว่า: “ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสว่า “ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง” (มัทธิว 14:31) ตอนนั้นพระเยซูทรงสามารถทำให้ท่านเปโตรลอยตัวอยู่ได้อย่างง่ายดาย โดยไม่ต้องเอื้อมพระหัตถ์ไปพยุงเขาขึ้น แต่การที่พระเยซูทรงเอื้อมออกไป และดึงตัวท่านเปโตรจากการจมน้ำ เป็นสิ่งที่จะทำให้ท่านเปโตรตระหนักว่า ท่านจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะพึ่งพิงในพระเยซูมากเพียงใด

เราสามารถเริ่มชีวิตด้วยความเชื่อยิ่งใหญ่ และเราสามารถไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่บางครั้งสถานการณ์ปิดล้อมเราไว้ ทำให้เรารู้สึกหวาดหวั่น เช่นนั้นเราจำเป็นต้องนึกถึงถ้อยคำที่พระเยซูทรงตรัสกับท่านเปโตรว่า “ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง” พระเยซูทรงชี้ให้เห็นตัวปัญหาว่า “ท่านสงสัยเราทำไม” (มัทธิว 14:31)

การปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้าของเขา

(ลูกา 22:31-34, 54-62)

CASTING OFF HIS LORD

อ่านพระธรรมลูกา 22:31-34, 54-62 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราสามารถเรียนรู้อะไรจากความล้มเหลวของท่านเปโตร

ท่านเปโตรต้องการทำในสิ่งที่ถูก และจะว่าไปท่านแสดงความกล้าหาญออกมามากกว่าอัครทูตคนอื่นๆ ที่จริงแล้วท่านติดตามพระเยซูเพื่อจะคอยดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับพระองค์ แต่ในการทำเช่นนั้น ท่านเปโตรพยายามซ่อนตัวตนที่แท้จริงของท่าน การกระทำผิดทำให้ท่านออกห่างสิ่งที่ดีและถูกต้อง ทำให้ท่านปฏิเสธพระเยซู *สามครั้ง* พระเยซูทรงเตือนท่านเปโตรล่วงหน้าว่าท่านจะปฏิเสธพระองค์ สิ่งนั้นได้เกิดขึ้นจริงอย่างแม่นยำ

เรื่องราวตอนหนึ่งของท่านเปโตรสอนบทเรียนอันน่าเศร้าแก่เราว่า ช่างน่ากลัวเพียงใดที่คนหนึ่งจะ “ยอมแพ้” ต่อสิ่งที่ผิด

ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนถูกทำให้สกปรกด้วยผลลัพธ์อันน่าสะพรึงกลัว มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อคริสเตียนยอมละทิ้งความจริงสำคัญ ซึ่งก็จริงชีวิตของคนเรามักมี “การยอมแพ้” หรือ “การพบกันครึ่งทาง” และมีบางครั้งเราต้องเต็มใจที่จะให้ไป เพื่อจะได้ในสิ่งแลกเปลี่ยนกลับมา แต่เราจะต้องยืนหยัดในความจริง ในฐานะที่เราเป็นมนุษย์ เราจะต้องเรียนรู้สิ่งต้องห้าม.. อย่าให้เราละทิ้งความเชื่อ ความศรัทธาของเรา แต่ให้เรายืนหยัดในความจริงในกาลเวลา (อ่านตัวอย่างใน วิวรณ์ 14:12)

เอลเลน จี. ไวท์ บอกเราว่าท่านเปโตรเริ่ม “ยอมแพ้” ต่อสิ่งผิดตั้งแต่ออยู่ในสวนเกตเซมนี แทนที่จะอธิษฐานท่านกลับนอนหลับ ดังนั้นจึงไม่พร้อมในฝ่ายจิตวิญญาณต่อสิ่งที่ประดังเข้ามา ท่านเปโตรควรได้อธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อ หากได้ทำอย่างนั้น ท่านก็จะไม่ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน” *เอลเลน จี. ไวท์ ในบทชื่อว่า “ท่านไม่ควรจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน” ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 714*

ถูกแล้ว ท่านเปโตรล้มลงอย่างไม่เป็นท่า ความล้มเหลวนี้ใหญ่หลวง แต่พระคุณของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ไม่น้อยกว่ากัน พระธรรมโรมกล่าวไว้ว่า “แต่

ที่ได้มีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น” โรม 5:20 ในทำนองนี้ การให้อภัยบาปของพระเยซูทำให้ท่านเปโตรกลายเป็นผู้นำสำคัญที่สุดคนหนึ่งของคริสตจักรแรกเริ่มของคริสเตียน นี่ช่างเป็นบทเรียนที่ทรงพลังยิ่งสำหรับเราทั้งมวลเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระเจ้า บทเรียนสำหรับเราทั้งปวงคือ เราควรเดินรุดหน้าไปในความเชื่อ ไม่ว่าการล้มลงของเราจะเป็นเพราะสาเหตุอะไร

ถูกแล้ว ท่านเปโตรทราบว่า “การให้อภัยบาป” หมายความว่าอย่างไร ท่านรู้จักด้วยประสบการณ์ของตัวเองว่า ที่แท้แล้ว “พระคุณ” มีลักษณะอย่างไร ท่านมีประสบการณ์ว่าความบาปร้ายแรงเพียงใด และท่านมีประสบการณ์ด้วยว่า “ความรัก” และ “พระคุณ” ของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป มีมิติความกว้างความลึกสักปานใด

เราจะเรียนรู้เพื่อให้อภัยแก่คนที่ทำให้เราผิดหวัง เหมือนที่เปโตรสร้างความผิดหวังแก่พระเยซูได้อย่างไร

ท่านเปโตรในฐานะผู้นำคริสตจักร

วันพฤหัสบดี

(กาลาเทีย 1:18, 19)

PETER AS CHURCH LEADER

บ่อยครั้งอัครทูตเปโตรทำหน้าที่เป็นผู้นำของอัครทูตทั้ง 12 คน ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินพันธกิจบนโลก ยกตัวอย่างเช่น ท่านเปาโลทำหน้าที่โฆษกสำหรับเหล่าสาวก อัครทูตมัทธิว เขียนพระธรรมมัทธิวลำดับรายชื่อของอัครทูตดังนี้ “อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องของเขา ยากอบบุตรเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา” (มัทธิว 10:2) นอกจากนี้อัครทูตเปโตรยังมีบทบาทเป็นผู้นำของคริสตจักรยุคแรกเริ่มเช่นกัน และอัครทูตเปโตรเองเป็นผู้แนะนำเพื่อนอัครทูตให้ทำการเลือกอัครทูตคนใหม่เข้ามาแทนที่ “ยูดาส อิสคาริโอท” ผู้ซึ่งได้ทรยศต่อพระเยซู (กิจการของอัครทูต 1:15-25)

ในวัน “เพนเทคอสต์” ท่านเปโตรยืนขึ้นเทศนาให้ฝูงชนฟังว่า พระเจ้าทรงหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสวมทับประชากรของพระองค์ (กิจการฯ

2:14-36) เป็นท่านเปโตรผู้ถูกทางการจับตัวไป เพราะท่านได้พูดเกี่ยวกับวันที่พระเยซูทรงฟื้นขึ้นจากความตาย ท่านเปโตรอีกเช่นกันเป็นผู้พูดกับมหาปุโรหิตและผู้นำชาวยิว (กิจการฯ 4:1-12) ท่านเปโตรคืออัครทูตที่พระวิญญาณบริสุทธิ์นำท่านไปพบกับ “นายร้อยโครเนลิอัสและครอบครัว” ซึ่งเป็นชาวต่างชาติกลุ่มแรกที่ถูกรับเข้ามาเป็นผู้ติดตามของพระเยซู (กิจการ 10:1-48) และก็เป็นท่านเปโตร ที่ได้ไปเยี่ยมท่านเปาโลหลังจากที่ท่านรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (กาลาเทีย 1:18) ต่อมา ในจดหมายฝากของท่านเปาโล ท่านเอ่ยถึงชื่อผู้นำของคริสตจักรคือ: ท่านเปโตร ยากอบ น้องชายของพระเยซู และยอห์นอัครทูตอันเป็นที่รัก (กาลาเทีย 2:9)

ในช่วงเริ่มแรกของคริสตจักร ผู้เชื่อเกือบทั้งหมดเป็นชาวยิว และหลายคนในจำนวนนี้ “ยังมีใจร้อนรนในการถือธรรมเนียมปฏิบัติ” (กิจการฯ 21:20) สำหรับคริสเตียนชาวยิวเหล่านี้ถือว่าการรับประทานอาหารร่วมกับชาวต่างชาติเป็นปัญหา คริสเตียนชาวยิวเชื่อว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติ” กล่าวคือชาวต่างชาติไม่สะอาด มีชาวยิวที่เป็นคริสเตียนบางคนได้เดินทางมายังเมือง “อันทิโอก” พวกเขาเดินทางมาจากท่านยากอบ ซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อคนเหล่านี้เดินทางมาถึง ท่านเปโตรหยุดรับประทานอาหารกับชาวต่างชาติในเมืองอันทิโอก

สำหรับท่านเปาโลพฤติกรรมเช่นนี้เป็นการโจมตีพระกิตติคุณตรงๆ เมื่อท่านเปาโลเห็นท่านเปโตรทำตัวเหมือนมนุษย์สองหน้า ท่านไม่เกรงใจที่จะต่อว่าท่านเปโตรทำในสิ่งที่ผิดพลาด ที่จริงแล้ว อัครทูตเปาโลใช้การเตือนนี้เป็นโอกาสกล่าวเน้นถึงแก่นคำสอนของคริสเตียน คำสอนที่ว่าคือ เราทั้งหลายได้รับความรอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว (อ่านกาลาเทีย 2:14-16)

แม้ว่าท่านเปโตรจะถูกเรียกโดยพระเจ้า ท่านเปโตรยังมีข้อผิดพลาดที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข เราจะตอบสนองอย่างไร เมื่อมีบางคนซึ่ง “จุดบอด” หรือ “ข้อบกพร่อง” บางประการของเราออกมา

หนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน ในชื่อบท “การทรงเรียกที่ฝั่งทะเล” หน้า 244-251, “กลางคืนบนทะเลสาบ” หน้า 377-382

“ก่อนที่ท่านเปโตรล้มลงครั้งใหญ่ ท่านแสดงให้เห็นว่าท่านเป็นคน “กล้าหาญ” และ “ออกคำสั่ง” ท่านมักจะสั่งให้ผู้คนทำสิ่งนั้น สิ่งนี้ คิดอย่างไร ท่านก็จะโผล่ออกไปโดยไม่ใคร่ครวญก่อน และท่านพร้อมจะแก้ไขข้อผิดพลาดของคนอื่น แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปลี่ยนแปลงท่านเปโตร และท่านเปโตรคนใหม่มีความแตกต่างจากท่านเปโตรผู้พูด หรือทำโดยไม่คิดให้รอบคอบก่อน อย่างไรก็ตาม ท่านเปโตรคนใหม่ยังคงมีความกระตือรือร้นอย่างเดิม แต่บัดนี้ พระคุณของพระคริสต์คอยควบคุมความปรารถนาอันร้อนรนของท่าน ท่านไม่ใช่ท่านเปโตรที่พูด หรือทำอะไรโดยไม่คิดถึงผลกระทบอีกต่อไป อนึ่งท่านจะไม่พูดว่าท่านแน่ใจสุดๆ ในตัวของตนเอง และท่านไม่ได้เติมไปด้วยความหยิ่งอีกต่อไป สิ่งที่เข้ามาแทนที่คือท่านสงบเยือกเย็น ท่านสามารถควบคุมตัวเองได้ ท่านเป็นอีกคนหนึ่งที่ได้ตั้งใจที่จะเรียนรู้ ดวงใจที่เปลี่ยนใหม่ของท่าน ทำให้ท่านสามารถเลี้ยว “ลูกแกะ” ได้ดี พอๆ กับ “แกะตัวโต” ซึ่งอยู่ในฝูงแกะของพระคริสต์” เอลเลน จี. ไวท์ คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 5, หน้า 334

เราแต่ละคนสามารถเชื่อมโยงกับอัครทูตเปโตรในบางลักษณะ จะถามอย่างนี้ได้ไหม มีใครไม่เคยยืนหยัดด้วยความกล้าสำหรับความเชื่อของเขา หรือเธอ มีใครบ้างไม่เคยล้มลงอย่างน่าสงสาร

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อัครทูตเปโตรเคยหันหนีจากพระเยซู แต่ยังคงกลายเป็นผู้นำคนสำคัญในความเชื่อของคริสเตียน ข้อเท็จจริงนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับพระคุณอันล้นพสุธาของพระเจ้า มีบทเรียนอะไรที่เราได้จากการที่ท่านเปโตรถูกนำกลับมาคืนดีกับพระเจ้า และการเปลี่ยนแปลงของท่านเปโตรสอนเราว่า เราจะปฏิบัติต่อผู้ล้มลง ซึ่งทำให้พระเจ้าผิดหวังอย่างไร
2. ในชั้น อภิปรายหลายแห่งมุ่งในอันตรายของการ “ละทิ้ง” ความจริง เราจะทราบความแตกต่างได้อย่างไรระหว่างสิ่งที่เรา “อาจละทิ้ง” ได้ และสิ่งที่เรา “ไม่อาจละทิ้ง” เราได้พบตัวอย่าง “การละทิ้ง” ความเชื่ออะไรในประวัติศาสตร์ การละทิ้งความเชื่อนำไปสู่ความหายนะอย่างไร เราสามารถเรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์เหล่านี้
3. ท่านเปโตรเรียนรู้บทเรียนบางอย่างจากประสบการณ์หนัก ๆ มองอย่างพิจารณาไปที่ความผิดพลาดของท่านเปโตร เราสามารถเรียนรู้บทเรียนอะไรที่จำเป็นต้องเรียนรู้ในวิธีที่ง่ายกว่าท่านเปโตรได้เรียนรู้บทเรียนของท่าน

บทที่ 2

ของประทานที่ไม่อาจถูกทำลายได้

A Gift That Can Never Be Destroyed

วันที่ 1 - 7 เมษายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 1:1, 2; ยอห์น 3:16; เอเสเคียล 33:11;

1 เปโตร 1:3-21; เลวีนิติ 11:44, 45; 1 เปโตร 1:22-25

ข้อควรจำ

“ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริง จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง” (1 เปโตร 1:22)

มี คำถามบางข้อ ที่จำเป็นต้องได้รับคำตอบ เมื่อศึกษาพระคัมภีร์ คำถามแรกคือ ใครเป็นคนที่ผู้เขียนเขียนถึง เป็นคนเดียวหรือ กลุ่มคน คำตอบของคำถามแรกนี้บอกเราว่า ใครเป็นผู้อ่านพระธรรมเล่มนั้น คำถามที่สองคือ เพราะเหตุใดจึงเขียนขึ้น คำถามที่สองสำคัญกว่าคำถามแรก ดังนั้นให้เราถามต่างออกไปว่า มีอะไรพิเศษที่ผู้เขียนต้องการกล่าวถึง

คำตอบสำหรับคำถามที่สอง เป็นการดีที่เราจะทราบให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ว่า มีอะไรเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ในเวลานั้น ที่ทำให้อัครทูตเปโตรเขียนจดหมายฝากฉบับแรกของท่าน ท่านกำลังพูดอะไร และเหตุใดท่านจึงพูดเช่นนั้น และแน่นอน ตรงนี้เป็นคำถามสำคัญที่สุด มีข่าวสารอะไรที่เราสามารถได้จากจดหมายฝากฉบับนี้

กระนั้นการที่จะตอบคำถามข้อนี้ เราจะต้องถามคำถามต่อไปนี้: *มีอะไรเป็นไปได้ที่ ท่านเปโตรอาจจะพูดกับเรา* ซึ่งจะว่าไป ท่านเขียนจดหมายฝากของท่าน ด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อหลายร้อยปีที่แล้ว แต่เรายังคงมองเห็นคำตอบสำหรับคำถามของเราอย่างชัดเจน ขณะที่เราอ่านเพียงไม่กี่ข้อแรกของจดหมายฝากของท่าน เราจะทราบได้ว่าท่านเปโตรมีความจริงสำคัญหลายอย่าง ที่จะให้กับเราในทุกวันนี้

ถึงกลุ่มผู้ถูกบังคับให้ดำรงชีวิตในต่างประเทศ

(1 เปโตร 1:1)

(TO THOSE WHO HAVE BEEN FORCED TO LIVE
IN A FOREIGN COUNTRY)

วันอาทิตย์

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 1:1 พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราเกี่ยวกับสถานการณ์ ซึ่งทำให้จดหมายฉบับนี้ถูกเขียนขึ้น

อัครทูตเปโตรบอกถึงฐานะหน้าที่ของท่านอย่างชัดเจน ท่านใส่ชื่อ “เปโตร อัครทูตของพระเยซู” ไว้ในตอนเริ่มต้นจดหมายฝากของท่าน ซึ่งจะว่าไปอัครทูตเปโตรทำอย่างเดียวกับท่านอัครทูตเปาโลทำบ่อยๆ ในจดหมายฝากของท่าน (กาลาเทีย 1:1; โรม 1:1; เอเฟซัส 1:1) การที่ท่านเปโตรกล่าวเชื่อมโยงตัวท่านกับพระเยซู เป็นการแสดงให้เห็นว่าท่านมีสิทธิ์ที่จะเขียนจดหมายฝาก และส่งให้กลุ่มคนที่อ่าน ท่านกล่าวเน้นเป็นพิเศษในการที่ท่านถูกเรียกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจึงทำหน้าที่ในฐานะเป็น “อัครทูต” และบุคคลที่ส่งท่านออกไปประกาศ และดำเนินพันธกิจคือพระคริสต์

อัครทูตเปโตรกำหนดสถานที่ให้จดหมายฝากของท่านส่งไปยังผู้อ่าน ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ที่แคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นดัลปาดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย แคว้นต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดอยู่ในเอเชียน้อย (Asia Minor) ซึ่งอยู่บนพื้นที่ของประเทศตุรกีสมัยปัจจุบัน แคว้นเหล่านี้ตั้งอยู่บนภาคตะวันออกของ “โบสโปรัส” (Bosporus) โบสโปรัสเป็นห้วงน้ำซึ่งมีความยาวประมาณ 29 กิโลเมตร ห้วงน้ำแห่งนี้แยกพื้นที่ของประเทศตุรกีออกเป็นสองส่วน คือส่วนของตุรกีที่อยู่ในอาณาเขตของยุโรป และส่วนของตุรกีซึ่งอยู่

ในอาณาจักรของเอเชีย หัวน้ำแห่งนี้เชื่อมต่อกทะเล “มาร์มารา” กับ “ทะเลดำ” เข้าด้วยกัน

อาจมีคำถามว่า อัครทูตเปโตรเขียนจดหมายฝากถึงผู้เชื่อชาวยิว หรือ ชาวต่างชาติ ถ้อยคำที่ท่านเปโตรเอ่ยใน 1 เปโตร 1:1 ที่ว่า “ถึงพวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นฯ” คำว่า “กระจัดกระจาย” เคยมีการใช้คำนี้พรรณนาถึงชาวยิวทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตอยู่นอกดินแดนศักดิ์สิทธิ์ (Holy Land) ในศตวรรษที่หนึ่ง และคำว่า “ทรงเลือก และทรงกำหนดไว้แล้ว” และ “ได้ทรงชำระแล้ว” ใน 1 เปโตร 1:2 สามารถใช้พรรณนาถึงได้ทั้ง “ชาวยิว” และ “คริสเตียน” อย่างไรก็ตามในจดหมายฝาก ท่านเปโตรพรรณนาถึงกลุ่มคนที่อยู่นอกชุมชนแตกต่างกันออกไป ท่านเรียกพวกเขาว่า “คนต่างชาติ” (Gentiles) (1 เปโตร 2:12; 1 เปโตร 4:3) จากข้อเท็จจริงนี้ดูเหมือนจะบอกเราว่าท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากของท่านส่วนใหญ่ถึงกลุ่มผู้เชื่อชาวยิว

แต่นักศึกษาพระคัมภีร์บางท่านให้เหตุผลยืนยันว่า ที่ท่านเปโตรกล่าวใน 1 เปโตร 1:18; 1 เปโตร 4:3 หมายถึงผู้เชื่อคนต่างชาติ ไม่ใช่ชาวยิว เราอาจไม่มีวันทราบแน่ชัดว่าท่านเปโตรเขียนถึงคนกลุ่มใด แต่มีสิ่งหนึ่งที่สำคัญกว่านั้นสำหรับเราจะทราบว่าคุณอ่านเป็นกลุ่มใด และข่าวสารนั้นพูดถึงอะไร

วันจันทร์

ได้ทรงเลือกไว้ (1 เปโตร 1:2)

CHOSEN

อ่าน พระธรรม 1 เปโตร 1:2 มีอะไรอื่นที่พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราเกี่ยวกับกลุ่มคนที่ท่านเปโตรส่งจดหมายฝากไปให้ ท่านเรียกเขาว่าอะไร

เราอาจไม่ทราบแน่ชัดว่าท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากส่งไปให้คนกลุ่มใด แต่ท่านเปโตรชัดเจนในสิ่งหนึ่ง กลุ่มคนที่ท่านเขียนส่งให้คือ “ผู้ที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงเลือก และทรงกำหนดไว้แล้ว” (1 เปโตร 1:2) เราจำเป็นต้องระมัดระวังในการอธิบายพระคัมภีร์ข้อนี้ คือคำว่า “ทรงเลือก และทรงกำหนดไว้แล้ว” ไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าทรงเลือกหรือกำหนดบางคนให้

ได้รับความรอด และบางคนให้พินาศก่อนที่พวกเขาเกิด และกลุ่มคนที่ท่าน เปโตรเขียนถึงบังเอิญเป็นพวกที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้สำหรับความรอด แนวคิดนี้ไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน

อ่าน พระธรรม 1 ทิโมธี 2:4; 2 เปโตร 3:9; ยอห์น 3:16 และ เอเสเคียล 33:11 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า ท่านเปโตร หมายความว่าอะไร เมื่อท่านเรียกคนเหล่านี้ว่า “ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก และทรงกำหนดไว้แล้ว” (1 เปโตร 1:2)

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า แผนการของพระเจามีไว้สำหรับให้ทุกคน ได้รับความรอด และแผนนี้ทรงกำหนดไว้ให้แม้แต่ก่อนที่โลกนี้จะถูกเนรมิต สร้างขึ้น (เอเฟซัส 1:4) แนวคิดคือคน “ทั้งหมด” ถูก “เลือกสรรไว้แล้ว” เป็น ความจริงในมิติหนึ่งที่ว่า แผนของพระเจ้าตอนเริ่มแรกนั้นคือให้แต่ละคนได้รับความรอด ไม่มีแม่คนเดียวต้องพินาศ หรืออีกนัยหนึ่งพระเจ้าทรงเลือกคน ทั้งปวงให้ได้รับชีวิตนิรันดร์ แผนการแห่งความรอดเพียงพอที่จะช่วยให้ “ทุกคน” หมายถึง คน “ทั้งหมด” ถูกครอบคลุมโดยข้อเสนอคือการอภัยบาป ของพระเจ้า แม้ว่าจะมีบางคนไม่ยอมรับข้อเสนอที่พระเจ้าทรงหยิบยื่นให้

ดังนั้นพระเจ้าทรงทราบว่าเป็นผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้ พระเจ้าทรงทราบ ล่วงหน้าว่าพวกเขาจะเลือกอย่างไร พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะ เลือกของประทานแห่งความรอดหรือปฏิเสธ พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าโดย ไม่ทรงบังคับการเลือกของบุคคล ตัวอย่างต่อไปนี้อธิบายความจริงข้อนี้ได้ ชัดเจนขึ้นสมมติว่าคุณแม่คนหนึ่งทราบล่วงหน้าว่าบุตรของนางจะเลือก “เค้กช็อกโกแลต” แทนที่จะเป็น “ถั่วเขียว” การที่คุณแม่ทราบล่วงหน้าก่อน เวลา หมายความว่าคุณแม่บังคับบุตรของนางให้เลือกเค้กช็อกโกแลตใช่ไหม ไม่ใช่แน่นอน ในทำนองเดียวกัน การที่พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าว่าเราจะ เลือกอะไร ไม่ใช่การบังคับการเลือกของเราแต่อย่างใด เราทุกคนมีอิสระในการ เลือก

พระเจ้าได้ทรงเลือกคุณให้ได้รับความรอด ความจริงข้อนี้หนุน ใจคุณ และให้ความหวังแก่คุณอย่างไร

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 1:3-12 หัวข้อหลักในข่าวสารของท่าน เปโตรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้คืออะไร

ท่านเปโตรเขียนเกี่ยวกับพ่อและบุตรชาย และท่านเขียนเกี่ยวกับงานของพระวิญญูณบริสุทธ์ ในเวลาเดียวกันท่านเปโตรยังแนะนำอีกหลายหัวข้อซึ่งท่านจะกลับมากล่าวถึงในภายหลัง

ท่านเปโตรเริ่มใน 1 เปโตร 1:3 ด้วยการกล่าวว่าคริสเตียนทั้งหลายต่างได้เกิดใหม่แล้ว ชีวิตทั้งสิ้นของพวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลง พระเยซูได้ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาโดยฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นจากความตายมาสู่ชีวิตของพระองค์ “นี่เป็นของประทานที่ไม่มีใครอาจทำลายได้ ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อคริสเตียนในสวรรค์” (1 เปโตร 1:3, 4) ดังนั้นการทรงฟื้นพระชนม์ของพระเยซูจึงเป็นแกนกลางแห่งความหวังของคริสเตียน เราพบความจริงข้อนี้ในที่อื่นอีกหลายแห่งในพระคัมภีร์ใหม่

ความหวังนี้ทำให้คริสเตียนมีเหตุผลที่จะชื่นชมยินดี คริสเตียนยุคแรกเริ่มจำนวนมากได้อ่าน พระธรรมเปโตรฉบับที่หนึ่งขณะที่พวกเขากำลังประสบกับความยากลำบาก ความยากลำบากนี้เป็นข้อทดสอบความเชื่อของพวกเขา ทำให้ความเชื่อของพวกเขาบริสุทธิ์ ไฟนั้นจะชำระทองคำให้บริสุทธิ์ในลักษณะเดียวกัน ผู้อ่านจดหมายฝากของท่านเปโตรไม่ได้พบพระเยซูขณะพระองค์ทรงดำเนินพันธกิจของพระองค์บนโลก แต่พวกเขารักและเชื่อในพระองค์ และผลลัพธ์แห่งความเชื่อในพระเยซูของพวกเขาคือความรอด ตรงนี้ท่านเปโตรกล่าวว่า พระเยซูทรงสัญญากับพวกเขาและพวกเรา “เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรยซึ่งได้เตรียมไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 เปโตร 1:4)

อัครทูตเปโตรแจ้งผู้อ่านของท่านให้ทราบว่า “บรรดาผู้เผยพระวจนะผู้ได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลายก็ได้สืบค้น และสอบถามเกี่ยวกับเรื่องความรอดนี้” (1 เปโตร 1:10) ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก่อนสมัย

ของพระเยซู “ก็ได้สืบค้น” อย่างหนักเพื่อจะพบเรื่องความรอด พวกเขาต้องการทราบเกี่ยวกับความรอดที่ผู้อ่านของท่านเปโตรในตอนนั้น และเราเดี๋ยวนี้กำลังมีประสบการณ์ในพระเยซู

ผู้อ่านของท่านเปโตรได้รับความทุกข์ลำบากสำหรับความเชื่อของพวกเขา พวกเขาถูกข่มเหงสำหรับความเชื่อของพวกเขา แต่ท่านเปโตรชี้ให้พวกเขาเห็นว่า พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของ “การสงครามที่ขยายเป็นวงกว้างระหว่างความดีและความชั่ว” ในตอนสิ้นสุด ท่านเปโตรต้องการช่วยพวกเขาให้ยืนหยัดอย่างสัตย์ซื่อในความจริงผ่านความยากลำบากของพวกเขาทั้งหลาย

พระธรรม 1 เปโตร 1:4 กล่าวว่า มี “มรดก” เก็บไว้บนสวรรค์เพื่อคุณ คิดเกี่ยวกับความจริงอัศจรรย์ ที่ว่า มี “พื้นที่” ในสวรรค์สำหรับคุณโดยเฉพาะ ความจริงนี้หมายความว่าอะไรเป็นการส่วนตัวสำหรับคุณ และอะไรควรเป็นคำตอบส่วนตัวของคุณต่อพระสัญญาอัศจรรย์นี้

พูด

การดำรงชีวิตแห่งความรอด (1 เปโตร 1:13-21)

LIVING THE LIFE OF SALVATION

อ่าน พระธรรม 1 เปโตร 1:13-21 จากข้อพระคัมภีร์นี้ เพราะเหตุใดคริสเตียนควรดำเนินชีวิตบริสุทธิ์และสัตย์ซื่อ

พระธรรม 1 เปโตร 1:13 ขึ้นต้นด้วยคำว่า “เหตุฉะนั้น” คำว่า “เหตุฉะนั้น” แสดงให้เห็นสิ่งที่ท่านเปโตรจะพูดต่อจากที่ท่านฟังได้พูดไป ในหัวข้อศึกษาของเมื่อวานนี้ เราได้เห็นที่ท่านเปโตรได้พูดเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า และได้พูดเกี่ยวกับความหวังที่คริสเตียนมีในพระเยซูคริสต์เช่นกัน (1 เปโตร 1:3-12)

ถูกแล้วคริสเตียนทั้งมวลมีพระคุณ และความหวังนี้ เหตุฉะนั้นท่านเปโตรเราใจผู้เชื่อว่า “จงเตรียมตัว เตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณ คือพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์” (1 เปโตร 1:13) ทั้งนี้เพราะผู้อ่านของท่านได้รับความรอดแล้วในพระเยซู บัดนี้พวกเขาต้องเตรียมจิตใจ

ของพวกเขาไว้เพื่อจะยื่นหยัด และคงความสัตย์ซื่อได้ตลอดไป (1 เปโตร 1:13)

อ่าน พระธรรม 1 เปโตร 1:13 พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราให้มอบ “ความหวัง” ของเราไว้ในพระคุณที่จะทรงประทานให้ในวันข้างหน้า หมายถึงอะไร

ไม่มีข้อกังขาใด เพราะท่านเปโตรบอกผู้อ่านทั้งหลายของท่านว่า ความหวังของพวกเขา “วาง” ไว้ในพระเยซูแต่ผู้เดียว จากนั้นท่านเปโตร กล่าวอย่างชัดเจนว่า พวกเขาต้องประพฤติตนดี เพราะเหตุว่าพวกเขาต่างได้รับความรอดแล้ว ท่านเปโตรเอ่ยถึงเหตุผลสำคัญสามประการที่คริสเตียนต้องมี เพื่อจะดำเนินชีวิตบริสุทธิ์และสัตย์ซื่อได้

เหตุผลแรก ท่านเปโตรกล่าวที่จะช่วยคริสเตียนให้ดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ และสัตย์ซื่อคือ “การรู้ว่าใครคือพระเจ้า” ซึ่งการจะทราบว่าเป็นใครคือพระเจ้า อาจพูดในท่านองนี้: “เพราะพระเจ้าทรงบริสุทธิ์” ท่านเปโตรยกพระธรรมเลวีนิติ 11:44, 45 ขึ้นมาอ้าง เมื่อท่านกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” (1 เปโตร 1:16) ดังนั้นเหล่าผู้ติดตามพระเยซูต้องเป็นคนบริสุทธิ์เช่นกัน (1 เปโตร 1:15-17)

เหตุผลที่สอง ที่ว่าเหตุใด “คริสเตียนต้องประพฤติตัวดี” จะพบได้ในการพิพากษาที่จะมาถึง คริสเตียนตระหนักว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม พระบิดาจะ “พิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขา โดยไม่มีอคติ จึงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาอยู่ในโลกนี้” (1 เปโตร 1:17)

เหตุผลที่สาม มาจากความจริงยิ่งใหญ่ที่ว่า คริสเตียนได้รับความรอดแล้ว พวกเขาถูกซื้อไว้ด้วยราคาสูงล้ำ เป็นราคาที่ไม่มีใครจะจ่ายได้ ท่านเปโตรบอกว่า “ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิ หรือจุดต่าง” (1 เปโตร 1:19) และท่านเปโตรกล่าวชัดเจนต่อว่า การสิ้นพระชนม์ (บนกางเขน) ของพระคริสต์ไม่ใช่เหตุที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญในประวัติศาสตร์ แต่เป็นบางสิ่งซึ่งได้วางแผนไว้ก่อนที่โลกนี้จะอุบัติขึ้น (1 เปโตร 1:20)

อะไรเป็นเหตุให้คุณเป็นคริสเตียน ถ้ามีคนถามว่า “เหตุใดคุณจึงเป็นคริสเตียน” คุณจะตอบอย่างไร นำคำตอบของคุณไปอภิปรายในชั้นเรียนวันสะบาโต

วันพฤหัสบดี

จงรักกันและกัน (1 เปโตร 1:22-25)

LOVE ONE ANOTHER

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 1:22-25 ท่านเปโตรได้เห็นจุดสำคัญอะไรตรงที่ว่า การเป็นคริสเตียนหมายถึงอะไร และการดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ และสัตย์ซื่อหมายความว่าอย่างไร

ท่านเปโตรเริ่มต้น พระธรรม 1 เปโตร 1:22 ด้วยการกล่าวว่าคริสเตียนทั้งปวง “ได้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์โดยเชื่อฟังความจริง” คำในภาษากรีกเพื่อ “จะทำให้บริสุทธิ์” เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับคำสองคำ คือ “บริสุทธิ์” (holy) และ “ความบริสุทธิ์” (holiness) ทั้งสองคำนี้เชื่อมโยงกับสิ่งที่ท่านเปโตรได้เขียนสองสามข้อก่อนหน้านั้นใน 1 เปโตร 1:15 **ประการแรก** คริสเตียนทั้งมวลถวายชีวิตของพวกเขาให้พระเยซู และพวกเขาได้รับบำเหน็จ (อ่าน 1 เปโตร 3:21, 22) ในการทำเช่นนั้น คริสเตียนได้แยกชีวิตของพวกเขาออกมาติดตามพระเจ้า พวกเขาทำสิ่งเหล่านี้โดยการเชื่อฟังความจริง

การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคริสเตียนนี้ มีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่ง ตอนนี้อย่างพวกเขาพบว่าพวกเขาเองมีความใกล้ชิดต่อคนอื่นผู้มีความเชื่ออย่างเดียวกัน ความใกล้ชิดนี้มีระดับความใกล้ชิดเป็นพิเศษ ท่านเปโตรใช้ความใกล้ชิดของ “ครอบครัว” มาเป็นสิ่งที่เปรียบเทียบ ท่านกล่าวว่า คริสเตียนทั้งปวงจะต้องรักซึ่งกันและกันเหมือนพี่น้องในครอบครัวรักซึ่งกันและกัน โดยท่านได้กล่าวถึงความรักนี้ว่า “ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อในความจริง จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างใจจริง ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง” (1 เปโตร 1:22) ท่านเปโตรกล่าวถึงความรักดังกล่าว ด้วยการใช้คำในภาษากรีกสำหรับความรัก คือ “ฟีลาเดลเฟีย” (philadelphia) ความรักประเภทนี้คือความรักของคนในครอบครัว ซึ่งมีให้แก่กันและกัน

จะว่าไปมีคำหลายคำในภาษากรีก ที่เมื่อแปลเป็นภาษาอื่นแล้วมักจะใช้คำแปลเป็นคำเดียวกันคือ “รัก” หรือ “ความรัก” (love) คำแรก คือคำว่า “ฟีเลีย” (philia) ซึ่งหมายถึงความรักแบบมิตรภาพ คำที่สอง คือ “อีรอส” (eros) ซึ่งหมายถึงความรักของชายและหญิงอย่างความรักของหนุ่มสาวที่มีความปรารถนาจะเป็นสามีและภรรยา คำที่สาม คือคำว่า “อากาเป” (agape) ซึ่งเป็นความรักที่บริสุทธิ์อันเป็นเหตุทำให้บุคคลหนึ่งพยายามทำดีเพื่ออีกคนหนึ่ง ท่านเปโตรใช้คำว่า “อากาเป” สำหรับ “ความรัก” เมื่อท่านเขียน “จงมีใจรักพวกพี่น้องอย่างใจจริง” (1 เปโตร 1:22) ตรงนี้คำว่า “อากาเป” ปกติจะหมายถึง “ความรักที่บริสุทธิ์ซึ่งแสวงหาวิธีจะทำดีต่อคนอื่น” ความรักเช่นนี้จะออกมาจากจิตใจที่ผ่านการ “บังเกิดใหม่แล้ว” (1 เปโตร 1:23; อ่าน 1 เปโตร 1:3 ด้วย) หรืออีกนัยหนึ่ง ท่านเปโตรกำลังพูดว่า การเกิดใหม่นี้มาจากการดำเนินชีวิตสอดคล้องกับความจริงของพระคัมภีร์ ความรักประเภทนี้มาจากพระเจ้าเท่านั้น ดวงใจที่เห็นแก่ตัวไม่สามารถแสดงออกถึงความรักประเภทนี้ เป็นเหตุผลว่าทำไมท่านเปโตรกล่าวเน้นถึงความสำคัญที่ว่า “การที่จะบริสุทธิ์ คือ “การเชื่อฟังความจริง” (1 เปโตร 1:22) ความจริงที่ว่าจึงไม่ใช่เพียงการบอกว่า “เชื่อ” แต่ต้องมาจากการดำเนินชีวิต

เราจะเรียนรู้เพื่อเป็นคนที่มีความรักมากขึ้นได้อย่างไร เราจะต้องทำการเลือกอะไรเพื่อจะสามารถแสดงความรักที่มาจาก “ใจที่บริสุทธิ์” หรือด้วย “น้ำใสใจจริง” ได้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. วัตส์ Perfect Obedience Through Christ, หน้า 373-376, Selected Messages, เล่ม 1 และ Christ the Way of Life, หน้า 365-368

บทแรกของพระธรรมเปโตรฉบับที่หนึ่ง มีเนื้อหา “รุ่มรวย” (rich) และ “ลึกซึ้ง” (deep) ซึ่งครอบคลุมพื้นที่มหาศาล อัครทูตเปโตรเริ่มจดหมายฝากของท่านด้วยแนวคิดลุ่มลึกเรื่องพระเจ้าสามพระภาค ซึ่งหมายถึงการพูด

เกี่ยวกับ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านกล่าวว่าพระบิดาได้ทรงประทานพระผู้ช่วยให้ออก ซึ่งก็คือพระบุตร หรือพระเยซูคริสต์แก่เรานี้หมายถึงการที่เราถูกเลือกในพระเยซูให้ดำเนินชีวิตบริสุทธิ์และเชื่อฟัง ดังนั้นเราได้ปักใจรักพระเยซู และในพระองค์เรารู้สึกชื่นชมยินดี ทำไมหรือการสิ้นพระชนม์ และฟื้นพระชนม์จากความตายสู่ชีวิตเป็นพระสัญญาที่ทรงประทานให้กับเรา ซึ่งไม่มีใครจะทำลายได้ และของประทานนี้ถูกรักษาไว้ให้เราบนสวรรค์ เป็นความจริงในโลกนี้เราอาจพบกับความยากลำบาก แต่เราจะพบความชื่นชมยิ่งใหญ่ในความรอดที่พระเจ้าทรงประทานให้ในพระคริสต์ และเป็นความจริงที่ว่า “จดหมายฝากของท่านเปโตร ซึ่งบัดนี้คือพระธรรมเปโตร ได้ให้การหนุนใจ และเสริมพลังให้กับความเชื่อของผู้ที่กำลังประสบกับความทุกข์ยากลำบาก ผู้อ่านจดหมายฝากของท่านเปโตรบางคนต้องผ่านการทดลองนานาประการ พวกเขาตกอยู่ในอันตรายของการสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า จดหมายฝากของท่านเปโตรถูกเขียนขึ้นเพื่อช่วยผู้อ่านให้เริ่มทำในสิ่งที่ถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง” *เอลเลน จี. ไวท์ กิจการของอัครทูต, หน้า 517*

ดังนั้นคริสเตียนควรดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ หรือกล่าวได้อีกอย่างว่าชีวิตของพวกเขาทั้งหลายควรแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเชื่อฟังความจริง และคริสตจักรทั้งหลายควรแสดงออกว่าเต็มไปด้วยความรักที่มาจาก “ดวงใจที่บริสุทธิ์”

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในชั้น ทบทวนคำตอบของคุณสำหรับคำถามข้อสุดท้ายของหัวข้อศึกษาสำหรับวันพุธ: อะไรคือสาเหตุทำให้เราเป็นคริสเตียน คำตอบของทุกคนมีลักษณะเดียวกันอย่างไร และคำตอบเหล่านั้นแตกต่างกันอย่างไร
2. ในบทแรกของพระธรรมเปโตรฉบับที่หนึ่ง ท่านเปโตรกล่าวถึง “พระเยซูทรงฟื้นพระชนม์จากความตายสู่ชีวิต” สองครั้ง (1 เปโตร 1:3, 23) การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู มีความสำคัญต่อความเชื่อของเราอย่างไร
3. ท่านเปโตรพูดถึง “ของประทานที่ไม่มีใครอาจจะทำลายได้” (1 เปโตร 1:4) (อ่าน ดาเนียล 7:18 ด้วย) นี่หมายถึงอะไร คิดเกี่ยวกับสรรพสิ่งในโลกนี้ และชีวิตซึ่งจะตายจากไป และสิ่งต่าง ๆ ที่อาจพินาศไปในทันที สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ควรบอกอะไรแก่เราเกี่ยวกับของประทานที่ทรงสัญญาไว้ที่มีอยู่จริงของเรา
4. ความเชื่อของเราจะเจริญเติบโต แม้ในยามที่เราได้รับความทุกข์ยากได้อย่างไร อะไรคือตัวเลือกที่จะช่วยให้เราเรียนรู้จากความยากลำบากของเรา

บทที่ 3

อาณาจักรของปุโรหิต

A Kingdom of Priests

วันที่ 8 - 14 เมษายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 2:1-3; ฮีบรู 4:12; 1 เปโตร 2:4-8;

อิสยาห์ 28:16; อพยพ 19:3-6; 1 เปโตร 2:5, 9, 10

ข้อควรจำ

“แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวงเป็นประชาชาติบริสุทธิ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์”
(1 เปโตร 2:9)

อัครทูตเปโตรได้ชี้ชัดวัฒนธรรมของชาวยิวมาอย่างเต็ม ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องศาสนา และประวัติศาสตร์ งานเขียนของท่านแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ยกตัวอย่างเช่นท่านกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ เป็นชนชาติของพระเจ้า” (1 เปโตร 2:9) ด้วยการกล่าวเช่นนี้ ท่านอ้างถ้อยคำของพระคัมภีร์เดิม เพื่อพรรณนาถึงชนอิสราเอลในอดีตมานานมาแล้ว และท่านใช้ถ้อยคำเดียวกันนี้เพื่อพรรณนาคริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่

ทำไมจะไม่ได้ เพราะจะว่าไปผู้เชื่อชาวต่างชาติ และผู้เชื่อชาวยิวตอนนี้ ได้รวมเข้าด้วยกัน พระคัมภีร์ใช้ถ้อยคำพิเศษเพื่อช่วยให้เข้าใจว่า อะไรคือ ความหมายของคำว่ารวมกันเป็นหนึ่ง ถ้อยคำดังกล่าวจะพบในพระธรรมโรม คือ “การต่อ” หรือ “การทาบกิ่ง” (graft) นั่นก็คือการนำเอากิ่งจากต้นใหม่มา ต่อ หรือทาบกิ่งของต้นเดิม ทำให้กิ่งใหม่รวมเป็นกิ่งของต้นเดิม นั่นคือ “ผู้เชื่อใหม่” ถูกทาบกิ่งกับ “ประชากร” ดั้งเดิมของพระเจ้าคือชาวยิว บัดนี้ผู้เชื่อ ชาวต่างชาติได้เข้าส่วนในพระสัญญาของพระคัมภีร์เดิม พระธรรมโรมได้กล่าวว่า “ทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกเทศป่า มาต่อไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอก” (โรม 11:17 อ่านข้อ 18 ด้วย)

ข้อพระคัมภีร์สำหรับสัปดาห์นี้ ท่านเปโตรเตือนผู้อ่านของท่านว่า พวกเขาเป็นประชากรที่ถูกเรียกให้ทำหน้าที่ซึ่งมีความรับผิดชอบสูงส่ง เพราะ พวกเขาได้รับการต่อเข้ากับกิ่งของต้นมะกอก และต้นมะกอกเป็นสัญลักษณ์ ของพระเยซู ความรับผิดชอบบางอย่างของผู้เชื่อใหม่เป็นอย่างไรเกี่ยวกับ ประชากรอิสราเอลในพระคัมภีร์เดิม ภารกิจหนึ่งที่ได้รับมอบหมายคือการ บอกคนอื่นๆ ถึงความจริงยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทรงช่วยเราให้รอดพ้นการถูกลงโทษจากความบาปของเรา การที่พระคริสต์ทรงทำเช่นนั้น ก็เพื่อจะทรง ประทานชีวิตชั่วนิรันดร์ให้เรา

วันอาทิตย์

การดำรงชีวิตเป็นคริสเตียน (1 เปโตร 2:1-3)

LIVING AS A CHRISTIAN

พระธรรม 1 เปโตร 2:1 เริ่มต้นด้วยคำว่า “เหตุฉะนั้น” คำว่า “เหตุ ฉะนั้น” หมายถึงถ้อยคำที่เป็นผลลัพธ์ตามมาจากสิ่งที่อยู่ก่อนหน้า เราได้เห็น ว่าพระธรรม 1 เปโตร บทที่ 1 เป็นคำอธิบายทรงพลังในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำ ไปเพื่อเรา ถ้อยคำดังกล่าวสอนเราว่า เราควรตอบสนองต่อของประทานแห่ง ความรอดอย่างไร ในบทต่อไปท่านเปโตรได้อธิบายหัวข้อหลักนี้กว้างออกไป

อ่าน พระธรรม 1 เปโตร 2:1-3 ท่านเปโตรบอกเราว่า เราควร ดำรงชีวิตอย่างไร

ท่านเปโตรใช้คำสองคำที่ทำให้มองเห็นภาพสองภาพแยกจากกัน ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงขอสองสิ่งจากคริสเตียนทั้งปวง **ประการแรก** เราต้อง “ละเลิก” (give up) บางสิ่งเป็นสิ่งสำคัญ **ประการที่สอง** คริสเตียนควรพยายามทำบางสิ่งซึ่งเป็นด้านบวกด้วยชีวิตของพวกเขาเพื่อพระเจ้า

คำแรกที่ท่านเปโตรกล่าว เรามองเห็นภาพคือ ท่านเข้าใจให้คริสเตียน “โยนทิ้ง” หรือ หรือกำจัดความปรารถนาที่ทำให้คนอื่นเจ็บปวด คริสเตียนจะไม่กล่าวเท็จ หรือโกหกคนอื่น พวกเขาต้องพูดความจริง คริสเตียนจะไม่อิจฉา ริษยาคนร่ำรวย หรือมีบางสิ่งมากกว่า ดีกว่าพวกเขา แทนที่จะอิจฉาตาร้อน พวกเขาจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขจากสิ่งที่พวกเขามีอยู่ หรือเป็นอยู่ในชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาจะประสบความสำเร็จในจุดที่พระเจ้าทรงให้พวกเขาเป็นอยู่ และคริสเตียนจะไม่กล่าวในสิ่งที่สร้างความเสียหายแก่ชื่อเสียง หรือความนับถือของคนอื่น

คำที่สองที่ท่านเปโตรกล่าวแล้วทำให้มองเห็นภาพ คือเด็กทารก ร้องไห้หอนม (1 เปโตร 2:2) มโนภาพนี้แสดงให้เห็นด้านบวกของการดำเนินชีวิตคริสเตียน ซึ่งจะไปชีวิตของคริสเตียนไม่เพียงแค่ขจัดสิ่งชั่วร้ายชีวิตเช่นนั้นแต่จะให้ความว่างเปล่า ชีวิตของคริสเตียนเป็นความต้องการที่จะป้อนอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ และคริสเตียนต้องการอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับ “อำนาจของความอยากบังคับเด็กทารกที่กำลังหิวคนหนึ่งให้ร้องไห้ขอมดนม”

ท่านเปโตรชี้ให้ผู้อ่านของท่านมองเห็น “แหล่งที่มาของอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ” (อ่าน ฮีบรู 4:12; มัทธิว 22:29; 2 ทิโมธี 3:15-17) พระคัมภีร์เป็นแหล่งที่มา (source) ของจิตวิญญาณ เป็นพระวจนะของพระเจ้า การเลี้ยงดูด้วยพระวจนะของพระเจ้าช่วยให้เติบโต และช่วยเราให้อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณมากขึ้น พระวจนะสอนเราให้มองเห็นความแตกต่างระหว่าง “สิ่งที่ถูก” และ “สิ่งที่ผิด”

พระคัมภีร์มีภาพเต็มที่สุด และชัดเจนที่สุดของพระเยซูคริสต์ และพระเยซูทรงเป็นตัวอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดว่าพระเจ้าคือใคร ในพระเยซูเรามองเห็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ บริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเราควรจะรัก และรับใช้พระองค์

เราต้อง “ป้อน” ด้วยพระวจนะของพระเจ้า เหตุใดการทำเช่นนั้น จะช่วยเรา “ให้โยน” สิ่งไม่พึงประสงค์ทิ้งไป หรือไม่ก็ “หยุด” ทำในสิ่งที่ เป็นอันตราย ตามที่ท่านเปโตรได้กล่าวเตือนเราไว้

วันจันทร์

พระศิลาที่ทรงชีวิต (1 เปโตร 2:4-8) THE LIVING STONE

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:4-8 (อ่าน อีสยาห์ 28:16; เพลงสดุดี 188:22; อีสยาห์ 8:14, 15 ด้วย) มีความจริงสำคัญอะไรที่ท่านเปโตร กำลังอ้างถึงใน 1 เปโตร 2:4-8 ท่านพูดกับเราว่า เราจะตอบสนองต่อ พระเยซูอย่างไร เราจะกระทำตัวอย่างไร

อัครทูตเปโตรบอกผู้อ่านของท่านให้หิวอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ จากนั้น ท่านที่ท่านเปโตรหันเหความสนใจของพวกเขาไปยังพระคริสต์ พระเยซูทรง “เป็นศิลาที่ทรงชีวิต” ท่านเปโตรใช้คำว่า “ศิลา” ดูเหมือนจะอ้างถึงพระวิหาร ในกรุงเยรูซาเล็ม ใน 1 เปโตร 2:4-8 ท่านเปโตรอ้างอิงข้อพระคัมภีร์เดิม สามข้อ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดเกี่ยวกับความสำคัญของ “ศิลาหัวมุม” ศิลา หัวมุมเป็นภาพพจน์แสดงให้เห็นงานที่พระเยซูทรงทำในคริสตจักรของ พระองค์

จุดที่ท่านเปโตรเน้นคือพระเจ้าทรงเลือกพระเยซูให้กลายเป็นศิลาหัวมุม ของพระนิเวศฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้า คริสเตียนก็เช่นกันเป็นก้อนศิลามี ชีวิตที่ประกอบกันขึ้นเป็นวิหารนี้ คริสตจักรวางรากฐานบนพระเยซู แต่คริสตจักร นั้นก่อสร้างขึ้นจากเหล่าผู้ติดตามพระองค์

ให้สังเกตว่าการกลายเป็นคริสเตียนหมายถึง คุณกลายเป็นส่วนหนึ่ง ของชุมชนคริสเตียน หรือโบสถ์ท้องถิ่น ตัวอย่างของก้อนอิฐช่วยให้เราเข้าใจ แนวคิดนี้ ในการสร้างอาคารที่มีโครงสร้างขนาดใหญ่ยังต้องสร้างด้วยก้อนอิฐ ขนาดเล็กจำนวนมาก แต่ละก้อนเรียงตามแนว และก่อตัวกันสูงขึ้นเป็นชั้นๆ ในทำนองเดียวกัน หมายความว่าคริสเตียนแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ที่มีขนาดใหญ่กว่าของเหล่าผู้เชื่อทั้งหลาย พวกเขาไม่ได้ถูกเรียกให้ติดตาม พระคริสต์ และแยกตัวจากคนอื่นๆ คริสเตียนคนหนึ่งต้องนมัสการ และทำงาน

ร่วมกับคริสเตียนคนอื่นๆ เพื่อสร้างอาณาจักรของพระเจ้า คริสเตียนผู้ไม่ทำในสิ่งเหล่านี้ ไม่อาจเรียกว่าเป็นคริสเตียนแท้ได้ เพราะเหตุใด คริสเตียนคือผู้รับบัพติศมาเข้าสู่พระคริสต์ และการรับบัพติศมาเข้าสู่พระคริสต์หมายความว่า คริสเตียนรับบัพติศมาเข้าสู่คริสต์จักรของพระองค์นั่นเอง

ท่านเปโตรพูดถึงวัตถุประสงค์ของคริสตจักร ซึ่งประกอบกันขึ้นด้วย “ปุโรหิตบริสุทธิ์” (1 เปโตร 2:5) และปุโรหิตบริสุทธิ์เหล่านี้ “ถวายสักการบูชาฝ่ายวิญญาณ” ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาต้นฉบับ คือภาษาฮีบรู เหล่าปุโรหิตทำการรับใช้เป็นคนกลาง คือพวกเขารับใช้พระเจ้า และประชากรของพระองค์ ท่านเปโตรและคนอื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่บ่อยครั้งใช้คำว่า “พระวิหาร” และ “ปุโรหิต” พวกเขาให้คำเหล่านี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า โบสถ์ หรือวิหารเป็นวิหารที่มีชีวิตของพระเจ้า และประชากรของพระองค์เป็นปุโรหิตสำหรับวิหารนั้น ท่านเปโตรชี้ย้อนกลับไปยังระบบการนมัสการในพระคัมภีร์เดิม จากการศึกษาความจริงเหล่านี้ในพระคัมภีร์เดิม ท่านเปโตรแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนควรดำรงชีวิต และประพฤติตนอย่างไรในปัจจุบัน

อ่าน พระธรรม 1 เปโตร 2:5 หมายถึงอะไร เมื่อท่านกล่าวถึง “การถวายบูชาฝ่ายวิญญาณจิต” คริสเตียนจะปฏิบัติตามคำกล่าวอย่างไร

วันอังคาร

ประชากรแห่งพระสัญญา (ปฐมกาล 17:1-4)

THE PEOPLE OF THE PROMISE

ขณะที่ท่านเปโตรเขียนพระธรรมเปโตรทั้งสองเล่ม จิตใจของท่านคำนึงถึงพระวาทะของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิมอย่างลุ่มลึก แนวคิดสำคัญอย่างหนึ่งในพระคัมภีร์เดิมคือเรื่อง “พันธสัญญา” (covenant)

คำว่า “พันธสัญญา” มาจากภาษาฮีบรูคือ “เบริท” (berit) ซึ่งพรรณนาถึงข้อตกลงทางกฎหมายระหว่างสองกลุ่ม คำว่าพันธสัญญาอาจหมายถึงบุคคลสองคนก็ได้ (ปฐมกาล 31:44) ตรงนี้คือพันธสัญญาถูกแปลว่า “สนธิสัญญา” (treaty) ในพระคัมภีร์ใหม่ อนึ่งพันธสัญญาอาจเป็นสัญญาผูกพันระหว่างกษัตริย์องค์หนึ่ง และประชากรของพระองค์ (2 ซามูเอล 5:3) ก็ได้เช่นกัน

แต่มีพันธสัญญาฉบับหนึ่งซึ่งโดดเด่นกว่าพันธสัญญาทั้งหมด เป็นพันธสัญญาพิเศษ ซึ่งว่าด้วย “สัมพันธภาพ” ระหว่างพระเจ้า และประชากรที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ของพระองค์

อ่านพระธรรมปฐมกาล 17:1-4; อพยพ 2:24; และ อพยพ 24:3-8 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับชนอิสราเอลอย่างไร

หนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์บอกเราว่า พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับท่านอับราฮัมอย่างไร (ปฐมกาล 15:9-21; ปฐมกาล 17:1-27) พระเจ้า “ทรงระลึกถึง” (remember) พันธสัญญานี้ เมื่อพระองค์ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ (อพยพ 2:24) จากนั้นพระเจ้าทรง “ต่อ” พันธสัญญากับพวกเขาเมื่อทรงประทานพระบัญญัติสิบประการและกฎเกณฑ์อื่นๆ กับพลไพร่อิสราเอล (อพยพ 19:1-24:8; โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อพยพ 24:3-8)

แต่พันธสัญญาของพระเจ้ามาพร้อมกับข้อกำหนด “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำ “ข้อตกลง” (agreement) กับประชากรของพระองค์ พวกเขาต้องสัตย์ซื่อเป็นการตอบแทน พวกเขาจะต้องเชื่อฟังข้อกำหนดของพระองค์ หากพวกเขาทำได้พระองค์ก็จะทรงอวยพรครอบครัว และสรรพสิ่งที่พวกเขาเป็นเจ้าของ อีกทั้งจะทรงอวยพรให้งานที่มือของพวกเขาจับทำ” *เอลเลน จี. ไวท์ คำพยากรณ์สำหรับคริสตจักร, เล่ม 2, หน้า 574*

พันธสัญญาให้คำสัญญาว่า พระเจ้าจะทรงอวยพรให้ประชากรของพระองค์ แต่พระเจ้าจะทรงอวยพรพวกเขาเมื่อพวกเขารักษาพระบัญญัติของพระองค์เท่านั้น และนอกจากนี้พันธสัญญายังเตือนถึงความพินาศ แต่การเตือนเหล่านั้นสำหรับเหล่าผู้ไม่เชื่อฟังพันธสัญญาของพระเจ้าเท่านั้น

หมายความว่าอย่างไร เมื่อคุณทำพันธสัญญาเชื่อมความสัมพันธ์กับพระเจ้า มีข้อกำหนดพิเศษอะไรที่ความสัมพันธ์นี้ผูกพันคุณไว้

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับท่านโมเสสใน พระธรรมอพยพ 19:3-6 ว่า “โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเจ้าตรัสจากภูเขานั้นว่า “บอกวงศ์วาน ยาโคบ และชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับ ชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเทิดชูเจ้าขึ้น ดุจดั่งด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามา ถึงเรา เหตุฉะนี้ถ้าเจ้าฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติทั้งปวง เพราะ แผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้คนอิสราเอลฟัง”

นี่คือข่าวพระกิตติคุณ ซึ่งได้แสดงให้เห็นหลายพันปีก่อนไม้กางเขน ข่าวสารนั้นคือ: พระเจ้าทรงช่วยให้รอดพ้น พระองค์ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากความบาป และจากการตกเป็นทาสของความบาป และจากนั้นทรงบัญชาพวกเขาให้รัก และเชื่อฟังพระองค์ เพราะบัดนี้พวกเขาเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาพิเศษของพระองค์ พวกเขาจะต้องเป็นพยานของพระเจ้าต่อหน้าชาวโลก

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:5, 9, 10 และ อพยพ 19:6 ท่านเปโตร หมายความว่าเมื่อท่านเรียกคริสเตียนทั้งหมดว่า “ท่านทั้งหลาย เป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง” (1 เปโตร 2:9) ถ้อยคำเหล่านี้กล่าวกับเราซึ่งเป็นคริสเตียนเซเว่นธ์เดย์แอด-เวนติส เกี่ยวกับหน้าที่รับผิดชอบของเรามีต่อพระเจ้า และต่อโลก ทั้งใบอย่างไร

คำว่า “ประชาชาติบริสุทธิ์” “พวกปุโรหิตหลวง” และ “ประชาชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว” ทั้งหมดเป็นชุดของถ้อยคำ “ประเภท” ให้เกียรติพระคัมภีร์ใช้ถ้อยคำเหล่านี้พรรณนาถึงสัมพันธภาพพิเศษที่พระเจ้าทรงมีกับพงศ์พันธุ์ของท่านอับราฮัม อัครทูตเปโตรใช้ถ้อยคำชุดเดียวกัน เมื่อ

ท่านพูดเกี่ยวกับพระเยซู และไม้กางเขน และใช้ในการพรรณนาถึงสมาชิกของคริสตจักร

พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับชนอิสราเอล ก็ได้ทรงทำกับชาวฮิวและคนต่างชาติที่เชื่อในพระเยซู และเช่นเดียวกันทรงทำกับชนต่างชาติที่เชื่อในพระเยซูเช่นกัน ถูกแล้วผ่านทางพระเยซูชาวต่างชาติสามารถอ้างสิทธิ์เป็นพงศ์พันธุ์ของท่านอับราฮัมได้ ดังข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา” (กาลาเทีย 3:29) ผ่านทางพระคริสต์ ใครที่เชื่อในพระเยซูสามารถเข้าร่วมเป็น “พวกปุโรหิตหลวง” ของพระองค์ หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า แม้พวกเขาไม่ใช่สายเลือดของชาวฮิวก็สามารถเข้าร่วมได้

คำว่า “ชนชาติบริสุทธิ์” หรือ “ปุโรหิตหลวง” บอกเราถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของบุคคลและคริสตจักรอย่างไร เราจะดำเนินชีวิตให้ดีขึ้นตามการทรงเรียกที่สูงส่งนี้ได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

ประกาศพระบารมีของพระเจ้า (1 เปโตร 2:9) PRAISING GOD

คริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่คล้ายกับคริสตจักรพระคัมภีร์เดิมหลายประการ เช่น คริสตจักรทั้งสองยุคต่างได้รับเอา “ความจริงแห่งความรอด” และคริสตจักรทั้งสองยุคถูกเรียกให้ออกมา และถูกเลือกโดยพระเจ้า คำถามคือได้รับการเรียกและเลือกเพื่ออะไร

อัครทูตเปโตรชี้ให้เห็นถึง “วัตถุประสงค์” ในความสัมพันธ์พิเศษระหว่างพระเจ้าและคริสตจักร นั่นคือคริสเตียนถูกเรียก “เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ทรงได้เรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2:9) ชนอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมถูกเรียกให้ทำงานชิ้นนี้ พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้เป็นพยานของพระองค์แก่ชาวโลก ทั้งนี้เพราะว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะทรงอวยพรแก่โลกผ่านทางชนอิสราเอล ซึ่งเป็นประชากรแห่งพระสัญญาของพระองค์

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: เฉลยธรรมบัญญัติ 4:6; เฉลยธรรม-
บัญญัติ 26:18, 19; อีสายห์ 60:1-3; เศคาริยาห์ 8:23 อะไรคือจุดเน้น
เดียวกันที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึง

ชนอิสราเอลเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า เป็นภาระของ
พวกเขาที่จะเอื้อมถึงชาวโลกด้วยพระกิตติคุณ คริสเตียนก็เช่นกันได้รับการ
ทรงเรียกจากพระเจ้าให้ดำเนินพันธกิจอย่างเดียวกัน พวกเขาถูกเรียกให้ทำ
การแบ่งปันพระกิตติคุณ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำสำหรับชาวโลกผ่านทาง
พระคริสต์

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:10 ซึ่งกล่าวว่า “เมื่อก่อนท่านทั้งหลาย
ไม่มีชาติ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลาย
หาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว” เหตุใดพระ-
คัมภีร์ข้อนี้จึงเป็นแกนกลางสำหรับพันธกิจ และวัตถุประสงค์ทั้งสิ้นของ
คริสเตียนทั้งมวล

โลกนี้ตกอยู่ในห้วงลึกของความบาป ความตาย และความพินาศที่
จะตามมา พระเยซูทรงประทานพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อช่วยทุกคนจาก
ความพินาศ คำที่สรรมาเฉพาะคือ “ที่ให้เกียรติยกย่อง” พระเจ้าทรงประทาน
ให้ชนอิสราเอลและได้ทรงประทานให้คริสเตียนทั้งปวงเช่นกัน: เราเป็นพวก
บุโรहितหลง เป็นประชาชาติบริสุทธ์ เช่นเดียวกับชนอิสราเอลยุคก่อน คำ
“ที่ให้เกียรติยกย่อง” ทรงให้มาพร้อมกับความรับผิดชอบ เราทั้งหลายมีหน้าที่
นำคนอื่นมาหาพระคริสต์

ดังข้อพระคัมภีร์ 1 เปโตร 2:10 กล่าว คริสเตียนในปัจจุบันได้รวมกัน
เป็นคริสตจักรต่าง ๆ แต่ทั้งมวลได้รับพระกรุณาให้กลายเป็น “ผู้บริสุทธ์” (อ่าน
พระธรรมโฮเซยา บทที่ 1, 2) ในพระคัมภีร์ คำว่า “บริสุทธ์” โดยปกติหมายถึง
ถึงการแยกออกมาจากรวมมวลพระเจ้า ดังนั้นในฐานะที่เป็นชนชาติ “บริสุทธ์”
คริสเตียนจะต้องแยกตัวเองออกจากโลกมวลสารพระเจ้า การแยกตัวนี้จะ
แสดงออกมาให้เห็นในลักษณะการดำเนินชีวิต อนึ่งพวกคริสเตียนเป็นประดุจ
ไฟที่โน้มนำคนอื่น ๆ ให้เข้ามารับความอบอุ่น ในทำนองนี้พระเจ้าทรงประทาน

ให้คริสเตียนทำการแบ่งปันความรอดกับคนทั้งปวง จากประสบการณ์ที่พวกเขา
มีกับพระองค์มาแล้ว

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“คริสตจักรเป็นสิ่งที่ค่าสูงส่งในสายพระเนตรของพระเจ้า พระองค์
ตีราคาไว้สูง แต่พระองค์ไม่ทรงตีราคาจากความงามสง่าของอาคาร ความมี
ชื่อเสียง ความมั่งคั่ง หรือการมีพลังอำนาจ พระองค์ทรงตีค่าจากความบริสุทธิ์
ความบริสุทธิ์ที่คริสตจักรแยกออกจากโลก พระเจ้าทรงตีค่าจากมาตรฐานสอง
ประการ **ประการแรก** พระองค์ทรงให้คุณค่าจากการเติบโตในความรู้อะไร
พระเยซูของสมาชิกคริสตจักร และ**ประการที่สอง** พระองค์ทรงให้คุณค่าว่า
เหล่าผู้เชื่อเติบโตในประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณมากเพียงใด

“พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะรับผลจากสวนองุ่น (คริสตจักร) ผลนั้น
คือ “ความบริสุทธิ์” และ “ความไม่เห็นแก่ตัว” พระองค์ทรงเฝ้ามองดูเหล่า
สมาชิกแสดงออกถึงความรักและความดี ไม่มีความมั่งคั่งด้านศิลปะใดๆ
จะเข้าเทียบเคียงกับ “ความงามของความกรุณา” และ “ความดี” ซึ่งแสดง
ให้เห็นในเหล่าตัวแทนของพระคริสต์ ได้มองเห็นพระคุณของพระองค์ห่อหุ้ม
ดวงวิญญาณของเหล่าผู้เชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในดวงจิต และดวงใจ
เขาหรือเธอจนได้กลายเป็นดั่ง “น้ำหอมแห่งชีวิต” (1 โครินธ์ 2:16) พระเจ้า
ทรงทำงานกับเราผ่านของประทานแห่งพระคุณ และพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในลักษณะนี้พระองค์สามารถอวยพระพรให้งานของพระองค์” *เอลเลน จี. ไวท์*
อุทาหรณ์สอนชีวิต, หน้า 278

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การถูกนำออกมาจากความมืดเข้าสู่ “ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า” (1 เปโตร 2:9) หมายความว่าอย่างไร ถ้าจะให้คุณอธิบายความคิดนี้ให้คนที่ยังไม่เชื่อในพระเยซู คุณจะอธิบายอย่างไร อะไรคือความมืด อะไรคือความสว่าง ท่านเปโตรเขียนเปรียบเทียบตรงนี้ ท่านพยายามอธิบายให้เรามองเห็นความจริงอะไร มีอะไรแตกต่างกันระหว่างสองสิ่งนี้ (ความมืดและความสว่าง)
2. อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:5-8 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดอะไรกับเราที่เป็นเซแวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยเราให้เข้าใจว่า เราได้รับการเรียกโดยพระเจ้าให้ดำเนินการ หรือปฏิบัติในสิ่งทั้งปวงที่ทรงประทานให้กับคริสตจักรของเราอย่างไร
3. อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:3 ท่านเปโตรหมายความว่าอย่างไร เมื่อท่านพูดว่า “เพราะท่านได้ลิ้มรสพระกรุณาคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า” โดยวิธีใดบ้างที่คุณ “ได้ลิ้มรส” ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสนดีเพียงใด
4. คริสตจักรท้องถิ่นของคุณทำอะไรเพื่อให้พี่น้องสมาชิกปฏิบัติตนให้เป็นที่ดึงดูดแก่ผู้คนที่ยังไม่รู้จักเซแวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

บทที่ 4

ความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่น

Our Relationships With Others

วันที่ 15 – 21 เมษายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 2:13-23; 1 เปโตร 3:1-7; 1 โครินธ์ 7:12-16;
กาลาเทีย 3:27, 28; กิจการฯ 5:27-32; เลวีนิติ 19:18

ข้อควรจำ

*“ที่สำคัญยิ่งกว่าอะไรหมดก็คือ จงรักซึ่งกันและกัน
ให้มาก เพราะว่าความรักลบล้างความผิดมากมายได้”
(1 เปโตร 4:8)*

จุดหมายฝากฉบับที่หนึ่งของอัครทูตเปโตร จัดการเรื่องคำถามที่ยากยิ่งบางข้อเกี่ยวกับเรื่องของสังคมในสมัยของท่าน ยกตัวอย่างเช่น คริสเตียนจะดำรงชีวิตอย่างไรกับรัฐบาลที่ทารุณ และชั่วร้าย อัครทูตเปโตรบอกให้ผู้อ่านของท่านทำตัวอย่างไร และถ้อยคำของท่านเปโตรเช่นนั้นมีความหมายต่อเราในปัจจุบันอะไรบ้าง

คริสเตียนที่ยังเป็นทาสจะปฏิบัติตนอย่างไร เมื่อเจ้านายของพวกเขาปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างรุนแรงและไม่เป็นธรรม ความสัมพันธ์ระหว่าง “นายจ้าง” และ “ลูกจ้าง” ในปัจจุบันมีความแตกต่างจากสมัยของท่านเปโตร ไม่สงสัยเลยสิ่งที่ท่านเปโตรได้กล่าว ยังมีความหมายสำหรับเหล่าลูกจ้างที่ต้องเกี่ยวข้องกับเจ้านายที่ไม่ยุติธรรม ช่างน่าสนใจที่ท่านเปโตรชี้ไปยังพระเยซู ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่บอกว่าคริสเตียนควรทำตัวอย่างไร เมื่อเผชิญกับ

การปฏิบัติที่รุนแรงหรือไม่เป็นธรรมจากนายจ้าง หรือความอยุติธรรม (1 เปโตร 2:21-24)

ท่านเปาโลให้อิโวกาห์เรื่องการครองเรือนด้วย โดยแนะนำว่าสามี และภรรยาควรมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร พวกเขาควรปฏิบัติต่อกันอย่างไร เมื่อพวกเขามีความเห็นไม่ลงรอยกันในบางเรื่อง โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องสำคัญมาก อย่างเช่นเรื่องของความเชื่อในศาสนาของพวกเขา

ในที่สุดคริสเตียนควรมีความเกี่ยวข้องกับรัฐบาลอย่างไร และพวกเขาควรปฏิบัติตนอย่างไรเมื่อรัฐบาลชั่วร้ายและทำการต่อต้านความเชื่อของคริสเตียน

วันอาทิตย์

คริสตจักรและรัฐบาล (1 เปโตร 2:13-17)

THE CHURCH AND THE GOVERNMENT

พระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นนานแล้ว แต่การอภิปรายปัญหาที่มีความหมายอย่างยิ่งสำหรับเราในปัจจุบัน ประเด็นหนึ่งของปัญหาเหล่านี้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างคริสเตียนและรัฐบาลของพวกเขา

อ่าน พระธรรม 1 เปโตร 2:13-17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเรา โดยสรุปว่าเราจะเกี่ยวข้องกับรัฐบาลอย่างไร

ความชั่วร้ายของอาณาจักรโรมันเป็นที่ทราบกันดีโดยผู้อาศัยภายในเขตแดนของอาณาจักรนี้ จะว่าไปอาณาจักรโรมันถูกสร้างขึ้นจากคนโหดร้ายทั้งหลาย คนเหล่านี้ใช้กองทัพอันเกรียงไกรปฏิบัติตามแผนของพวกเขา พวกเขาจะใช้ความโหดร้ายทารุณต่อต้านใครก็ตามที่กล้าทำตัวเป็นปรปักษ์ พวกเขาใช้วิธีการโหดร้ายด้วยการทรมานหรือลงโทษศัตรูของพวกเขา และวิธีการหนึ่งของการทรมานศัตรูของพวกเขาคือการตอกตะปูที่มีมือ และเท้าทั้งสองข้างตรึงนักโทษบนไม้กางเขน รัฐบาลโรมันนำเอาวิธีปฏิบัติแบบ “การเห็นแก่ประโยชน์หรือเกื้อกูลญาติมิตร” (nepotism) มาใช้ วิธีการดังกล่าวเป็นระบบปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรม ซึ่งผู้มีอำนาจในกองทัพนำมาใช้ กล่าวคือให้งานหรือตำแหน่งแก่คนของตัวเอง คนที่ประจบสอพลอหรือเครือญาติ ไม่ใช่การพิจารณาจากผลงานหรือความสามารถ

ดังนั้นอัครทูตเปโตรรู้จักความโหดร้ายของชาวโรมันว่าเป็นอย่างไร แต่กระนั้นท่านยังขอร้องให้ผู้อ่านของท่านยอมรับบุคคลผู้อยู่ในอำนาจทุกตำแหน่งที่อยู่ในอาณาจักร จากจักรพรรดิ ลงมาถึงเจ้าเมือง ท่านกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชา ที่มีมนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมหาจักรพรรดิ ผู้มีอำนาจยิ่ง” (1 เปโตร 2:13)

ท่านเปโตรอ้างเหตุผลว่า เพราะจักรพรรดิและเจ้าเมืองเป็นผู้มีอำนาจ “เจ้าเมืองผู้ได้รับคำสั่งจากมหาจักรพรรดิให้ลงโทษผู้กระทำความชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี” (1 เปโตร 2:14) ทั้งนี้เพราะผู้นำเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดรูปแบบของสังคม

อาณาจักรโรมันมีข้อผิดพลาดหลายประการ แต่กระนั้นยังส่งเสริมให้สังคมเป็นที่ไว้วางใจได้ ยกตัวอย่างเช่นอาณาจักรโรมันนำอิสรภาพจากการสงครามมาให้ อาณาจักรสร้างถนนหลายสายทั่วอาณาจักร ทั้งสถาปนาระบบการเงินเพื่อเลี้ยงดูกองทัพ ในการทำเช่นนั้น โรมันได้สร้างสิ่งแวดล้อมให้ประชากรสามารถเติบโตได้ ในหลายกรณีทำให้บางคนมีฐานะร่ำรวยขึ้น และประสบความสำเร็จ เป็นความจริงที่ว่า “กระบวนการยุติธรรม” ของโรมันรุนแรงเด็ดขาด แต่นั่นเป็นพื้นฐานในการบังคับใช้กฎหมาย เมื่อมีความเข้าใจเช่นนี้ในจิตใจ ท่านเปโตรแสดงข้อคิดเห็นว่ารัฐบาลโรมันมีความฉลาด แต่จะว่าไปไม่มีรัฐบาลไหนดีสมบูรณ์ แน่นอหรือรัฐบาลโรมันก็ไม่ดีพร้อมเช่นกัน เหตุนี้เราสามารถเรียนรู้จากท่านเปโตรได้ว่า คริสเตียนต้องเป็นประชากรที่ดี พวกเขาจำเป็นต้องเชื่อฟังกฎหมายของแผ่นดินให้มากที่สุดเท่าที่สามารถทำได้ อนึ่ง คริสเตียนต้องประพฤติตนดี แม้ว่ารัฐบาลที่ปกครองประเทศหรืออาณาจักรยังอยู่ห่างไกลจากคำว่าสมบูรณ์แบบก็ตาม

เหตุใดจึงสำคัญที่คริสเตียนจะเป็นประชากรที่ดีให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แม้ว่าสถานการณ์ด้านการเมืองจะไม่สมบูรณ์ คุณสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อให้สังคมของคุณดีขึ้น แม้ว่าจะเพียงเล็กน้อยก็ตาม

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:18-23 เราเข้าใจข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าหมายความว่าอย่างไรในวันนี้ มีกฎเกณฑ์สำคัญอะไรที่เราสามารถนำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มาใช้สำหรับตัวเราเอง

เมื่ออ่านข้อพระคัมภีร์ 1 เปโตร 2:18-23 อย่างรอบคอบ จะพบว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่ให้การสนับสนุนการมีทาส แต่ให้คำแนะนำด้านจิตวิญญาณแก่ประชากรขณะที่ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ในเวลานั้น

คำที่แปลว่า “ผู้รับใช้” (servant) หรือ “ทาส” (slave) ใน 1 เปโตร 2:18 คือ “ออยเคทเตส” (oiketēs) คำนี้ถูกนำไปใช้อย่างชัดเจนในความหมายว่า “กลุ่มของทาสผู้ทำงานในบ้านทั่วไปหรือบ้านซึ่งเจ้านายเป็นชาวโรมัน” อาณาจักรโรมันประกอบขึ้นด้วยผู้คนหลากหลายกลุ่มในสังคม และพวกทาสเป็นกลุ่มล่างสุด พวกเขาเป็นสมบัติของเจ้านายของพวกเขา เจ้านายของพวกเขา มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการควบคุมชีวิตของพวกเขา และเจ้านายของพวกเขาสามารถปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างดี หรือโหดร้ายก็ได้

อย่างไรก็ดี ทาสสามารถซื้ออิสรภาพของตนได้ ทาสที่ซื้ออิสรภาพได้ รับการพรรณนาว่า “การไถ่ถอน” (redeem) อัครทูตเปาโลใช้ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพเพื่อพรรณาน้ำที่พระเยซูได้ทรงได้ทำเพื่อเราใน (เอเฟซัส 1:7; โรม 3:24; โคลโลสี 1:14)

เป็นสิ่งสำคัญที่จะจำไว้ว่า คริสเตียนยุคแรกเริ่มจำนวนไม่น้อยที่เป็นทาส ในกรณีนี้พวกเขาพบว่าพวกเขาเองติดพันอยู่ในระบบที่พวกเขาไม่อาจเปลี่ยนแปลง ทาสหลายคนโชคไม่ดีที่มีเจ้านายเป็นคนชอบความรุนแรง และเป็นคนไม่มีเหตุผล เช่นนี้ทาสที่อยู่ใต้การปกครองของพวกเขาต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบาก จะว่าไปมีทาสจำนวนไม่น้อยมีเจ้านายที่ดีกว่า แต่ก็อาจพบกับความลำบากในบางครั้งเช่นกัน

อัครทูตเปโตรให้คำแนะนำอย่างเดียวกันสำหรับทาสที่เป็นคริสเตียนกับที่เราอ่านพบคำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องทาสในที่อื่นของพระคัมภีร์ใหม่ ท่าน

เปโตรให้คำแนะนำผู้เป็นทาสว่า “ท่านที่เป็นคนรับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่าน ทุกอย่างไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดี และสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อเขาเห็นแก่พระเจ้า และยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม” (1 เปโตร 2:18, 19 อ่านข้อ 20 ด้วย) ท่านเปโตรวางตนเป็นตัวอย่างแก่พวกเขา จะไม่มีคำยกย่องสำหรับผู้ได้รับความลำบากจากการถูกลงโทษในความผิดที่ได้ทำไป ไม่มีน้ำใจของคริสเตียน แสดงให้เห็น เมื่อพวกเขาต้องทนความทุกข์ยากสำหรับความผิดที่พวกเขาไม่ได้ทำ และที่พวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เช่นเดียวกับสมัยพระเยซูขณะทรงอยู่บนโลก คริสเตียนไม่ควรทำสิ่งเลวร้ายเป็นการแก้แค้น ท่านเปโตรยกตัวอย่างเรื่องพระเยซูไว้ว่า “เมื่อพวกเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลยเมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม” (1 เปโตร 2:23)

เราสามารถได้รับประโยชน์อะไรจากข้อเขียนของท่านเปโตรตรงนี้ นั่นหมายความว่า จะไม่มีเวลาที่เราจะยืนขึ้นเพื่อสิ่งที่ถูกต้อง หรือนำคำตอบของคุณไปอภิปรายในชั้นโรงเรียนวันสะบาโต

วันอังคาร

ภรรยาและสามี (1 เปโตร 3:1-7)

WIVES AND HUSBANDS

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 3:1-7 ท่านเปโตรต้องเผชิญกับสถานการณ์พิเศษอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ถ้อยคำของท่านมีความหมายต่อ “การสมรสในสังคมปัจจุบัน” อย่างไร

มีเบาะแสสำคัญอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านอย่างระมัดระวังให้คิดออกว่าท่านเปโตรต้องจัดการกับอะไรใน 1 เปโตร 3:1 ท่านเปโตรกล่าวว่า ท่านกำลังพูดเกี่ยวกับสามี ผู้ยังไม่เชื่อในพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นเราสามารถมองเห็นท่านเปโตรพูดว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นเมื่อภรรยาผู้เป็นคริสเตียนแต่งงานกับสามีผู้ไม่เชื่อ

ภรรยาผู้เป็นคริสเตียนจะพบกับความลำบากนานัปการประดังเข้ามาในชีวิตคู่ เมื่อผู้เป็นสามีไม่อาจแบ่งปันความเชื่อของเธอ จะมีอะไรตามมาในสถานการณ์เหล่านี้ เธอจะตีจากสามีของเธอหรือ เหมือนท่านเปาโลกล่าวในที่อื่น ที่แนะนำไม่ให้ภรรยาคริสเตียนหย่าสามีผู้ไม่เชื่อ (อ่าน 1 โครินธ์ 7: 12-16) ตรงนี้ท่านเปโตรกล่าวกับภรรยาทั้งหลายผู้ตกอยู่ในสถานะเดียวกันว่า พวกเขาจะต้องดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์และบริสุทธิ์ ชีวิตของพวกเขาควรจะดีมากขึ้น เพื่อคนอื่นจะมองเห็นพวกเขา และต้องการเลียนแบบชีวิตของพวกเขา

สอดคล้องตามกฎหมายของโรมัน ภรรยาไม่มีสิทธิ์ในทรัพย์สิน กล่าวคือ ภรรยาเหล่านี้มีสิทธิ์ใช้กฎหมายแก้ไขสิ่งไม่ยุติธรรม แต่สังคมในศตวรรษแรก สตรีไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปมีส่วนร่วมในเรื่องการเมือง ในรัฐบาลหรือการเป็นผู้นำในเรื่องศาสนาในหลายหน้าที่ เหตุฉะนั้นท่านเปโตรหนุนใจให้สตรีคริสเตียนประพฤติตนให้น่านับถือในทุกสถานการณ์ที่พวกเขาเข้าไปมีส่วนร่วม ท่านเข้าใจพวกเขาให้ใช้ชีวิตบริสุทธิ์ และถวายสักการพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง (1 เปโตร 3:2) ท่านกล่าวว่าสตรีคริสเตียนควรให้ความสนใจในความงามภายนอกมากกว่าภายนอก ท่านเปโตรกล่าวว่า *“การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก ด้วยการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มผ้าสวยงาม”* (1 เปโตร 3:3 อ่านข้อ 4-5 ด้วย) หรือกล่าวอีกอย่างได้ว่า สตรีคริสเตียนควรประพฤติตนในลักษณะที่จะทำให้ชีวิตคริสเตียนของเขามีเสน่ห์ น่าประทับใจสำหรับสามีของเธอ

อย่างไรก็ดีสามีทั้งหลายไม่ควรถือว่าพวกตนมีเสรีภาพที่จะปฏิบัติต่อภรรยาอย่างไม่ถูกต้องในลักษณะใดลักษณะหนึ่งก็ได้ อย่างที่ท่านเปโตรได้ชี้ประเด็นออกมา สามีทั้งหลายควรแสดงความนุ่มนวล และความสุ่มต่อภรรยาของพวกเขาเอง (1 เปโตร 3:7)

เป็นความจริง คำแนะนำของท่านเปโตรที่ให้แก่ภรรยาคริสเตียนที่แต่งงานกับสามีผู้ไม่เชื่อ กระนั้นก็ตาม เราสามารถมองเห็นข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ มีมาตรฐานสมบูรณ์ หรือตัวอย่างชีวิตคู่ของคริสเตียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หุ่นส่วนชีวิตคริสเตียนให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน และการถวายเกียรติ และถวายสักการพระเจ้าควรพบเห็นได้ในกิจวัตรประจำวัน และภารกิจเลี้ยงชีวิต การดำรงชีวิตเช่นนี้ เป็นอีกวิธีหนึ่งของการนมัสการพระเจ้า

อ่านสิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวในพระธรรมโรม 13:1-7; เอเฟซัส 5: 22-33; 1 โครินธ์ 7:12-16 และ กาลาเทีย 3:27, 28 ท่านเปาโลกล่าวอย่างเดียวกันหรือแตกต่างจากกัน กับสิ่งที่ท่านเปโตรกล่าวใน 1 เปโตร 2:11- 3:7

ท่านเปาโลจัดการกับประเด็นอย่างเดียวกันที่ท่านเปโตรยกขึ้นมาในพระธรรม 1 เปโตร 2:11-3:7 สิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวมีลักษณะเหมือนกันมากกับสิ่งที่พบในเปโตรฉบับต้น ยกตัวอย่างเช่น ทั้งท่านเปาโล และเปโตรเข้าใจผู้อ่านของท่านให้ “ยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้ที่มีอำนาจปกครอง” (โรม 13:1) ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ปกครอง และผู้ปกครองทำโทษผู้ทำความชั่ว ไม่ใช่ทำความดี (โรม 13:3) ดังนั้นท่านทั้งหลายในฐานะเป็นคริสเตียน “ท่านจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ จงเสียส่วยสาอากรตามที่ควร เสียภาษีตามที่ควร ความยำเกรงควรแก่ผู้ใด จงยำเกรงผู้นั้น จงให้เกียรติยศแก่ผู้ที่ควรจะได้รับ” (โรม 13:7)

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า สตรีผู้แต่งงานกับสามีที่ไม่เชื่อ ควรดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่อ และบริสุทธิ์ ผลลัพธ์ที่ตามมาคือ สามีของพวกเขาอาจเข้าร่วมกับคริสตจักร (1 โครินธ์ 7:12-16) และท่านเปาโลบอกเราว่า ต้นแบบการสมรสของคริสเตียนคือ การที่คู่ชีวิตทั้งสองแบ่งปันความรู้สึก และสิ่งที่พวกเขาสนใจแก่กันและกัน ท่านเปาโลกล่าวว่า “ฝ่ายสามีจงรักภรรยาของตน เหมือนอย่าง que พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:25) เช่นเดียวกันท่านเปาโลแนะนำว่า พวกเขาควรเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกของพวกเขาเหมือนหนึ่งพวกเขาเชื่อฟังพระคริสต์ (เอเฟซัส 6:5)

ดังนั้นท่านเปาโลมีความเต็มใจจะทำงานภายในกรอบของกฎหมายที่สังคมได้ตราขึ้นแล้ว ท่านเข้าใจสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงได้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท่าน และสิ่งใดที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง แต่ท่านมองเห็นด้วยว่าภายในหลักการบางอย่างของคริสเตียนอาจจบลงด้วยการเปลี่ยนแปลงแนวคิดเกี่ยวกับผู้คนในท่านองเดียวกัน พระเยซูทรงทำงานกับกฎหมายที่ล้ารากรฐานไว้แล้วใน

สังคม พระองค์ไม่พยายามเปลี่ยนแปลงสิ่งใดด้วยการปฏิรูปด้านการเมือง พระองค์ไม่พยายามล้มล้างรัฐบาล ทั้งนี้เพื่อเปลี่ยนระเบียบของสังคม ทั้งท่าน เปโตร และท่านเปาโลต่างก็ไม่พยายามเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองเช่นกัน พวกเขาเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงควรเกิดขึ้นโดยอิทธิพลของคนดีในสังคม อิทธิพลนี้จะแพร่ขยายไปทั่วสังคม อันเป็นเหตุทำให้คนอื่นเปลี่ยนแปลง

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:27-39 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไร เราเกี่ยวกับคริสเตียนจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันและกัน อันเนื่องมาจากสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำเพื่อพวกเขา

วันพฤหัสบดี

คริสเตียนและการเชื่อฟังกฎหมาย

(กิจการฯ 5:27-32)

(CHRISTIANS AND OBEYING THE LAW)

ทั้งท่านเปาโลและท่านเปโตรทราบว่าการจัดระเบียบองค์กรของมนุษย์ และรัฐบาลต่างมีข้อบกพร่อง และบางครั้งเต็มไปด้วยความบาป ผู้คนก็เช่นกัน อาจมีประสบการณ์เลวร้ายกับรัฐบาล และผู้นำศาสนาทั้งหลาย แต่ทั้งเปาโล และเปโตรเข้าใจคริสเตียนให้เชื่อฟังผู้อยู่ในอำนาจรับผิดชอบ 1 เปโตร 2:13-17; โรม 13:1-10) ท่านเปาโล และเปโตรกล่าวว่าคริสเตียนควรเสียภาษี และควรจะเป็นประชากรที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

อ่านพระธรรมกิจการฯ 5:27-32 ท่านเปโตรสอนให้เชื่อฟังผู้มีอำนาจปกครอง (1 เปโตร 2:13-17) แต่สิ่งที่ท่านเปโตร และอัครทูตคนอื่น ๆ ปฏิบัติจริงคืออย่างไร ในกิจการฯ 5:27-32 ท่านเปโตรและอัครทูตคนอื่น ๆ หมายความว่าอย่างไรเมื่อท่านเหล่านั้นพูดว่า “เราควรเชื่อฟังท่าน หรือควรเชื่อฟังพระเจ้า” เหตุใดการเชื่อฟังพระเจ้าควรมาก่อนเหนือการเชื่อฟังสิ่งอื่นใด

ความสำเร็จของคริสตจักรยุคแรกเริ่มนำไปสู่ การที่ท่านเปโตร และท่านยอห์นถูกจับ (กิจการฯ 4:1-4) พวกเขาถูกนำตัวไปสอบสวนโดยผู้ปกครอง พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ พวกเขาได้รับการกำชับอย่างแข็งขันให้หยุด

การเทศนาสั่งสอนเรื่องพระเยซู (กิจการฯ 4:5-23) ต่อมาอีกไม่นานท่าน เปโตร และท่านยอห์นถูกจับตัวไปอีกครั้งหนึ่ง ทั้งสองถูกสอบถามอีกว่า เหตุใดพวกเขาไม่เชื่อฟังผู้มีอำนาจในการปกครอง (กิจการฯ 5:28) ท่านเปโตร ตอบว่า “ข้าพเจ้าจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” (กิจการฯ 5:29)

มีความจริงสำคัญอะไร ที่เราต้องรับจากถ้อยคำของอัครทูตใน กิจการฯ 5:29

ท่านเปโตรไม่ใช่เป็น “ผู้เสแสร้ง” (hypocrite) ผู้เสแสร้งคือบุคคลที่ พูดอย่างหนึ่ง และทำอีกอย่าง สมมติเราต้องทำการเลือกระหว่างการติดตาม พระเจ้า หรือติดตามผู้คน การเลือกอย่างนี้ชัดเจน: เราต้องติดตามพระเจ้า ขณะเดียวกันให้การสนับสนุน และเชื่อฟังรัฐบาล จนกระทั่งการที่ต้องเชื่อฟัง กฎหมายของแผ่นดินนั้นขัดกับความเชื่อ และหลักคำสอนของพระเจ้า ถึงเวลานั้นพวกเขาต้องทำการเลือก จะเชื่อฟังกฎหมายของแผ่นดิน หรือเชื่อฟัง พระเจ้า แม้ว่าพวกเขาเองพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงสังคมก็ตาม

อ่านพระธรรมเลวีนิติ 19:18 และ มัทธิว 22:39 ข้อพระคัมภีร์ เหล่านี้บัญชาเราว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พระบัญชานี้ อารวมถึงความจำเป็นเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจทำให้ชีวิตดีขึ้น และ ยุติธรรมมากขึ้นสำหรับเพื่อนบ้านของคุณอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. วัตต์ สงครามแห่งประวัติศาสตร์ (The Great Controversy) บทที่ชื่อ “ความขัดแย้งที่ใกล้เข้ามา” หน้า 582-592, “พระคัมภีร์ และการปกป้องไว้” หน้า 593-602 และ “เวลาแห่งความยากลำบาก” หน้า 613-634

กฎหมายในสมัยของ เอลเลน จี. วัตต์ กำหนดไว้ว่า ทาสคนที่หลบหนี เมื่อถูกจับได้จะต้องส่งคืนให้เจ้านายของทาสคนนั้น แต่ เอลเลน จี. วัตต์ พูดต่อต้านกฎหมายบทนั้น เอลเลน จี. วัตต์ แนะนำชาวแอดเวนตีสอย่าได้เชื่อ

กฎหมายดังกล่าว แม้ว่าพวกเขาอาจต้องได้รับผลของความทุกข์ยาก นางกล่าวว่ “สมมติกฎหมายของมนุษย์ต่อต้านพระคัมภีร์และบัญญัติของพระเจ้า เช่นนั้นให้เชื่อฟังพระคัมภีร์ และพระบัญญัติของพระเจ้า เราจะต้องเชื่อฟังพระคัมภีร์ ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาอย่างไร กฎหมายแห่งแผ่นดินของเรา กำหนดให้เรานำทาสส่งให้กับเจ้านายของเขา แต่เราไม่ต้องเชื่อฟังกฎหมายข้อนี้ และเราต้องดำเนินชีวิตที่เกิดจากการต่อต้านกฎหมายนี้ ทาสไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติของมนุษย์คนใด พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายที่ถูกต้อง และมนุษย์ไม่มีสิทธิ์ใช้มือทั้งสองควบคุมอีกบุคคลหนึ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ และพระองค์ทรงอ้างว่าเขาหรือเธอเป็นของพระองค์” (คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 1, หน้า 201, 202)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คริสเตียนไม่ควรยืนขึ้นเพื่อต่อต้านสิทธิของพวกเขาใช่ไหม ขณะที่คุณอภิปราย ให้คิดเกี่ยวกับคำถามนี้เช่นกัน: “อะไรคือสิทธิของเรา”
2. อะไรคือตัวอย่าง ซึ่งคริสเตียนเคยเป็นกลุ่มทรงพลังในการเปลี่ยนแปลงสังคมเพื่อสิ่งที่ดี มีบทเรียนอะไร ที่เราสามารถได้จากตัวอย่างเหล่านี้
3. พระธรรม 1 เปโตร 2:17 ซึ่งกล่าวว่า “จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า และจงถวายเกียรติแด่มหากัณฑ์” และจักรพรรดิเวลานั้นอาจเป็น “เนโร” ซึ่งถือว่าเป็นจักรพรรดิชั่วร้ายที่สุดคนหนึ่งของอาณาจักรโรมัน พระคัมภีร์ข้อนี้ให้ข่าวสารอะไรแก่เราในปัจจุบัน ตอนนี้ให้เราอ่านสิ่งที่ท่านเปโตรกล่าวตอนเริ่มต้นของข้อพระคัมภีร์ “จงให้เกียรติแก่ทุกคนตามความเหมาะสม” ส่วนนี้ของข้อพระคัมภีร์ช่วยเราให้เข้าใจดีขึ้นถึงสิ่งที่ท่านเปโตรกำลังกล่าวเกี่ยวกับการถวายเกียรติแก่จักรพรรดิแห่งแผ่นดินของเราอย่างไร
4. อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:21-25 ในชั้น ข่าวสารแห่งพระกิตติคุณ แสดงให้เราเห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อย่างไร ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เสนอความหวังอะไรแก่เรา ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เรียกให้เราทำอะไร

บทที่ 5

การดำรงชีวิตเพื่อพระเจ้า

Living for God

วันที่ 22 – 28 เมษายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 3:8-12; กาลาเทีย 2:20; 1 เปโตร 4:1, 2;

โรม 6:1-11; 1 เปโตร 4:3-11; 2 ซามูเอล 11:4

ข้อควรจำ

“เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์ทรงสดับคำอ้อนวอนของเขา แต่พระพักตร์ของพระองค์ไม่เป็นมิตรกับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว” (1 เปโตร 3:12)

ผู้

เขียนพระคัมภีร์ทั้งหลายทราบ ว่า ความบาปมีจริงและน่าสะพรึงกลัว แต่ยังมีคนอีกมากที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้ทั้งๆ ที่โลกถูก

เหล็กในของความบาปสะกดไว้ ผู้รับรู้ว่ามีความบาป ต่างตระหนักว่าพวกเขาล้วนเป็นคนบาป อัครทูตเปาโลกล่าวถึงตัวท่านเองว่า “และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก” (1 ทิโมธี 1:15) ผู้ติดตามพระคริสต์ต่างทราบว่าความบาปนั้นร้ายแรง และมองไปยังวิถีแก้ปัญหาคือความบาปของพระเจ้า ซึ่งต้องใช้ไม้กางเขนของพระคริสต์ นั่นบอกให้ทราบว่าความบาปนั้นแสนลึกลับ และแพร่ขยายไปทั่วโลก แต่ผู้เขียนพระคัมภีร์ต่างรับรู้ถึงอำนาจของพระคริสต์ ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา และสร้างให้เราเป็นคนใหม่ในพระองค์

สัปดาห์นี้ อัครทูตเปโตรกล่าวต่อเนื่องบนเส้นทางเดิมต่อไป ท่านเขียนเกี่ยวกับชีวิตใหม่ที่คริสเตียนจะได้รับหลังจากพวกเขาถวายเป็นแต่พระคริสต์

และรับบัพติศมา การเปลี่ยนแปลงนั้นยิ่งใหญ่แม้คนอื่นก็จะสังเกตเห็นได้ ท่านเปโตรกล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงนี้อาจไม่ง่ายเสมอไป บางครั้งพวกเขาอาจต้องทนทุกข์ทรมานทางกาย (1 เปโตร 4:1) หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า เราต้องทนทุกข์ในเนื้อหนังเพื่อจะมีชัยชนะที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับเรา

ท่านเปโตรยังกล่าวถึง “หัวข้อหลัก” ซึ่งปรากฏให้เห็นตลอดในพระคัมภีร์ หัวข้อนั้นคือ “ความรักแท้จะอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อในพระเยซู ท่านเน้นความรักว่า “ที่สำคัญยิ่งกว่าอะไรหมดก็คือจงรักซึ่งกันและกันให้มาก เพราะว่าความรักกลบล้างความผิดมากมายได้” (1 เปโตร 4:8) ทั้งนี้เพราะเมื่อเรารัก และให้อภัย เราแสดงให้เห็นในสิ่งที่พระเยซูทรงได้ทำ และยังคงทำเพื่อเรา

วันอาทิตย์

จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (1 เปโตร 3:8-12)

AGREEING WITH ONE ANOTHER

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 3:8-12 ท่านเปโตรเห็นว่า คริสเตียนควรดำรงชีวิตอย่างไร เรื่องใดที่ท่านกล่าวซ้ำกับ 1 เปโตร 2:20, 21

ท่านเปโตรเริ่มด้วย 1 เปโตร 3:8 ด้วยการบอกคริสเตียนว่า “ในที่สุดนี้ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน และอ่อนน้อม” อีกวิธีหนึ่งของการพูดคือ “จงเห็นพ้องต่อกันและกัน” นั่นหมายถึงการมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” หรือ “ที่จะมีดวงจิตเดียวกัน” ภาษกรีกคำว่า “ดวงจิตเดียวกัน” คือ “โฮโมโฟรอนส์” (homophones) ท่านเปโตรกำลังพูดว่าทุกคนจะต้องคิด ทำ และเชื่ออย่างเดียวกัน ตัวอย่างที่ดีที่สุดของแนวคิดนี้พบได้ใน 1 โครินธ์ 12:1-26 ในข้อพระคัมภีร์ชุดนี้ ท่านเปาโลชี้ให้เห็นร่างกายประกอบด้วยอวัยวะต่างๆ ในทำนองเดียวกัน คริสตจักรประกอบด้วยเหล่าผู้เชื่อของปัจเจกชน และหลายคน ซึ่งมีของประทานแห่งพระวิญญาณต่างกัน แต่พวกเขาทำงานร่วมกันเพื่อเสริมสร้างความเป็นหนึ่งในคริสตจักร

แน่นอน ความเป็นหนึ่งเช่นนั้นบ่อยครั้งจะจบบรรลุผลได้ง่าย ดังนั้นท่านเปโตรเตือนผู้เชื่อทั้งหลายว่าอย่าได้ขัดแย้ง หรือต่อต้านกัน จากนั้นท่าน

บอกผู้อ่านของท่าน ว่าคริสเตียนสามารถแสดงออกถึง “อุดมคติของคริสเตียน” ด้วยการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร

ยกตัวอย่างเช่นคริสเตียนควรมีความ “เห็นอกเห็นใจกัน” (sympathy) (1 เปโตร 3:8) ความเห็นอกเห็นใจคือความรู้สึกที่ คุณ “ให้ความใส่ใจ” และ “เสียใจ” เกี่ยวกับความทุกข์ยาก ความเศร้าโศก หรือความเจ็บปวดของคนอื่น คุณแสดงความเห็นอกเห็นใจแก่ใครบางคนผู้ประสบความทุกข์ยาก ด้วยการแสดงความเสียใจต่อความเจ็บปวดของเขาหรือเธอ ความเห็นอกเห็นใจเป็นก้าวอย่างสำคัญขณะเดินไปบนเส้นทาง ท่านเปโตรกล่าวว่า “จงรักกันฉันพี่น้อง” (1 เปโตร 3:8) และท่านกล่าวด้วยว่าคริสเตียนควรมี “จิตใจอ่อนโยน และอ่อนน้อม” (1 เปโตร 3:8) พวกเขาต้องมีความเมตตา และสงสารต่อกันและกัน เมื่อคนหนึ่งประสบกับความทุกข์ยากและล้มลง

“จงตรึงตัวตนของคุณบนไม้กางเขน จงคิดว่าคนอื่นดีกว่าตัวคุณเอง ในการทำเช่นนั้น คุณจะถูกนำสู่ “ความเป็นหนึ่งกับพระคริสต์” ต่อหน้าสวรรค์และจักรวาล และต่อหน้าคริสตจักร และโลก คุณจะต้องพิสูจน์ว่าคุณเป็นบุตรชายหรือบุตรหญิงของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติจากตัวอย่างของคุณ” *เอลเลน จี. ไวท์ คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 9, หน้า 188*

ท่านเปโตรกล่าวว่า “อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเรียกให้ท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพร” (1 เปโตร 3:9) เหตุใดเราต้องตายต่อตัวเองเพื่อที่จะติดตามถ้อยคำเหล่านี้ เราสามารถมี “ความตาย” ประเภทนี้ได้อย่างไร (อ่านกาลาเทีย 2:20)

วันจันทร์

ที่จะทุกข์ทรมานในเนื้อหนัง (1 เปโตร 3:18, 21)
TO SUFFER IN THE FLESH

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเรา และความหวังแห่งความรอดของเราถูกพบในพระองค์เท่านั้น คือพบในชีวิตบริสุทธิ์ของพระองค์ ชีวิตบริสุทธิ์ของพระองค์ปกปิดเราไว้ ซึ่งเป็นเหตุทำให้เราถูกสร้างให้บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะพระเยซู คุณจึงเป็น “ที่ยอมรับต่อพระพักตร์

ของพระเจ้าเสมือนหนึ่งคุณไม่เคยทำบาปมาก่อน” *เอลเลน จี. ไวท์ สันติวิถี*,
หน้า 62

แต่ “พระคุณของพระเจ้า” ไม่ได้สิ้นสุดลงกับคำประกาศของพระเจ้าที่ว่า
ความบาปของเราทั้งหลายได้รับการอภัยแล้ว พระเจ้าทรงประทานกำลังให้เรา
มีชัยชนะเหนือความบาปของเราเช่นกัน

**อ่านพระธรรม 1 เปโตร 3:18, 21; 1 เปโตร 4:1, 2 และ โรม
6:1-11 มีอะไร “เชื่อมโยง” ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เข้าด้วยกันระหว่าง
ความทุกข์ยาก และชัยชนะเหนือความบาป**

ในภาษากรีก คำเล็กๆ ที่ถูกใช้ใน 1 เปโตร 3:18 แต่แสดงให้เห็น
ความยิ่งใหญ่และกว้างไกล คือ “การถวายบูชาไถ่บาป” ของพระเยซู
สำหรับเรา คำภาษากรีกที่ว่าคือ “ฮาแพ็คซ์” (hapax) คำนี้หมายถึง
“ครั้งเดียวเพื่อบาปทั้งหมด” ท่านเปโตรใช้คำกรีกดังกล่าวเพื่อประกาศถึง
ฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่แห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อเรา

คำว่า “ฉะนั้น” ที่ปรากฏใน 1 เปโตร 4:1 คำนี้ “เชื่อมโยง” 1 เปโตร
4:1, 2 กับสิ่งที่ได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ใน 1 เปโตร 3:18-22 ท่านเปโตรชี้ให้
เห็นว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อความบาปของเรา พระองค์ทรงเจ็บ
ปวดรวดร้าวเพื่อพระองค์จะสามารถนำเราทั้งหลายกลับไปสู่พระเจ้า (1 เปโตร
3:18) ผลลัพธ์ที่ได้คือเราสามารถเข้าส่วนใน “บัพติศมาซึ่งช่วยเราทั้งหลายให้
รอด” (1 เปโตร 3:21)

ดังนั้น “บัพติศมา” บางทีอาจเป็นเส้นทางที่ดีที่สุดเพื่อช่วยเราให้เข้าใจ
ถ้อยคำของท่านเปโตรที่ว่า “*ฉะนั้นโดยเหตุนี้...เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมาน
ทางกายเช่นนี้ก็ไม่มีสัมพันธ์กับบาปแล้ว*” (1 เปโตร 4:1) โดยการรับบัพติศมา
คริสเตียนเข้าส่วนในความทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์
สู่ชีวิตของพระเยซู และคริสเตียนได้ทำการเลือกที่จะไม่ “*ดำเนินชีวิตที่ยัง
เหลืออยู่ในโลกตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า*”
(1 เปโตร 4:2) การเลือกนี้สามารถเกิดขึ้นได้เมื่อคนหนึ่งมอบอุทิศถวายตัวเอง
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวัน และทุกวันที่ว่าหมายถึงการที่คริสเตียน “*ดอกตะปู
ตรึงความปรารถนาที่เป็นบาปของเขา หรือเธอที่ไม่กางเขน*” (กาลาเทีย 5:24)

เมื่อไรเป็นครั้งสุดท้ายที่คุณพบว่าตัวคุณ “ทนทุกข์ทรมาน...ในร่างกาย” เพื่อที่จะต่อต้านความบาป คำตอบของคุณบออะไรเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนของคุณ

วันอังคาร

บังเกิดใหม่อีกครั้ง (1 เปโตร 4:3-6)

BORN AGAIN

ในพระเยซูคริสต์เรามีชีวิตใหม่ พระองค์ทรงประทานการเริ่มต้นใหม่ให้เรา เราบังเกิดใหม่อีกครั้ง ชีวิตใหม่ในพระคริสต์หมายความว่า เราดำเนินชีวิตแตกต่างจากสิ่งที่เราได้เคยทำมาก่อน ผู้ยังไม่ได้ยินเรื่องอันน่าทึ่งของเหล่าคนนั้นที่ครั้งหนึ่งไม่ใช่ผู้เชื่อ แต่จากนั้นพวกเขามีประสบการณ์อันทรงพลังและเกิดการเปลี่ยนแปลงใหม่โดยสิ้นเชิงในชีวิตของพวกเขา เพราะเหตุใดพระเยซูและพระคุณแห่งความรอดถึงได้เปลี่ยนแปลงพวกเขา

เหตุฉะนี้ ท่านเปโตรพูดถึงการตายต่อ “ตัวเอง” และชีวิตใหม่ที่มีในพระเยซู ท่านพูดถึงการรับบัพติศมาเข้าสู่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และการฟื้นพระชนม์สู่ชีวิตของพระองค์ จากนั้นท่านเปโตรพูดถึงชนิดของการเปลี่ยนแปลงที่ผู้เชื่อใหม่จะได้รับประสบการณ์

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 4:3-6 มีการเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อใหม่ และคนอื่น ๆ มีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อพวกเขาเห็นการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น

ท่านเปโตรใช้หลาย “สำนวน” เกี่ยวกับการใช้เครื่องตีมแอลกอฮอล์อย่างผิดๆ ท่านกล่าวว่า “คุณเมาเมื่อคุณไปในงานเลี้ยงแบบปล่อยตัวเต็มที่” หากจะกล่าวนิยามด้วยคำทันสมัย “เมื่อหลายวันแห่งการเลี้ยงฉลองผ่านไป” สอดคล้องกับท่านเปโตร การเปลี่ยนแปลงที่คริสเตียนคนหนึ่งมีประสบการณ์ควรอย่างยิ่งใหญ่ ที่จริงเหล่าผู้ที่รู้จักคริสเตียนในอดีตจะรู้สึก “ประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติชั่วเหมือนอย่างเขา และเขาก็กล่าวร้าย” (1 เปโตร 4:4) ดังนั้น เราสามารถมองเห็นตรงนี้เป็นโอกาสที่จะเป็นพยานให้แก่คนอื่นโดยไม่ต้องเทศนาสั่งสอน ชีวิตคริสเตียนที่ประพฤติดีทำให้บังเกิดผลมากกว่าการเทศนาทั้งปวงในโลก

ท่านเปโตรกล่าวอะไรใน 1 เปโตร 4:3-6 เกี่ยวกับการพิพากษา

ตรงนี้ก็เช่นที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ (ยอห์น 5:29; 2 โครินธ์ 5:10; ฮีบรู 9:27) ท่านเปโตรกล่าวชัดเจนว่า วันหนึ่งจะมีการพิพากษาสำหรับสิ่งที่เราได้ทำ “ในฝ่ายเนื้อหนัง” (1 เปโตร 4:2) ท่านเปโตรพูดถึงพระกิตติคุณว่า “ด้วยเหตุนี้เอง ชาวประเสริฐจึงได้ประกาศแก่คนที่ตายไปแล้ว” (1 เปโตร 4:6) นี่หมายความว่า แม้คนตายมีโอกาสรับรู้ถึงพระคุณแห่งความรอดของพระเจ้าเมื่อตอนที่ครั้งหนึ่งเขายังมีชีวิต ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงความยุติธรรมและไม่ลำเอียงเมื่อพระองค์จะทรงพิพากษาพวกเขาเช่นกัน

ตอนนี้คุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซู ปัจจุบันคุณดำเนินชีวิตแตกต่างจากตอนที่คุณยังไม่เชื่อในพระองค์ใช่ไหม พระเยซูทรงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรในชีวิตของคุณ

พูด

ความบาปของเนื้อหนัง (1 เปโตร 4:3)

SINS OF THE FLESH

ท่านเปโตรเขียนรายการความบาปที่ผู้อ่านของท่านได้ทำในอดีต แต่พวกเขาได้หยุดทำในสิ่งเหล่านั้นภายหลังจากที่พวกเขากลายเป็นผู้เชื่อในพระเยซู จากนั้นท่านเปโตรได้เขียนสิ่งที่อาจเรียกได้ว่า “ความบาปในการล่วงประเวณี” หรือความบาปอันเนื่องมาจากการละเมิดทางเพศ

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 4:3 ท่านเปโตรเขียนรายการอะไรอีก

มีกลุ่มคำอยู่สองกลุ่มในพระคัมภีร์ข้อนี้ให้ความหมายว่า “การประพฤติดัวด้วยราคะตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว” คำว่า “ตามใจปรารถนา” มาจากภาษากรีกคือ “อะเซลเกีย” (aselgia) ซึ่งหมายถึง “สิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย” ซึ่งมาจากคำภาษากรีกว่า “อีพิฐูเมีย” (epithumia) ซึ่งหมายถึง “ความเพลิดเพลินทางเพศ” ซึ่งเป็นสิ่งชั่วร้าย และมักจะมาพร้อมกับ “ความปรารถนารุนแรง”

แต่เป็นการง่ายเพียงใดสำหรับคริสเตียนที่จะมีแนวคิดผิดๆ ในความปรารถนาทางเพศ พระคัมภีร์ไม่ต่อต้านความต้องการมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้อง เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีสัญชาตญาณทางเพศ และความปรารถนาทางเพศเป็นพระพรยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงประทานให้อย่างหนึ่ง ความต้องการทางเพศมีมาแต่ครั้งเริ่มต้นสวนเอเดน (ปฐมกาล 2:24, 25) ความรู้สึกทางเพศเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ผูกพันชีวิตสมรสของสามีภรรยาให้อยู่เคียงคู่กันชั่วชีวิต พิธีมงคลสมรสจึงเป็นการจัดการที่ดีที่สุดในการสร้างครอบครัว และมีบุตร ความใกล้ชิดผูกพันระหว่างสามีภรรยาหมายถึงการแสดงออกในการเป็นหุ้นส่วนชีวิตของทั้งสอง ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์เป็นเช่นนั้น ดังตัวอย่างใน พระธรรมเยเรมีย์ บทที่ 3; เอเสเคียล บทที่ 16; และ โฮเซยา บทที่ 1-3

ความปรารถนาทางเพศเป็นพระพรลึกลับ เมื่อใช้สร้างความชื่นชมให้กับชีวิตคู่สุดคล้อยกับแผนการแต่งงานของพระเจ้า แต่การใช้ความต้องการทางเพศนอกชีวิตสมรส จะกลายเป็นพลังแห่งความพินาศในโลกอย่างหนึ่ง ผลลัพธ์อันน่าสะพรึงกลัวของการผิดประเวณี กลายเป็นความบาปที่ไกลเกินที่เราจะจินตนาการได้ ท่ามกลางพวกเราไม่มีใครไม่เคยรับรู้ หรือได้ยินมาก่อนเกี่ยวกับชีวิตคู่ที่พังพินาศ จากการนำเอาของประทานอัศจรรย์ไปใช้อย่างผิดๆ

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรแก่เรา 2 ซามูเอล 11:4; 1 โครินธ์ 5:1; ปฐมกาล 19:5; 1 โครินธ์ 10:8

แน่นอน คนหนึ่งไม่จำเป็นต้องอ่านพระคัมภีร์ก็จะรับรู้ได้ถึง “ความเจ็บปวด” และ “ความทุกข์เดือดร้อน” ที่ความบาปเป็นต้นเหตุนำมาให้

แต่เราต้องระมัดระวังเช่นกัน เป็นความจริงที่ การล่วงประเวณีทางเพศเป็นความบาปที่มีอิทธิพลด้านลบต่อผู้คน ในปัจจุบันดูเหมือนมีแนวโน้มว่าสังคมจะกลายเป็นเฉยต่อ “ความบาป” และผู้มีส่วนร่วมทำความผิดดังกล่าว แต่ความบาปคือความบาป และการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ปกปิดความบาปทางเพศ เหมือนกับความบาปอื่นๆ ในฐานะคริสเตียน เราควรระมัดระวังที่จะไม่พิพากษาคณอื่น ผู้ได้ล้มลงในความบาปทางเพศ (อ่าน ลูกา 6:42)

แม้ในสมัยของอัครทูตเปโตร คริสเตียนทั้งหลายเชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาในไม่ช้า และจากนั้นโลกจะสิ้นสุดลง 1 เปโตร 4:7 การประกาศความเชื่อนี้ ท่านเปโตรเขียนว่า “*อวสานของสิ่งทั้งปวงก็ใกล้จะมาถึงแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงมีสติสัมปชัญญะ และรู้จักสงบใจเพื่อการอธิษฐาน*” หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่ง จงเตรียมพร้อมสำหรับวาระสุดท้าย อีกนัยหนึ่ง ถ้อยคำนี้เป็นความจริงเช่นกัน “วาระสิ้นสุด” ก็ใกล้เข้ามาอีกครู่หนึ่งหลังจากเราตาย เราปิดตาทั้งสองของเราในความตาย จากนั้นหนึ่งพันปีอาจผ่านไป หรือเพียงไม่กี่วัน แต่สิ่งต่อไปที่เราจะรับรู้คือการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู และวาระสุดท้ายของโลกนี้

ตามที่ท่านเปโตรกล่าว “วาระสุดท้ายของสรรพสิ่ง” อยู่ใกล้ ดังนั้น คริสเตียนควรดำรงชีวิตอย่างไร อ่านพระธรรม 1 เปโตร 4:7-11

คริสเตียนทั้งปวงจำเป็นต้องเอาจริงเอาจัง และเฝ้าระมัดระวังในการอธิษฐาน และพวกเขาต้อง “*รักซึ่งกันและกันให้มาก เพราะความรักลบล้างความผิดมากมายได้*” (1 เปโตร 4:8)

พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไร ความรักจะลบล้างความบาปได้อย่างไร เราจะพบเบาะแสได้ใน สุภาษิต 10:12 ซึ่งท่านเปโตรยกมาอ้าง “*ความเกลียดชังเราให้เกิดความวิวาท แต่ความรักครอบงำบรรดาการทรยศเสีย*” (1 เปโตร 4:8) กล่าวได้อีกอย่างว่า “*ความรักทำให้ง่ายกว่าที่จะให้อภัยผู้ที่ทำผิดต่อเรา เหตุฉะนั้น “ความรักของพระคริสต์นำพระองค์ทรงยกโทษให้อภัยแก่เรา และความรักของเราควรนำเราให้อภัยแก่คนอื่น ๆ ยิ่งกว่านั้น สมมติความรักปกครองดวงใจ แม้เราจะถูกดูหมิ่นเล็กๆ หรือถูกดูแคลนยิ่งใหญ่ ก็เป็นการง่ายกว่าที่จะมองข้ามหรือลืมมันไปเสีย*

อัครทูตเปโตรกล่าวเน้นในความคิดอย่างเดียวกับพระเยซู และอัครทูตเปาโล ทั้งพระเยซู และท่านเปาโลกล่าวว่า พระบัญญัติทั้งหมดสรุปรวมในภาระหน้าที่ของเรา พระเยซูทรงตอบพวกเขาที่ถามพระองค์ว่าพระบัญญัติ

ข้อใดใหญ่ที่สุดว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:34-39; โรม 13:8-10)

ท่านเปโตรเข้าใจคริสเตียนให้มีน้ำใจต้อนรับแขก การเสด็จกลับมาครั้งที่สองอาจอยู่ใกล้ แต่คริสเตียนทั้งปวง “ไม่ควรถอนตัวจากการมีความสัมพันธ์ด้านสังคมเพราะเรื่องนี้ ในที่สุดคริสเตียนทั้งมวลควรกล่าวถ้อยคำของพระเจ้า หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า เพราะความเข้มข้นของเวลา ควรเรียกให้เราทำการสื่อสารอย่างเอาจริงเอาจังเกี่ยวกับความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ

“เพราะว่าความรักลบล้างความผิดมากมายได้ และทำให้เราลืมความผิดนั้นเสีย” (1 เปโตร 4:8) มีใครที่ทำผิด ทำบาปต่อคุณ และคุณจะสามารถสำแดงความรักที่ต้องการ เพื่อที่จะ “ลบล้าง” ความบาปนั้นเสีย เหตุใดความรักจึงช่วยคุณให้ทำเช่นนั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ความรักคือความอดทนและความกรุณา มันจะไม่ทำให้ความผิดพลาดเล็กน้อยมองดูใหญ่กว่าที่เป็นจริง หรือลุ่มลึกเกินกว่าที่จะอภัยให้ ความรักจะไม่ทำให้เกิดการนิินหา เกี่ยวกับความผิดพลาดของคนอื่น พระคัมภีร์สอนชัดเจนว่า เราจะต้องปฏิบัติต่อคนผิดบาปด้วยความอดกลั้นอดทน ขณะเดียวกันแสดงความกรุณา และมีความคิดสุขุมรอบคอบ แนะนำทางถูกต้องให้หลังจากที่เขาหรือเธอสำนึกผิด เราจะต้องให้กำลังใจ หนุนใจอยู่ใกล้ชิดเหล่าผู้ที่ล้มลงในความบาป อย่างนี้ดวงใจที่ครั้งก่อนที่ปรากฏให้เห็นความดีดั่งอาจเอาชนะและนำมาหาพระคริสต์ได้ ความรักของพระคริสต์ลบล้างความบาปได้ ไม่จำกัด พระเมตตา กรุณา การให้อภัยของพระเจ้า จะไม่นำไปสู่การเปิดเผยความผิดบาปของเขาหรือเธอเว้นแต่มีความจำเป็นจริงๆ” (เอลเลน จี. ไวท์ ใน *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, หน้า 267

พระเยซูทรงปฏิบัติต่อคนบาปอย่างไร ให้คิดถึงพระเยซู และเรื่องของผู้อื่นที่ทำความผิดทางเพศ เธอถูกจับได้ และเธอถูกนำตัวมาหาพระเยซู

ซึ่งจะพบได้ในยอห์น 8:1-11 เธอถูกจับได้ขณะที่ทำการล้างประเวณี การล้างประเวณีเป็นความบาปร้ายแรง เพราะเป็นการมีเพศสัมพันธ์นอกเหนือคู่สมรส เหล่าผู้นำทางศาสนานำผู้หญิงคนนี้มาหาพระเยซู เพื่อขอให้พระองค์ตัดสินลงโทษ พระเยซูทรงเขียนชื่อผู้จะลงโทษ ด้วยการเอาหินขว้างผู้หญิงคนนี้ให้ตายเป็นคนแรกบนพื้นดิน “ซึ่งที่พระองค์ทรงเขียนนั้นเป็นการเปิดเผยให้เห็นความบาปในที่ลับของเหล่าผู้นำ” (เอลเลน จี. ไวท์ ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 461) เหตุใดพระคริสต์ทรงเขียนชื่อของพวกเขาบนพื้นดิน เพราะว่าชื่อที่พระเยซูทรงเขียนบนพื้นดินสามารถกวาดลบได้ในครั้งเดียว พระเยซูทรงแสดงให้ผู้นำทางศาสนาเห็นว่า พระองค์มองเห็นการเป็นคนสองหน้า ทั้งด้านดี และด้านร้ายของพวกเขา แม้กระนั้นพระองค์ไม่ประสงค์จะเปิดเผยความบาปที่ปกปิดไว้ของพวกเขา อาจเป็นว่า นี่เป็นเพราะพระองค์มีความกรุณา ซึ่งเป็นวิธีการของพระองค์เองในการเข้าถึงผู้คนเหล่านั้น นับว่าเป็นบทเรียนที่ทรงพลังยิ่งเมื่อเราต้องเผชิญหน้าอย่างกล้าหาญกับเหล่าผู้ได้ทำความบาป

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีสิ่งใดบ้างใหม่ ที่ผู้เชื่อทั้งปวงจำเป็นต้องมีแนวคิดในทางเดียวกัน เพื่อจะสามารถทำงานร่วมกันในฐานะเป็นคริสตจักรเดียวกันได้ ถ้าอย่างนั้นอะไรคือประเด็นปัญหาที่ว่า และเราสามารถเข้ามารวมกันเป็นหนึ่งในการมองเห็นของเราได้อย่างไร ในประเด็นเหล่านี้
2. คุณมีประสบการณ์ความคิดอย่างไรที่ว่า จำเป็นต้อง “ทุกข์ทรมานในเนื้อหนัง” เพื่อที่จะหยุดการทำบาปได้ อะไรคือความหมายของแนวคิดนี้
3. มองดูผลลัพธ์อันน่ากลัวซึ่งเกิดขึ้นจากการดื่มสุราจัดของคนมากมายที่คุณรู้จัก หรือได้อ่านเกี่ยวกับพวกเขา เราจะสามารถทำอะไรได้ในฐานะของคริสตจักรเพื่อช่วยคนอื่น ๆ ให้มองเห็นอันตรายของการดื่มสุรา และการใช้สารเสพติดอื่น ๆ เราสามารถทำอะไรได้บ้างที่จะรักษาเด็ก ๆ และเยาวชนของเราให้ตื่นตัวรับรู้ ว่าอะไรคือความผิดพลาด แม้แต่จะไปลองดูเอง หรือถูกทำทนายให้ทดลองบางสิ่งที่สามารถเป็นอันตรายอย่างน่ากลัวสำหรับเขา

บทที่ 6

ความทุกข์ทรมานเพื่อพระคริสต์

Suffering for Christ

วันที่ 29 เมษายน - 5 พฤษภาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 1:6; 1 เปโตร 3:13-22; 2 ทิโมธี 3:12;

1 เปโตร 4:12-14; วิวรณห์ 12:17; 1 เปโตร 4:17-19

ข้อควรจำ

“เพราะพระเจ้าทรงใช้ท่านสำหรับเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะ
ว่าพระคริสต์ก็ได้ทนทุกข์ทรมานเพื่อท่านทั้งหลาย ให้เป็น
แบบอย่างแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาท
ของพระองค์” (1 เปโตร 2:21)

ประวัติศาสตร์ของการข่มเหงทางศาสนา ในช่วงสองสามร้อยปีแรกของประวัติศาสตร์คริสตจักรเป็นเรื่องที่ทราบกันดี พระคัมภีร์แสดงให้เห็นประเภทของการข่มเหงที่คริสตจักรจะต้องก้าวผ่าน เราสามารถมองเห็นการข่มเหงดังกล่าวชัดเจนในพระธรรมกิจการของอัครทูต การข่มเหงนำความเจ็บปวด และความทุกข์ทรมานมาให้ การข่มเหงครั้งนั้นเป็นเรื่องจริงที่เจ็บปวดในชีวิตของคริสเตียน ทำให้ท่านเปโตรรู้สึกหวั่นไหวจึงเขียนจดหมายฝากส่งไปหนุนใจ

บทแรกในจดหมายฝากของท่านเปโตร ท่านเปโตรพูดถึงเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานที่เหล่าผู้เชื่อได้รับจากประสบการณ์อันเนื่องมาจากการถูกข่มเหง “ในความรอดนั้น ท่านทั้งหลายชื่นชมยินดี ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ จำเป็นที่ท่านจะ

ต้องทนทุกข์ทรมานชั่วขณะหนึ่งในการถูกทดลองต่างๆ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำ ซึ่งแม้เสียไปได้ก็ยิ่งถูกลองด้วยไฟจะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดศักดิ์ศรีและเกียรติ ในเวลาที่พระคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ” (1 เปโตร 1:6, 7) หนึ่งในข้อคิดเห็นสุดท้าย ท่านเปโตรกล่าวในจดหมายฝากพูดเกี่ยวกับ “การทนทุกข์อยู่ชั่วขณะหนึ่งแล้ว พระเจ้าผู้ทรงพระคุณล้ำเลิศ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายเข้าในศักดิ์ศรีนิรันดร์ในพระคริสต์” (1 เปโตร 5:10)

ในจดหมายสั้นของท่านเปโตร ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงความทุกข์ยากเพื่อพระคริสต์ของผู้อ่านของท่านเปโตรแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกันคือ (1) 1 เปโตร 2:18-25 (2) 1 เปโตร 3:13-21 และ (3) 1 เปโตร 4:12-19 ดังนั้นเราสามารถมองเห็นความทุกข์เดือดร้อนที่เป็นมาจากการข่มเหง ซึ่งถือว่าเป็นหัวข้อใหญ่ของพระธรรมเปโตรฉบับต้น และในหัวข้อดังกล่าวให้เราหันมาศึกษาบทเรียนของเรา

วันอาทิตย์

การข่มเหงของคริสเตียนยุคแรกเริ่ม (1 เปโตร 1:6) PERSECUTION OF THE FIRST CHRISTIANS

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 1:6 และ 1 เปโตร 5:10 ท่านเปโตรพูดถึงอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และท่านบอกผู้อ่านของท่านให้ตอบสนองต่อสิ่งที่พวกเขา กำลังเผชิญอย่างไร

ช่วงสองสามร้อยปีแรกของประวัติศาสตร์คริสตจักรนั้น การเป็นคริสเตียนอาจมีผลลัพธ์ถึงขั้นถูกข่มเหง และถูกฆ่าให้ตายอย่างน่ากลัว จดหมายที่ส่งถึงจักรพรรดิโรมัน “ทราจัน” แสดงให้เห็นความไม่ปลอดภัยที่จะรับเชื่อเป็นคริสเตียนในช่วงเวลานั้น จดหมายดังกล่าวส่งไปจาก “ปลินี่” (Pliny) ปลินี่เขียนจดหมายเมื่อเขาอยู่ในตำแหน่งข้าหลวงของแคว้น “ปอนทัส และแคว้น บีทีเนีย” (Pontus and Bithynia) (ค.ศ. 111-143) นี่เป็นสองพื้นที่ ที่กล่าวถึงใน 1 เปโตร 1:1

ข้าหลวงปลินี่เขียนถามจักรพรรดิทราจันว่าเขาควรปฏิบัติอย่างไรกับพวกคริสเตียนที่กำลังถูกกล่าวหา ปลินี่อธิบายว่าเขาได้ประหารหลายคน

ที่อ้างตัวเป็นคริสเตียน ส่วนคนอื่นๆ ที่สารภาพว่าพวกเขาเคยเป็นคริสเตียน แต่บัดนี้ไม่ได้เป็นแล้ว ปลินนีบอกให้พวกเขาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจ คือให้พวกเขาจัดรูปกัมกราบรูปหล่อของจักรพรรดิทราจัน และเทพเจ้าองค์อื่นๆ และแข่งดำพระเยซู เมื่อพวกเขาทำตามจะถูกปล่อยให้เป็นอิสระ แต่ถ้าหากมีใครใดปฏิเสธจะทำการทดสอบ ปลินนีจะสั่งประหารพวกเขา

ในช่วงศตวรรษแรกคริสเตียนต่างเผชิญกับอันตรายร้ายแรง เพียงเพราะพวกเขาเป็นคริสเตียน พวกเขาตกอยู่กับการเสี่ยงชีวิตรุนแรงที่สุดอยู่ในช่วง 14 ปีที่เนโรเป็นจักรพรรดิของอาณาจักรโรม “เนโร” (ค.ศ. 54-68) และจักรพรรดิ “โดมิเตียน” (Domitian) ขึ้นนั่งบัลลังก์อีก 15 ปี (ค.ศ. 81-96)

แต่การถูกข่มเหงที่กล่าวถึงในพระธรรมเปโตรฉบับต้น มีลักษณะแตกต่างออกไป มีตัวอย่างจริงสองสามตัวอย่างในจดหมายฝากที่ท่านเปโตรกล่าวถึง “การข่มเหง” แต่บางที่ตัวอย่างเหล่านี้อาจรวมไปถึงการถูกกล่าวหาหรือการถูกใส่ร้ายว่าประพฤติชั่วทั้งที่ไม่เป็นความจริง (1 เปโตร 2:12) และพวกคริสเตียนอาจถูกข่มเหงจากเหล่าผู้ไม่เชื่อ ด้วยการกล่าวต่อต้านคริสเตียนในด้านลบ และดูหมิ่นวิถีชีวิตของพวกเขา หรือกลุ่มผู้เชื่อต้องเผชิญการเยาะเย้ย ถูกดูหมิ่นในที่สาธารณะสำหรับความเชื่อของพวกเขา (1 เปโตร 3:9; 1 เปโตร 4:14)

คริสเตียนจำนวนไม่น้อยต้องเผชิญกับการทดสอบอย่างรุนแรง และพบกับความยากลำบาก แต่ดูเหมือนพวกเขาไม่พบการถูกจับตัวไปขังคุกในวงกว้างหรือถูกฆ่า อย่างน้อยก็ในช่วงเวลาหนึ่ง กระนั้นก็ตามการดำเนินชีวิตคริสเตียนยังทำให้ผู้เชื่อเป็นกลุ่มคนที่แปลกสำหรับกฎหมายสำคัญ และแนวปฏิบัติโดยทั่วไปของสังคมในศตวรรษที่หนึ่ง ผลที่ตามมาคริสเตียนอาจได้รับความเดือดร้อนเพราะความเชื่อของพวกเขา ดังนั้นท่านเปโตรกล่าวอย่างจริงจัง และห่วงใยอย่างยิ่งเมื่อท่านเขียนจดหมายฝากฉบับที่หนึ่งส่งไปหนุนใจพวกเขา

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 3:13-22 คริสเตียนควรตอบสนองต่อผู้ข่มเหงพวกเขาสำหรับความเชื่ออย่างไร มีอะไรที่เหมือนกันเกี่ยวกับความยากลำบากของพระเยซู และประสบการณ์ความทุกข์ยากของผู้เชื่อทั้งหลายในพระธรรมเปโตรฉบับที่หนึ่ง

ท่านเปโตรกล่าวว่า “แต่ถึงแม้ท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุประพฤติกวชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างกลัวเขา และอย่าคิดวิตก” (1 เปโตร 3:14) ด้วยการทำสิ่งนี้ ท่านสะท้อนถ้อยคำของพระเยซูซึ่งตรัสว่า “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา” (มัทธิว 5:10) จากนั้นท่านเปโตรกล่าวว่าคริสเตียนไม่ควรกลัวผู้โจมตีพวกเขา แทนที่จะกลัวพวกเขาควร “ถวายเป็นเกียรติแด่พระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 เปโตร 3:15) ทั้งนี้เพราะการถวายเป็นเกียรติแด่พระคริสต์ในดวงใจของพวกเขา จะช่วยพวกเขาให้หยุดความรู้สึกกลัวเมื่อถูกโจมตี

ท่านเปโตรแนะนำว่าคริสเตียนทั้งหลายควรสามารถอธิบายถึงความหวังที่พวกเขามีเสมอ แต่พวกเขาควรทำเช่นนั้นในลักษณะการเชิญชวนและควรทำด้วยดวงใจที่ถ่อมลง และมีใจยำเกรงพระเจ้า คำว่า “กลัว” (fear) บางครั้งในด้านจิตวิญญาณ “ความกลัว” จะแปลว่า “ความยำเกรง” สำหรับความรู้สึกของที่มีต่อพระเจ้า (อ่าน 1 เปโตร 3:15, 16)

ท่านเปโตรเตือนคริสเตียนเช่นกัน พวกเขาควรมั่นใจว่าจะไม่ทำตัวให้คนอื่นมีเหตุที่จะตำหนิพวกเขาได้ อันเนื่องมาจากการประพฤติตัวผิด พวกเขาต้องรักษาดวงจิต ดวงใจของพวกเขาให้ใสกระจ่างปราศจากมลทิน (1 เปโตร 3:16) ด้วยการเน้นในความบริสุทธิ์ และเป็นอิสระจากความรู้สึกผิดเป็นสำคัญ ชีวิตที่บริสุทธิ์สัตย์ซื่อจะทำให้ผู้ปรักปรำคริสเตียนด้วยข้อกล่าวหาผิดๆ เกิดความละอาย

เป็นที่ชัดเจนว่า จะไม่มีคำยกย่อง หรือการให้เกียรติแก่ความทุกข์เดือดร้อนของผู้ทำผิด (1 เปโตร 3:17) ส่วนผู้ได้รับความทุกข์ลำบากจากการดี และทำในสิ่งที่ถูกต้อง จะแตกต่างอย่างชัดเจนจากผู้ทำผิดที่เดือดร้อน และผู้ที่ทำสิ่งที่ถูกต้องแต่ได้รับความเดือดเนื้อร้อนใจ

ท่านเปโตรได้ใช้ตัวอย่างของพระเยซู พระคริสต์เองได้รับความทุกข์ยากสำหรับชีวิตที่บริสุทธิ์และสัตย์ซื่อ ชีวิตที่บริสุทธิ์ของพระองค์ทำให้เหล่าผู้เกลียดชังพระองค์รู้สึกว่าคุณเขาถูกแข่งด่า ไม่มีใครได้รับความทุกข์เดือดร้อนจากการทำสิ่งที่ถูก และไม่ได้ทำอะไรผิดมากเหมือนกับพระเยซู

แต่การที่พระเยซูต้องทนทุกข์ทรมาน เป็นหนทางเดียวที่เราจะได้รับความรอด พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แทนที่คนบาป “ด้วยว่าพระคริสต์ก็ได้สิ้นพระชนม์ครั้งเดียวเท่านั้นเพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม” (1 เปโตร 3:18) พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อให้ผู้เชื่อในพระองค์จะได้รับพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์

คุณเคยได้รับความทุกข์เพราะทำสิ่งที่ถูกไม่ใช่เพราะทำสิ่งที่ผิดหรือไม่ คุณได้เรียนรู้อะไรจากการเป็นคริสเตียน และการสำแดงความบริสุทธิ์ของพระคริสต์นั้นหมายความว่าอย่างไร

วันอังคาร

การทดสอบด้วยไฟ (1 เปโตร 4:12-14)

THE TRIAL BY FIRE

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 4:12-14 เหตุใดท่านเปโตรจึงกล่าวว่า คริสเตียนไม่ควรรู้สึกประหลาดใจ เมื่อพวกเขาได้รับความทุกข์เจ็บปวด
อ่านพระธรรม 2 ทิโมธี 3:12 และยอห์น 15:18

ท่านเปโตรกล่าวชัดเจนว่า คริสเตียนจะได้รับความทุกข์เดือดร้อนจากการถูกข่มเหงสำหรับความเชื่อของพวกเขา เราจะต้องไม่รู้สึกประหลาดใจเมื่อการข่มเหงเช่นนั้นเข้ามาหา ดังที่อัครทูตเปาโลบอกเราว่า “แท้จริงบรรดาคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทิโมธี 3:12) พระเยซูเองทรงเตือนเหล่าผู้ติดตามพระองค์ว่าพวกเขาจะเผชิญอะไร “ในเวลานั้นเขาจะอายัดท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและฆ่า

ท่านเสีย และประชาชาติต่างๆ จะเกลียดชังพวกท่าน เพราะความจงรักภักดีของท่านที่มีต่อเรา คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไป และอาศัยกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกันด้วย” (มัทธิว 24:9, 10)

สอดคล้องกับ เอลเลน จี. ไวท์ “ดังนั้นสิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับคนทั้งปวง ผู้ดำเนินชีวิตตามอย่างพระเยซูคริสต์ การกดขี่ข่มเหง และการปรักปรำของคนทั้งปวงผู้ซึ่งเต็มไปด้วยวิญญาณของพระคริสต์ ประเภทของการข่มเหงอาจเปลี่ยนไปตามเวลา แต่วิญญาณที่อยู่เบื้องหลังที่หนุนค้ำอินให้ฆ่าอาแบลเป็นวิญญาณเดียวกันที่อยู่เบื้องหลังของผู้ทำการข่มเหง และฆ่าผู้ถูกเลือกสรรไว้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่สมัยสวนเอเดน (เอลเลน จี. ไวท์ กิจการของอัครทูต, หน้า 576)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:17 พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวถึงการกดขี่ข่มเหงที่จะเกิดกับคริสเตียนในวาระสุดท้ายอย่างไร

ไม่มีคำถามเรื่อง “การถูกข่มเหง” สำหรับคริสเตียนที่ซื่อสัตย์ เพราะการข่มเหงอาจเกิดขึ้นได้เสมอทุกเวลา นี่คือเหตุผลที่ท่านเปโตรกล่าวเตือนผู้อ่านของท่านถึง สิ่งที่น่าหวาดหวั่น ท่านกล่าวว่า “ดูก่อนท่านที่รัก อย่าประหลาดใจ ที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส เป็นการลองใจ” (1 เปโตร 4:12) หรือ “เป็นการทดสอบด้วยไฟ” ซึ่งพวกเขาต้องเผชิญ

ไฟเป็นสัญลักษณ์ที่ดี หรือเป็น “ถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพ” ไฟอาจสร้างความหายนะให้ แต่ไฟสามารถชำระสิ่งไม่บริสุทธิ์ให้หลุดออกไป แล้วแต่ไฟจะไหม้สิ่งใด ยกตัวอย่าง บ้านอาจถูกทำลายด้วยการถูกไฟไหม้ แต่ธาตุเงินแท้ และทองคำถูกชำระให้บริสุทธิ์ได้ด้วยไฟ หรือกล่าวได้ว่า คริสเตียนไม่ควรพยายามทำตัวให้เป็นต้นเหตุ ทำให้เขาหรือเธอเองต้องถูกข่มเหง แต่เมื่อพวกเขาถูกข่มเหงพระเจ้าสามารถนำสิ่งดีออกมาจากการข่มเหงนั้นได้ ดังนั้นท่านเปโตรได้บอกผู้อ่านของท่านว่า: ถูกแล้ว “การข่มเหงเป็นสิ่งเลว แต่อย่ารู้สึกท้อถอย การข่มเหงเป็นสิ่งที่คาดหมายได้ ดังนั้นคริสเตียนทั้งหลายต้องเคลื่อนที่ไปข้างหน้าในความเชื่อ”

เราจะช่วยหนุนใจคนที่กำลังเผชิญกับการทดลองด้านความเชื่อได้อย่างไร

พิ
๑๖

การพิพากษาและประชากรของพระเจ้า

(1 มัทธิว 4:17-19)

JUDGMENT AND THE PEOPLE OF GOD

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 4:17-19 แล้วอ่าน อีสยาห์ 10:11, 12 และ มาลาคี 3:1-6 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงการพิพากษา มีคำสอนอะไรเกี่ยวกับการพิพากษาที่สามารถพบได้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ทั้งหมด

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า การพิพากษาเริ่มต้นที่ประชากรของพระเจ้า และท่านเปโตรได้เชื่อมโยงความทุกข์ทรมานของผู้อ่านของท่านเข้ากับการพิพากษาของพระเจ้า สำหรับท่านเปโตรความทุกข์เดือดร้อนที่คริสเตียนผู้อ่านของท่านกำลังประสบอยู่อาจเป็นการพิพากษาของพระเจ้า การพิพากษาที่เริ่มต้นกับผู้เชื่อทั้งหลาย “เหตุฉะนั้น ขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ทรมานตามพระประสงค์ของพระเจ้า จงประพฤติดีชอบ และฝากวิญญาณจิตของตนไว้กับองค์พระผู้สร้าง ผู้เที่ยงธรรมนั้นเถิด” (1 เปโตร 4:19)

อ่านพระธรรมลูกา 18:1-8 เรื่องนี้ช่วยเราให้เข้าใจการพิพากษาของพระเจ้าอย่างไร

ในสมัยพระคัมภีร์ การพิพากษาเป็นบางสิ่งที่ประชาชนต้องการ ให้เรามองดูภาพหญิงม่ายที่ยากจนคนหนึ่งบันทึกใน ลูกา 18:1-8 ที่แสดงให้เห็นท่าทีของนางที่มีต่อการพิพากษา หญิงม่ายแน่ใจว่าเธอจะเป็นฝ่ายชนะคดี เธอไม่มีเงินเพียงพอ ไม่มีตำแหน่งสำคัญในสังคมที่จะทำให้คดีของเธอได้รับความสนใจ แต่ในที่สุดหลังจากหญิงม่ายยากจนเฝ้าอ่อนวอนขอความเป็นธรรม ผู้พิพากษยอมทำตามที่นางเรียกร้อง พระเยซูตรัสว่า “พระเจ้าจะไม่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ” (ลูกา 18:7)

ความบาปได้นำความชั่วร้ายเข้าสู่โลก และจากเริ่มแรกของประวัติศาสตร์มนุษย์ ประชากรของพระเจ้าได้รอคอยมาเป็นเวลานาน เพื่อพระเจ้าจะทรงสร้างสรรพสิ่งให้ถูกต้องอีกครั้ง “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้ามีผู้ใดบ้างจะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการพระองค์ เพราะว่า การพิพากษาของพระองค์เริ่มขึ้นแล้ว” (วิวรณ์ 15:4)

คิดถึงความชั่วร้ายทั้งปวงในโลกที่ผ่านไปโดยไม่ได้รับการลงโทษ และความชั่วร้ายทั้งหลายในปัจจุบันที่ยังไม่ได้รับการลงโทษเช่นกัน ดังนั้นเหตุใดแนวคิดเรื่องความยุติธรรม และการพิพากษาอันเที่ยงธรรมของพระเจ้าจึงสำคัญสำหรับเราในฐานะคริสเตียน มีความหวังอะไรที่คุณจะได้รับจากพระสัญญาแห่งความเที่ยงธรรมซึ่งจะถูกระทำให้แล้วเสร็จ

วันพฤหัสบดี

การมีความเชื่อในช่วงเวลายากลำบาก

(1 เปโตร 5:8)

HAVING FAITH DURING HARD TIMES

อย่างที่เรได้อ่านมา ท่านเปโตรเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งกำลังได้รับความทุกข์ทรมานสำหรับความเชื่อของพวกเขา และคริสเตียนแสดงให้เห็นว่าการข่มเหงตกหนักอยู่เฉพาะคริสเตียน อย่างน้อยก็ช่วงเวลาหนึ่ง แน่นนอน คริสเตียนจำนวนมากในช่วงนั้น และอีกหลายปีต่อมาได้พบกับการปลอบประโลมจากสิ่งที่ท่านเปโตรเขียน ไม่สงสัยเลยมีผู้เชื่ออีกไม่น้อยแม้ในปัจจุบันที่ได้รับการหนุนใจเช่นกัน

แต่ถ้าจะถามว่าเหตุใดคริสเตียนจึงต้องได้รับความทุกข์เดือดร้อน นั้นเป็นคำถามที่เก่ามาก ๆ พระธรรมโยบเป็นหนึ่งในหนังสือเล่มแรก ๆ ของพระคัมภีร์ที่ถูกเขียนขึ้น และความทุกข์ยากลำบากเป็น “หัวข้อหลัก” ของพระธรรมโยบ ที่จริงหากจะมีใครสักคน (นอกเหนือจากพระเยซู) ผู้ได้รับความทุกข์เดือดร้อนเพื่อการดี นั่นคือท่านโยบ พระเจ้าตรัสถึงท่านโยบว่า “และพระเจ้าตรัสกับซาตานว่า เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าใน

แผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเจ้า และหันเสียจากความชั่วร้าย” (โยบ 1:8) อ่านดูว่า ท่านโยบได้รับความทุกข์เดือดร้อน และเจ็บปวดทรมานมากเพียงใด ท่านได้รับความทุกข์เดือดร้อนไม่ใช่เพราะความชั่วของท่าน แต่เพราะท่านจงรักภักดีต่อพระเจ้า และประกอบแต่การดี

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 5:8; วิวรณห์ 12:9 และวิวรณห์ 2:10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยตอบคำถามว่าเพราะเหตุใดเราจึงต้องทนทุกข์เดือดร้อน

คำตอบสั้น ๆ คือ เราต้องได้รับความทุกข์เดือดร้อนก็เพราะว่า เรากำลังอยู่ตรงกลางของ “สงครามใหญ่ระหว่างพระคริสต์และซาตาน” สงครามนี้ไม่ใช่เป็นการวาดภาพให้เห็นจริง แต่เป็นสงครามจริงที่กำลังต่อสู้ระหว่างความดีและความชั่วในดวงใจของเรา ในโลกและจักรวาลนี้ซาตานมีตัวตนจริง เหมือนพระเยซูมีตัวตนจริง ซึ่งกำลังต่อสู้เพื่อมวลมนุษย

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 4:19 พระคัมภีร์ข้อนี้สามารถช่วยเราในการต่อสู้สิ่งต่าง ๆ ในเวลานี้ได้อย่างไร

บางครั้งความทุกข์เดือดร้อนของเราไม่ได้มาจากผลลัพธ์แห่งความบาปของเรา ดังนั้นเป็นธรรมชาติที่เราจะถามคำถามเหมือนที่ท่านโยบถามว่าเป็นเพราะอะไร และเรามักจะไม่ได้รับคำตอบ เหมือนท่านเปโตรได้กล่าวไว้ว่า ทั้งหมดที่เราสามารถทำได้ แม้ขณะกำลังอยู่ในความทุกข์เดือดร้อนของเรา ให้เรามอบดวงวิญญาณของเราแต่พระเจ้าและไว้วางใจในพระองค์

เพราะเหตุใดการรู้จักความดีและความรักของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว จึงสำคัญต่อการเป็นเป็นคริสเตียน เพราะเหตุใดการรู้จักพระเจ้าในทำนองนี้จึงมีประโยชน์ต่อคนที่กำลังประสบความทุกข์ยาก เราจะเรียนรู้จักพระเจ้าและความรักของพระองค์ให้ดีขึ้นได้อย่างไร

หัวข้อศึกษาสำหรับวันอาทิตย์พูดเกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหงที่พวกคริสเตียนต้องประสบ ตรงนี้มีรายละเอียดจากผู้มีอำนาจในท้องถิ่น ที่เขียนรายงานเกี่ยวกับความทุกข์เดือดร้อนของคริสเตียนส่งไปให้จักรพรรดิโรมัน รับประทานเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในช่วงสองสามร้อยปีของคริสตจักรเริ่มแรก ผู้เขียนรายงานว่า “นี่คือวิธีที่ข้าพเจ้าใช้เพื่อจัดการกับบรรดาคคนที่ข้าพเจ้าได้รับรายงานว่าเป็นคริสเตียน เมื่อนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้า ข้าพเจ้าประกาศกับพวกเขาว่า ถ้าคนใดยังยืนหยัดที่จะเป็นคริสเตียนเขาจะถูกลงโทษถึงตาย จากนั้นข้าพเจ้าถามพวกเขาทีละคนว่า เขาจะยังยืนหยัดที่จะเป็นคริสเตียนอยู่ไหม ผลปรากฏออกมาว่า ส่วนมากยังยืนหยัดในความเชื่อ เช่นนั้นข้าพเจ้าสั่งให้ทหารนำเขาไปประหารชีวิต”

“แต่มีพวกเขาบางคนบอกว่าเมื่อก่อนพวกเขาเป็นคริสเตียน แต่บัดนี้พวกเขาขอปฏิเสธความเชื่อ เพื่อพิสูจน์ข้าพเจ้าให้พวกเขาทราบนั้สการรูปเคารพของเทพเจ้าต่าง ๆ ตามตัวอย่างของข้าพเจ้า พวกเขาทำตาม ทั้งจุดธูปบูชารูปของท่านซึ่งเป็นจักรพรรดิด้วย...และในที่สุดข้าพเจ้าสั่งให้พวกเขาแข่งดำพระคริสต์ พวกเขาทำตามคำสั่ง ข้าพเจ้าจึงสั่งปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ เพราะพวกเขาผ่านการพิสูจน์แล้วว่า พวกเขาไม่ใช่คริสเตียนอีกต่อไป” (จากจดหมายของ ปลินนี บันทึกในหนังสือของ วิลเลียม ไฮเนแมน เล่มที่ 2 หน้า 401-403)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตามจดหมายของเจ้าเมืองปลินนี ที่เขียนถึงจักรพรรดิโรมันว่า คริสเตียนต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ มีอะไรในจดหมายฉบับนี้ที่จะเกิดขึ้นอีกครั้งกับคริสเตียนในยุคสุดท้าย ตาม “ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์” ในพระธรรมวิวรณ์ 14:9-12 สิ่งเหล่านี้บอกเราถึงสงครามความขัดแย้งระหว่างพระคริสต์กับซาตานที่ลึกขึ้นอย่างไร
2. “เหล่าผู้ถวายเกียรติให้พระบัญญัติของพระเจ้าได้รับการปรักปรำว่าเป็นผู้นำการพิพากษามาให้กับโลกพวกเขาถูกมองว่าเป็นสาเหตุทำให้เกิดเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ ในธรรมชาติ พวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุทำให้เกิดสงคราม และการหลั่งโลหิตท่ามกลางผู้คน สงครามเหล่านี้สร้างความวุ่นวายสับสนมาให้ อำนาจที่มาพร้อมกับการเตือนครั้งสุดท้าย ทำให้เหล่าคนชั่วร้ายรู้สึกโกรธยิ่งขึ้น ความโกรธของพวกเขาระเบิดใส่ผู้ได้รับข่าวสารจากพระเจ้า ซาตานจะเป็นผู้ปั้นหัวผู้ติดตามให้มี “วิญญาณแห่งความเกลียดชังหนักหน่วงขึ้น” พวกเขาเริ่มทำการกดขี่ข่มเหงผู้เชื่อในพระเจ้าอย่างรุนแรง” (เอลเลน จี. ไวท์ สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 614, 615) เราไม่ทราบแน่นอนว่า การข่มเหงรุนแรงนี้จะเกิดขึ้นอีกเมื่อไร และเราไม่ทราบว่าเป็นการข่มเหงประเภทใดที่เราต้องเผชิญ แต่เมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้นอุบัติขึ้น เราสามารถจะเตรียมความพร้อม เพื่อที่จะเผชิญกับผู้ต่อต้านความเชื่อของเราอย่างไร และอะไรคือเคล็ดลับของการเตรียมความพร้อม

บทที่ 7

ภาวะผู้นำการรับใช้ *Servant Leadership*

วันที่ 6 - 12 พฤษภาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 5:1-10; กิจการฯ 6:1-6; เยเรมีย์ 10:21;

มัทธิว 20:24-28; สุภาพิต 3:34; วิวรรณ์ 12:7-9

ข้อควรจำ

“จงแสดงความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะ
ว่าพระองค์” ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย” (1 เปโตร 5:7)

คิษาเรื่องการเติบโตของคริสตจักร แสดงให้เห็นความสำคัญของการมีผู้นำที่ดี ผู้นำที่ดีวางพื้นฐานในพระเจ้า และพระคัมภีร์ ซึ่งให้โอกาสสมาชิกทั้งปวงในคริสตจักร ใช้ของประทานแห่งพระวิญญาณเพื่อดำเนินพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณให้ประสบความสำเร็จ

แต่การเป็นผู้นำของคริสตจักรอาจเป็นสิ่งท้าทาย หนึ่งในความท้าทายที่เผชิญ คือส่วนใหญ่คริสตจักรดำเนินการโดยอาสาสมัคร ซึ่งบ่อยครั้งมีภาระหน้าที่ของตัวเองยุ่งมากอยู่แล้ว การท้าทายอีกอย่างสำหรับผู้นำทั้งหลายต้องเผชิญ คือสมาชิกทั้งหลายสามารถ “ลงมติด้วยเท้าของพวกเขา” นั่นคือพวกเขาอาจปฏิเสธจะมาโบสถ์ถ้ามีบางสิ่งเกิดขึ้นที่พวกเขาไม่เห็นด้วย และบ่อยครั้งคริสตจักรทั้งหลายต้องพบกับการข่มเหง เหมือนกับสมัยของท่านเปโตร ผู้นำคริสตจักรมักเผยตัวเองให้ถูกโจมตีได้เสมอ ผู้นำจะต้องเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณ เพื่อจะพร้อมสำหรับการท้าทายต่างๆ ดังนั้นเราอาจถามว่าใครเป็นผู้มีคุณสมบัติพร้อมจะเป็นผู้นำที่ดี

ใน 1 เปโตร 5:1-10 ท่านเปโตรเขียนเรื่อง การเป็นผู้นำคริสเตียนในโบสถ์ท้องถิ่น ท่านอภิปรายเรื่องคุณสมบัติการเป็นผู้นำท้องถิ่นที่ยอดเยี่ยม คุณสมบัติ “ยอดเยี่ยม” จำเป็นต้องเป็นของบรรดาสมาชิกเช่นกัน ถ้อยคำของท่านเปโตรยังมีความหมายสำหรับเราในปัจจุบัน เหมือนมีความหมายสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในสมัยก่อนโน้น

วันอาทิตย์

ผู้ปกครองเป็นผู้นำคริสตจักรยุคเริ่มแรก

(กิจการฯ 6:1-6)

ELDERS (CHURCH LEADERS) IN THE EARLY YEARS OF THE CHURCH

อ่านพระธรรมต่อไปนี้: กิจการฯ 6:1-6; กิจการฯ 14:23; กิจการฯ 15:6; 1 ทิโมธี 5:17; 1 เปโตร 5:2 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับความท้าทายที่คริสตจักรเผชิญในช่วงหลายปีของยุคแรกเริ่ม ผู้นำทั้งหลายทำอะไรในสถานการณ์เช่นนั้น

ประชาชนจำนวนมากได้กลายเป็นผู้เชื่อ และเข้าร่วมคริสตจักรในยุคแรกเริ่ม ช่างเป็นพระพรยิ่งใหญ่จากพระเจ้า แต่ประสบการณ์ของคริสเตียนยุคแรกที่เติบโตอย่างรวดเร็ว การเติบโตลักษณะนั้นสามารถนำมาใช้ได้เช่นกัน

ยกตัวอย่างเช่น พระธรรมกิจการฯ บทที่ 1-5 บันทึกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นำผู้คนจำนวนมากให้กลายเป็นคริสเตียน กิจการฯ 6:1-6 แสดงให้เห็นผลลัพธ์: ผู้คนที่เข้าสู่คริสตจักรมีจำนวนมากเกินไปสำหรับจำนวนผู้นำที่มีอยู่ ดังนั้นพวกผู้นำจำเป็นต้องจัดระเบียบองค์กรว่าจะดำเนินการต่างๆ ในคริสตจักรให้แล้วเสร็จวันต่อวันได้อย่างไร

สถานการณ์พิเศษทำให้เห็นภาพชัดว่า มีปัญหาในการจัดระเบียบคริสตจักร มีกลุ่มผู้พูดภาษากรีกในคริสตจักร กลุ่มนี้พากันบ่นว่าหญิงม่ายชาวกรีกถูกละเลยในแต่ละวัน เมื่อคริสตจักรแจกจ่ายอาหาร ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวคริสตจักรได้เลือกคนกลุ่มหนึ่งเพื่อช่วยอัครทูตทั้ง 12 คน จัดการเรื่องอาหาร สิ่งของ เครื่องใช้ของคริสตจักร เจ้าหน้าที่กลุ่มนี้ได้ถูกเรียกว่า “มัคนายกของคริสตจักร”

เป็นความจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นำคริสตจักรในวิธีการพิเศษเมื่อคริสตจักรเริ่มต้น แต่กระนั้นยังมีความจำเป็นสำหรับการจัดระเบียบ กลุ่มผู้นำพิเศษที่คริสตจักรต้องการคือ กลุ่มผู้ปกครอง กลุ่มผู้ปกครองถูกเลือกไว้สำหรับคริสตจักรท้องถิ่นแต่ละแห่ง ดังเช่นท่านเปาโล และบารนาบัสได้เลือกผู้ปกครองหลายคนสำหรับกลุ่มคริสเตียนใหม่ ซึ่งหมายความว่าพวกเขาจะเลือกผู้ปกครองก่อนออกเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ซึ่งผู้คนยังไม่เคยได้ยินเรื่องความรอดในพระเยซู (กิจการฯ 14:23)

พวกผู้ปกครองได้รับมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบหลายประการในยุคแรกเริ่มของคริสตจักร พวกเขารับผิดชอบต่อในฐานะเป็นผู้นำของชุมชนท้องถิ่นทำหน้าที่เป็นผู้สอน เป็นครั้งคราวพวกเขาทำหน้าที่สอนสมาชิกใหม่ พวกเขาเทศนาในที่นมัสการ และพวกเขาต้องมั่นใจว่าทุกสิ่งได้รับการจัดการดูแล และถูกทำให้เสร็จเพื่อความอยู่ดีมีสุข (well-being) ของชุมชน (กิจการฯ 15:6; 1 ทิโมธี 5:17; 1 เปโตร 5:2)

มีวิธีใดบ้างที่คุณสามารถเรียนรู้เพื่อจะทำงานได้ดีขึ้นกับผู้นำทั้งหลายในคริสตจักรท้องถิ่นของคุณ แม้ว่าคุณจะไม่ค่อยเห็นด้วยในบางสิ่ง

วันจันทร์

ผู้ปกครองคริสตจักร (1 เปโตร 5:1-4)

THE ELDERS

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 5:1-4 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ผู้นำควรคิด และรู้สึกเกี่ยวกับงานที่พวกเขาทำในคริสตจักรอย่างไร และกฎเกณฑ์ที่สำคัญในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จะช่วยให้เราเป็นคณงานที่ดีขึ้นในคริสตจักรได้อย่างไร

ท่านเปโตรได้ชี้แนะพวกผู้ปกครองใน 1 เปโตร 5:14 ด้วยการกล่าวว่าท่านเองก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่ง จากนั้นท่านมุ่งชี้สองสิ่งเกี่ยวกับตัวท่านเอง (1) ท่านเป็นพยานว่าท่านเป็นคนหนึ่งที่ได้รับความรักที่เจ็บปวดของพระคริสต์ และ (2) ท่านคาดหวังได้ร่วมในสง่าราศีเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในการกล่าวสิ่งดังนี้ ท่านเปโตรชี้ไปยังสิ่งแรกที่จะพบได้ภายในผู้ปกครอง

และนั่นคือที่จะเข้าใจว่าพระคริสต์ได้ทรงทนทรมานปวดร้าวเพื่อเรา ช่างเป็นความหวังยิ่งใหญ่อะไรเช่นนั้น ที่ทรงเสนอให้กับเรา

ท่านเปโตรกล่าวด้วยว่า งานของผู้ปกครองเหมือนกับงานของผู้เลี้ยงแกะมากทีเดียว ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งดูแล เลี้ยงดู และปกป้องฝูงแกะในทำนองเดียวกัน ผู้ปกครองเลี้ยงดูเอาใจใส่ฝูงแกะของพระเจ้า การที่ท่านเปโตรเปรียบคริสตจักรเสมือนฝูงแกะ ทำให้ทราบว่าสมาชิกทั้งหลายบางครั้งอาจออกไปตามทางของพวกเขาเหมือนแกะตัวที่ตี้อ้มก้ออกนอกฝูง ดังนั้นฝูงแกะ (สมาชิกทั้งหลาย) จำเป็นต้องมีผู้เลี้ยงคอยชี้แนะ และนำพวกเขาให้กลับเข้าฝูง (คริสตจักร) ผู้ปกครองจะช่วยสมาชิกให้ดำเนินพันธกิจสอดคล้องกับคริสตจักร ผู้ปกครองไม่ควรเป็นคนหยิ่งหรือถือดี แต่ควรถ่อมใจลงเป็นแบบอย่างให้เห็นว่าคริสเตียนควรประพฤติตนอย่างไร

อ่านพระธรรมเยเรมีย์ 10:21; เอเสเคียล 34:8-10; เศคาริยาห์ 11:17 มีการเตือนอะไรที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้กับผู้เลี้ยงแกะทั้งหลาย

ผู้นำคริสเตียนทั้งหลายต้องมีความอดกลั้นอดทนอย่างยิ่งกับผู้คนที่เขาทำงานด้วยในคริสตจักร พวกเขาจะต้องทำการข่มใจไม่ให้เสียอารมณ์เหมือนผู้เลี้ยงแกะมีต่อฝูงแกะของพวกเขา งานนี้มีความสำคัญที่สุด พวกผู้ปกครองต้องนำผู้คนให้เข้ามาร่วมนมัสการ และนำสมาชิกทั้งหลายอย่างนุ่มนวลให้พวกเขาทำการแบ่งปันพระเยซู และความรอดที่พวกเขาพบในพระองค์แก่คนอื่น ๆ

ท่านเปโตรกล่าวถึงจุดที่น่าสังเกตว่าผู้ปกครองจะต้องมีความเต็มใจ ไม่ใช่เพราะถูกบีบให้รับ การที่จะนำประชากรของพระเจ้า อาจไม่เป็นการง่ายเสมอไปที่จะหาบุคคลเป็นผู้นำในคริสตจักร กระนั้นคริสตจักรตั้งขึ้นเพื่อความสำเร็จ ดังนั้นงานของผู้นำในแผนกต่าง ๆ จำเป็นต้องได้รับการเติมเต็ม มีเหตุผลหลายประการ ที่บางครั้งสมาชิกบางคนไม่รับเป็นผู้นำ เพราะเขาทราบว่างานของแผนกนั้นต้องใช้เวลามาก บุคคลเช่นนั้นอาจมีงานอื่นทำอยู่แล้วเต็มมือ ส่วนอีกหลายคนที่ไม่รับเป็นผู้นำ เพราะพวกเขาอาจรู้สึกยังไม่

พร้อมสำหรับงานที่ทางคริสจักรเสนอให้ แต่ท่านเปโตรพูดว่าถ้าสมาชิกท่านใดถูกขอให้เป็นผู้นำ ถ้าเป็นไปได้ก็ควรตอบรับงานนั้น

วันอังคาร

ภาวะผู้นำการรับใช้ (1 เปโตร 5:3)

SERVANT LEADERSHIP

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 5:3 และ มัทธิว 20:24-28 มีมาตรฐานสำคัญอะไรของการเป็นผู้นำ คริสเตียนที่พบได้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

“คำ” สำคัญที่สุดคำหนึ่งในภาษากรีกใน 1 เปโตร 5:3 คือ “เจ้านายผู้ปกครองเหนือ” (ruler) คำนี้ในภาษากรีกคือ “katakuriuontes” คำเดียวกันพบใน พระธรรมมัทธิว 20:25 หมายถึงผู้ปกครองที่ใช้อำนาจเหนือ “to rule over” หรือที่จะเป็นเจ้านายสั่งการแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ท่านเปโตรสอนผู้ปกครองใน 1 เปโตร 5:3 อาจแปลได้ว่า “ท่านทั้งหลายรู้ว่าคุณผู้ปกครองของคนต่างชาติ ย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ” (มัทธิว 20:25) ซึ่งทำให้ “คำกำชับ” ของท่านเปโตรในข้อนี้ สอดคล้องกับคำสอนของพระเยซูที่ปรากฏในพระธรรมมัทธิว 20:20-25

พระธรรมมัทธิว 20:20-23 ให้พื้นฐานเพื่อช่วยเราให้เข้าใจถ้อยคำที่พระเยซูตรัสใน มัทธิว 20:24-28 ซึ่งกล่าวถึงมารดาของ อัครทูตยากอบ และ ยอห์น ได้มาหาพระเยซูทูลขอตำแหน่งให้บุตรชายทั้งสองของนาง หล่อนต้องการให้บุตรชายทั้งสองของนางมีเกียรติเหนือคนอื่น ๆ ในอาณาจักรที่พระเยซูจะทรงสถาปนาขึ้น คือให้บุตรของนางคนหนึ่งนั่งข้างขวาของพระองค์ และอีกคนหนึ่งนั่งข้างซ้ายของพระองค์

“พระเยซูทรงรัก และให้ความเอ็นดูต่อท่านยากอบ และท่านยอห์น พระเยซูไม่ทรง “ตำว่า” ความเห็นแก่ตัวของพวกเขา พระองค์ไม่ทรงค้นหาความผิดของพวกเขาที่ปรารถนาจะเป็นหนึ่ง พระองค์ทรงอ่านจิตใจส่วนลึกของพวกเขาออก ทรงทราบว่าทั้งสองรักพระองค์มากเพียงใด ความรักของพวกเขาเหนือกว่าความรักของมนุษย์ จริงอยู่ความรักที่พวกเขามีให้พระเยซูยังไม่สมบูรณ์ จากความจริงที่ว่าพวกเขายัง “มัวหมอง” เพราะพวกเขายังเป็นคนบาป เป็นมนุษย์ที่ล้มลง แต่ความรักของพวกเขาไหลออกมาจากน้ำพุแห่ง

ความรักที่ช่วยให้รอดของพระเยซู ดังนั้นพระองค์ไม่ว่าอะไรพวกเขา แต่ทรงหาทางจะทำให้ความรักของพวกเขาลึกซึ้ง และบริสุทธิ์ขึ้น” (เอลเลน จี. ไวท์ ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 548)

พระเยซูทรงอธิบายว่า การให้เกียรติหนึ่งข้างขวา หรือข้างซ้ายไม่ใช่หน้าที่พระองค์จะประทานให้ใคร แต่พระบิดาองค์เดียวมีอำนาจที่จะแต่งตั้งให้ ผู้เหมาะสม จากนั้นพระเยซูทรงอธิบายความสำคัญในความแตกต่างระหว่างอาณาจักรของพระองค์ และอาณาจักรในแผ่นดินโลก ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นผู้นำในอาณาจักรของพระเยซู พวกเขาต้องเป็นผู้รับใช้ พวกเขาจะต้องเป็นเหมือนกับพระเยซู “อย่างที่คุณมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก” (มัทธิว 20:28)

จากนั้นท่านเปโตรเรียกเชิญให้ผู้นำของคริสตจักร คือผู้ปกครองให้เป็นเหมือนพระเยซู คือเป็นผู้ปกครอง หรือผู้นำที่คนทั่วไปมองเห็นว่า พวกเขาได้ตายแก่ตนเอง และได้มอบถวายชีวิตแด่พระเยซูโดยสิ้นเชิง

อ่านพระธรรมฟิลิปปี 2:4-8 ถ้อยคำของอัครทูตเปาโลตรงนี้ สอดคล้องกับถ้อยคำของท่านเปโตรใน 1 เปโตร 5:3 อย่างไร ที่สำคัญกว่านั้นคือเราจะทำตามพระคัมภีร์เหล่านี้ได้อย่างไร

พูด **สวมทับด้วยวิญญาณแห่งความถ่อมใจ (1 เปโตร 5:5-7)**
CLOTHED IN A HUMBLE SPIRIT

สังคมสมัยท่านเปโตรแบ่งเป็นหลายระดับ ชนชั้นปกครองมีอำนาจมาก รอบตัวของพวกเขาเป็นชนชั้นที่ต่ำกว่า และชนชั้นต่ำสุดคือพวกทาส ชาวโลกนอกเหนือจากชาวยิว และกลุ่มชนคริสเตียน คำว่า “ถ่อมใจ” เป็นถ้อยคำเชื่อมต่อกับผู้คนในสังคมระดับต่ำ ซึ่งอาจหมายถึง “เป็นไปจากความหยิ่ง” และยังหมายถึง “ไม่มีความสำคัญ” “อ่อนแอ” และ “ยากจน” ได้เช่นกัน หรืออาจตีความหมายได้ว่า เป็นสังคมของกลุ่มชนที่ไม่มีตำแหน่ง หรืออำนาจ ดังนั้น “การถ่อมใจ” จึงเป็นท่าทีของผู้คนในสังคมระดับต่ำที่จะแสดงต่อชนชั้น

ที่สูงกว่า การทำตัวให้ถ่อมใจลงจะไม่ทำให้ได้รับเกียรติว่าถูกต้อง สำหรับคนที่
เป็นไทจะประพฤติ

**อ่านพระธรรม 1 เปโตร 5:5-7 คิดถึงเบื้องหลังและเวลาที่ท่าน
เปโตรมีชีวิตอยู่ว่า ข้อความนี้มีจุดเด่นอะไร**

ในพระคัมภีร์ “การเป็นคนถ่อมใจ” จะทำให้ผู้คนคิดพิศวง และถือว่า
น่ายกย่อง แต่พระคัมภีร์มองดู “การถ่อมใจ” แตกต่างไปอย่างมากในสายตา
ของผู้คนในวัฒนธรรมสมัยของท่านเปโตรมองเห็น ท่านเปโตรยกพระธรรม
สุภาพ 3:34 ขึ้นมาอ้าง เพื่อแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเห็นว่า “ความหยิ่ง”
คืออะไร ที่จริงแล้วพระคัมภีร์เต็มแสดงให้เห็นว่า ส่วนหนึ่งในงานของพระเจ้า
ตลอดมาในประวัติศาสตร์ ได้ทรงละทิ้งความหยิ่ง (อิสยาห์ 13:11; อิสยาห์
23:9; โยบ 40:11)

เราควรจะมีความคิดถูกต้อง หรือความรู้สึกอย่างไรต่อพระเจ้า คำตอบ
คือว่าเราควรมีความรู้สึกถ่อมใจต่อพระองค์ (1 เปโตร 5:6) คริสเตียนต่างรับรู้ว่
พวกเขาเป็นคนบาป และทุกคนมีความเท่าเทียมกันในพระเจ้า ต่อไม้กางเขน
เราไม่ควรจะรู้สึกหยิ่ง แน่นนอนเป็นการง่ายที่จะถ่อมใจลงต่อพระพักตร์ของ
พระเจ้า ทั้งนี้เพราะพระองค์เป็นพระผู้สร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และ
เป็นการง่ายที่จะถ่อมใจลงต่อผู้ยิ่งใหญ่เหนือเรา ผู้ซึ่งมีสิ่งต่าง ๆ เหนือเรา ผู้มีอำนาจ
เหนือเรา หรือผู้มียศศักดิ์ ตำแหน่ง “สูงกว่า” เรา แต่ข้อทดสอบคือ เราแสดง
ความถ่อมใจต่อผู้ยิ่งใหญ่ “ภายใต้” เราที่ไม่มีอำนาจเหนือเราต่างหาก

ดังนั้นคริสเตียนควรเป็นที่รู้จักเรื่องความถ่อมใจ ดวงใจที่ถ่อมสุภาพ
ควรถูกพบเห็นในคนทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็ใครที่มาติดต่อ หรือมีความสัมพันธ์
กับเขา ไม่เพียงเป็นท่าที่มีต่อพระเจ้า แต่กับคนทั้งปวง (1 เปโตร 5:5) เราควร
ถ่อมใจลงต่อผู้ที่ทำงานให้เรา หรือภายใต้การดูแลของเรา นี่คื “วิญญาณแห่ง
การถ่อมใจ” ที่ท่านเปโตรกล่าวว่าเราควรมี

มีอะไรเกี่ยวกับไม้กางเขนที่ช่วยให้เราถ่อมใจเสมอ

เราทราบว่า ท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากของท่านในบรรยากาศของ “การกดขี่ข่มเหง” นั่นคือการสงครามใหญ่ระหว่างพระคริสต์และซาตาน ไม่ใช่หัวข้อที่อยู่ห่างจากเราแสนไกล หรือเป็นการสอนให้ผู้เชื่อเพียงรับรู้ไว้ แต่เป็นว่าพวกเขาทั้งหลายกำลังมีประสบการณ์ในสงครามนี้ ในลักษณะที่หลายคนในพวกเรายังไม่เคยพบเห็นในเวลานี้

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 5:8-10 และวิวรณ์ 12:7-9 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราว่า ความชั่วร้ายเริ่มต้นอย่างไร และงานของซาตานในโลกนี้มีอะไรบ้าง

พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนต่างมีส่วนในมหาสงครามหรือการขับเคี่ยวระหว่างอำนาจแห่งความดี และอำนาจแห่งความชั่วร้าย ในพระธรรมวิวรณ์ อำนาจแห่งความดีนำทัพโดยพระเยซู พระเยซูทรงเป็นพระวาตะของพระเจ้าพระองค์ทรงเป็น “จอมกษัตริย์ และจอมเจ้านาย” (วิวรณ์ 19:13, 16) ส่วนกองกำลังแห่งความชั่วร้ายนำโดยพญามาร ซึ่งถูกเรียกในอีกหลายชื่อว่า “ซาตาน” ในพระคัมภีร์ซาตานมีอีกชื่อว่า “งูดึกดำบรรพ์” หรือ “พญานาคใหญ่” (วิวรณ์ 12:7-9; วิวรณ์ 20:7, 8) เคยมีการกระจ่ายเสียงทางสถานีวิทยุ และการออกอากาศทางโทรทัศน์ว่า มีคริสเตียนบางกลุ่มประกาศว่า “พญามาร” หรือ “ซาตาน” ไม่มีตัวตนจริง แต่ข้อมูลความจริงมีว่าพญามารคือ “ตัวตนที่มีฤทธิ์เดช” ความมุ่งมั่นของพญามารคือที่จะทำลายผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่ข่าวดีมีว่า “พญามารจะถูกทำลายในวาระสุดท้าย” (วิวรณ์ 20:9, 10)

ท่านเปโตรกล่าวว่าพญามารหาอันตรายน้อยลงไม่ ท่านเตือนว่า “ท่านทั้งหลายจงสงบใจจงระวังไว้ให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมารวนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงโตคำรามเที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 เปโตร 5:8) ท่านเปโตรชี้ให้ผู้อ่านของท่านเห็นถึงความทุกข์ยากลำบากที่พวกเขากำลังประสบอยู่ ท่านกล่าวหนุนใจว่า “และเมื่อท่านทั้งหลายได้ทนทุกข์อยู่ชั่วขณะ

หนึ่งแล้ว พระเจ้าผู้ทรงพระคุณล้ำเลิศ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายเข้าในศักดิ์ศรี
นิรันดร์ในพระคริสต์ พระองค์เองก็จะทรงโปรดปรับปรุงท่านให้มั่นคง และมี
กำลังขึ้น” (1 เปโตร 5:10)

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 5:10 ท่านเปโตรกำลังพยายามพูดอะไร กับเราในพระคัมภีร์ข้อนี้

เราไม่ทราบว่าจะเส้นทางทดสอบ (trial) ที่ผู้อ่านของท่านเปโตรจะต้อง
ผ่านเป็นอย่างไร แต่สิ่งที่เราสามารถมองเห็นคือความหวังที่ท่านเปโตรกล่าว
เน้นให้เห็นชัดเจน ถูกแล้ว ปัญญามารมีตัวตนจริง การสงครามก็มีจริง และความ
ทุกข์เดือดร้อนมีก็จริง แต่พระเจ้าแห่งความพระกรุณา และการให้อภัยมีชัย
เหนือพญามาร ดังนั้นเราอาจได้รับความทุกข์เดือดร้อนชั่วเวลาหนึ่ง แต่เราจะ
ต้องยืนหยัดในความสัตย์ซื่อ และแม้ถ้าจำเป็นถึงตายก็ต้องยอม (อ่าน ฮีบรู
11:13-16) ในที่สุดแล้วชัยชนะจะเป็นของเรา ขอขอบคุณพระเยซูสำหรับ
ชัยชนะนี้

เราจะเรียนรู้เพื่อยึดมั่นในความเชื่อได้อย่างไร และเราจะยืนหยัด
มั่นคงจนถึงวาระสุดท้าย ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็ตามได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ตัวอย่างภาวะผู้นำการรับใช้ของพระเยซู พบได้จากการที่พระองค์ทรง
ทำในช่วงการรับประทานอาหารเย็นมื้อสุดท้าย (the Last Supper) ในเวลา
นั้นพระเยซูทรงรับรู้เต็มๆ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า หลังการ
รับประทานอาหาร พระองค์ทรงล้างเท้าของเหล่าสาวก (ยอห์น 13:14, 15)
แต่ละครั้งที่ผู้ติดตามพระเยซูล้างจะทำให้แก่กันและกัน พวกเขาปฏิบัติภาพนี้
ให้เห็นอีกครั้ง และพวกเขาเตือนซึ่งกันและกันว่าการจะเป็นผู้นำในอาณาจักร
ของพระเยซู คนหนึ่งจะต้องทำตัวเหมือนเป็นผู้รับใช้ ไม่สงสัยเลย การถ่อม
พระองค์ของพระเยซูประทับใจในดวงจิตของท่านเปโตร ซึ่งสะท้อนออกมาเมื่อ

ท่านเปโตรเรียกผู้ปกครองคริสตจักร ท่านกล่าวว่าผู้ปกครองไม่ใช่เป็นเจ้านาย
เหนือคนอื่น (1 เปโตร 5:5)

“พระคริสต์ตกลงพระทัยจะรับสภาพของมนุษย์ ในการทำเช่นนั้น
พระองค์ทรงสำแดงวิญญาณแห่งความถ่อมใจซึ่งทำให้ทั้งสวรรค์รู้สึกพิทวง
พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้ายกก่อนเป็นมนุษย์ ดังนั้นพระองค์ทรงถ่อมพระทัยลง
กลายเป็นคนหนึ่งเหมือนพวกเรา เราจะต้องเปิดจิตใจของเราว่าความจริงนี้
หมายความว่าอะไร เราต้องตระหนักว่าพระคริสต์ ทรงถอดฉลองพระองค์ และ
มงกุฏของกษัตริย์ออก พระองค์ทรงสละสิทธิที่จะประทับบนบัลลังก์เพื่อ
ปกครอง พระองค์ทรงสวมทับความเป็นพระเจ้ายกด้วยเนื้อหนังของมนุษย์
พระองค์ทรงรับสภาพของมนุษย์ เพื่อพระองค์จะทรงเข้าถึงมนุษย์ ณ จุดที่
มนุษย์เป็นอยู่ พระคริสต์ต้องการนำอำนาจ ซึ่งมีชัยเหนือความบาปมาให้
ครอบครัวของมนุษย์ และพระองค์ทรงพระประสงค์ให้เราทั้งหลายกลายเป็น
บุตรชายและบุตรหญิงของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์ *Son and Daughters of
God*, หน้า 81)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเยซูทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์เพื่อพระเจ้าด้วยการเผชิญหน้ากับพญามารด้วยความกล้าหาญ ซึ่งตอนนั้นพระองค์ทรงอ่อนกำลังจากการอดพระกระยาหารมา 40 วัน แต่พระองค์ทรงต่อต้านการทดลองของพญามารด้วยการยกข้อพระคัมภีร์ขึ้นมาอ้าง (มัทธิว 4:1-11; มาระโก 1:12, 13; ลูคา 4:1-13) สิ่งนี้บอกเราว่า เราสามารถต่อต้านพญามารได้อย่างไร
2. ยกตัวอย่างให้เห็นว่า ความถ่อมใจมีลักษณะเหมือนกับอะไร คุณสามารถเรียนรู้อะไรจากตัวอย่างเหล่านั้น
3. อะไรทำให้คนเป็นผู้นำคริสเตียนที่ดี สิ่งใดทำให้ผู้นำทางการเมืองที่ดีดูคล้ายกับผู้นำคริสเตียนที่ดี และมีอะไรที่ทั้งสองแตกต่างกัน
4. ถ้ามีคนบอกว่า ชาตานไม่มีตัวตนจริง ชาตานเป็นแค่สัญลักษณ์หรือภาพของความชั่วที่พบในมนุษย์เท่านั้น คุณจะพูดอะไรกับคนนั้น

บทที่ 8

พระเยซูในงานเขียนของอัครทูตเปโตร *Jesus in the Writings of Peter*

วันที่ 13 -19 พฤษภาคม 2017

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 1:1-18, 19; โคลโลสี 1:13, 14; อีสายห์ 53:1-12; ยอห์น 11:25; 2 เปโตร 1:1

ข้อควรจำ

“(พระคริสต์) ถูกบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั้งหลาย ท่านพกซ้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณ์นั้น ตกแก่ท่านที่ท่านต้องพกซ้ำนั้นก็ให้เราหายดี” (อีสายห์ 53:5) (1 เปโตร 2:24)

ถึงตอนนี้ทุกอย่างควรแจ่มชัด จากการศึกษาพระธรรมเปโตร ฉบับต้นว่า ท่านเปโตรมุ่งชี้ไปยังพระเยซู “หัวข้อ” ของพระเยซู เป็นจุดจ่ายทองคำที่ถักทอขึ้นผ่านจดหมายฝากฉบับนี้

ในบรรทัดแรกของจดหมาย ท่านเปโตรแนะนำว่าท่านเป็น “อัครทูตของพระเยซูคริสต์” และในบรรทัดสุดท้ายของจดหมาย ท่านเปโตรเขียนว่า “จงพักทายกันด้วยธรรมเนียมจับ อันแสดงความรักต่อกัน” (1 เปโตร 5:14) เห็นได้ว่าจากบรรทัดแรกจนบรรทัดสุดท้าย พระเยซูทรงเป็น “หัวข้อหลัก” ในจดหมายฝากของท่านเปโตร

ท่านเปโตรพูดหลายสิ่งว่าพระเยซูได้ทำเพื่อเรา ท่านพูดถึงพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาปเพื่อเรา ท่านพูดถึงเกี่ยวกับความทรมาณเจ็บปวดรวดร้าวที่พระเยซูต้องผ่าน และท่านชี้ให้เห็นว่าพระเยซูทรง

ทนทุกข์เจ็บปวดเพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับเรา ท่านเปโตรอธิบายถึงการที่พระเยซูทรงฟื้นจากความตายสู่ชีวิต และท่านได้กล่าวด้วยว่า “พระเมสสิยาห์” คือพระผู้ช่วย ในภาษากรีกคำว่า “คริสทอส” (Christos) คือ “พระองค์ผู้ทรงถูกเลือกสรรของพระเจ้า” ใน พระธรรม 1 เปโตร เราเห็นข้อพิสูจน์มากขึ้นว่าพระเยซูคือพระเจ้า พระองค์เสด็จมาบังเกิดในเนื้อหนังของมนุษย์ พระองค์ทรงดำเนินชีวิต และในที่สุดพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อเราทั้งหลายจะมีความหวังที่จะได้ชีวิตชั่วนิรันดร์

สัปดาห์นี้จะย้อนกลับไปยังพระธรรม 1 เปโตร และมองอย่างใกล้ชิดในสิ่งที่ท่านเปโตรสอนเกี่ยวกับพระเยซู

พระเยซูทรงเป็นเครื่องถวายบูชาของเรา

(โคโลสี 1:13, 14)

JESUS, OUR SACRIFICE

วันอาทิตย์

มีหัวข้อ “ใหญ่” ที่ทอดยาวจากพระธรรมเล่มแรกของพระคัมภีร์ เรื่อยไปจนเล่มสุดท้าย บางที อาจเป็น “หัวข้อใหญ่ที่สุด” ของพระคัมภีร์ และหัวข้อที่ว่าเป็นพันธกิจของพระเจ้าในการช่วยคนบาปให้รอดพ้น เราพบหัวข้อนี้ในตอนนี้อาตัม และเอวารัลมลงในพระธรรมปฐมกาล และการล้มลงของ “บาบิโลน” ในพระธรรมวิวรณ์ และเราเห็นจากจุดแรกเริ่มจนถึงจุดสุดท้าย ที่พระเจ้าทรงทำการช่วยผู้หลงหายให้รอด (ลูกา 19:10) หัวข้อนี้พบได้ในจดหมายฝากของท่านเปโตรเช่นกัน

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 1:18, 19 และ โคโลสี 1:13, 14 คำว่า “ได้รับการไถ่จากความบาป” หมายความว่าอะไร และ “พระโลหิต” มีส่วนอะไรกับการได้รับความรอดของเรา

ท่านเปโตรได้พรรณนาถึงความสำคัญและความหมายของ “การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู” ใน 1 เปโตร 1:18, 19 มีภาพสองภาพจากพระคัมภีร์สองข้อนี้ ภาพแรกสาธิตให้เห็นแนวคิดที่ เราถูกซื้อด้วยพระโลหิตซึ่งทำให้เรา “เป็นไท” จากความบาปอย่างไร ภาพที่สองเป็นภาพของสัตว์บูชา ภาพจำลองนี้ทำให้เราย้อนกลับไปยังขั้นตอนการปลดปล่อยมนุษย์จากความบาป

ซึ่งทราบกันว่าเป็น “การไถ่บาป” (redemption) หรือ ได้รับการไถ่ พระคัมภีร์ใช้คำว่า “การไถ่บาป” อยู่สองสามรูปแบบ ตัวอย่างที่หนึ่ง การใช้เงินซื้อกลับคืนหรือไถ่สิ่งของที่นำไปจำนองไว้เนื่องความขัดสน หรือเกิดวิกฤติการณ์ในชีวิต พบได้ใน (เลวีนิติ 25:25, 26) สิ่งสำคัญที่สุดคือการทำาสคนหนึ่งหรือญาติสามารถจ่ายค่าไถ่ หรือซื้ออิสระภาพจากนายทาสได้ (เลวีนิติ 25:47-49) ท่านเปโตรบอกผู้อ่านของท่านว่า เป็นพระโลหิตของพระคริสต์ที่ประเมินค่ามิได้ ที่จ่ายค่าไถ่หรือซื้อพวกเขาทั้งหลายจาก “การประพฤติดันหาสาระมิได้” (1 เปโตร 1:18, 19)

ในทำนองนี้ ท่านเปโตรกล่าวว่า สัตว์ที่นำไปถวายบูชาไถ่บาปในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูแสดงให้เห็นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ในสมัยพระคัมภีร์เดิม คนบาปนำเอาลูกแกะที่ปราศจากความพิการ หรือไม่มีตำหนิไปยังพลับพลา สถานที่ที่ชนอิสราเอลนมัสการพระเจ้า คนบาปวางมือบนหัวสัตว์บูชา (เลวีนิติ 4:32, 33) สัตว์บูชาตัวนั้นจะถูกฆ่า เลือดส่วนหนึ่งของลูกแกะจะนำไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเผาบูชา ส่วนเลือดที่เหลือจะถูกเทลงยังฐานของแท่นบูชา (เลวีนิติ 4:34) ความตายของสัตว์เป็นการจ่ายค่าไถ่สำหรับความบาป (เลวีนิติ 4:35) ดังนั้นโดยการเรียกพระเยซูว่า “ลูกแกะสมบูรณ์” ท่านเปโตรกล่าวว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แทนที่เรา พระองค์ทรงจ่ายราคาสำหรับความบาปของเรา และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไถ่บาปของเรา และปลดปล่อยเราจากชีวิตเก่าของเรา พระองค์ทรงช่วยให้พ้นจากความตายในอนาคต ซึ่งนอกจากวิธีนี้เราจะต้องตายในความบาปของเราเอง

ความหวังของเราวางอยู่บนพระคริสต์ผู้ยอมถูกลงโทษแทนที่เรา ความจริงนี้สอนเราถึงการไว้วางใจพระเจ้าอย่างสมบูรณ์อย่างไร

วันจันทร์

ความรักหรือความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ (อิสยาห์ 53:1-12)

THE PASSION OR SUFFERING OF CHRIST

บ่อยครั้งที่คริสเตียนพูดถึง “the passion of Christ” (ความรักของพระคริสต์) คำว่า “passion” มาจากภาษากรีกที่หมายถึง “to suffer” (ทุกข์

ทรมาน) คำว่า “the passion of Christ” ปกติจะใช้พรรณนาการได้รับความทุกข์ทรมานในชีวิตช่วงสุดท้ายของพระเยซูในโลกนี้ เริ่มตั้งแต่ที่พระคริสต์เสด็จเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มในฐานะกษัตริย์ อัครสาวกเปโตรก็ได้อยู่กับพระองค์ในช่วงเวลานั้นด้วย

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:21-25 และ อีสยาห์ 53:1-12 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงความทุกข์ทรมานที่พระเยซูทรงรับแทนเราอย่างไร

มีความหมายพิเศษสำหรับการทรงทนทุกข์เจ็บปวดของพระเยซู คือ “ท่านฟกช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณ์นั้นตกแก่ท่าน” (อีสยาห์ 53:5) พระองค์ทรงทำเช่นนั้น เพราะเราจะตายเพราะเราทั้งหลายมีความบาป “เพื่อเราทั้งหลายจะพ้นความตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรม ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 เปโตร 2:24) หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า ความบาปนำความตายมาให้ (โรม 5:12) ในฐานะเป็นคนบาป เราสมควรต้องตาย แต่พระเยซูผู้ทรงปราศจากบาปทรงสิ้นพระชนม์แทนที่เรา พระเยซูไม่ตรัสคำมูสาพระองค์ทรงสิ้นพระชนแทนที่เราบนกางเขน เป็นการแลกเปลี่ยนสถานที่กับเรา เราจึงได้เข้าสู่แผนการแห่งความรอดของพระองค์

อ่านพระธรรมอีสยาห์ 53:1-12 อีกครั้ง ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวว่า พระเยซูทรงทนทุกข์ยากลำบากเพื่อทรงดำเนินตามแผนการแห่งความรอดสำหรับเรา ความจริงข้อนี้บ่งบอกพระลักษณะของพระองค์อย่างไร

“ซาตานนำเอาการทดลองอันดุร้ายมาบีบคั้นดวงหทัยของพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดไม่อาจมองทะลุอูโมงค์ฝังศพพระองค์มองไม่เห็นความหวังว่าพระองค์จะทรงฟื้นพระชนม์และออกมาจากอูโมงค์ได้หรือไม่ พระองค์ไม่ทราบว่าจะทรงรับเครื่องถวายบูชาของพระองค์ พระเยซูทรงกลัวความบาปซึ่งไม่เป็นที่พอพระทัยอย่างยิ่งสำหรับพระบิดา ถ้าเป็นอย่างนั้น

พระองค์อาจต้องแยกจากพระบิดาตลอดนิรันดร์ พระคริสต์ทรงรู้สึกถึงความน่ากลัว และความโศกเศร้าลุ่มลึก ซึ่งคนบาปจะรู้สึกหากไม่มีพระเยซูผู้ทรงพระกรุณาคุณ เป็นผู้ทรงร้องอ้อนวอนขอเพื่อคนบาป น้ำหนักของความบาปทำให้ถ่วงที่พระเยซูทรงดื่มขมขื่นยิ่งนัก นั่นเป็นสัญญาณที่พระเยซูทรงขอให้ผ่านพ้นไป ความบาปของเราทำให้พระบิดาทรงพระพิโรธพระเยซู พระเยซูทรงตระหนักว่า ความบาปอาจแยกพระองค์จากพระบิดาตลอดกาล ความคิดนี้ได้ทำให้ดวงหทัยของพระบุตรแทบแหลกสลาย” (เอลเลน จี. วัตส์ ผู้บรรยายแห่งปวงชน, หน้า 753)

เราควรตอบสนองอย่างไร กับสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำบนไม้กางเขนเพื่อเรา เราจะติดตามตัวอย่างของพระองค์ เหมือนที่อัครทูตเปโตรกล่าวใน 1 เปโตร 2:21 ว่า “เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อท่านทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทพระองค์” อย่างไร

วันอังคาร

พระเยซูทรงฟื้นคืนชีพจากความตาย

(ยอห์น 11:25)

JESUS ‘ RETURN TO LIFE FROM THE DEAD

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 1:3, 4, 21; 1 เปโตร 3:21; ยอห์น 11:25; พิลิปปี 3:10, 11 และ วิวรรณ์ 20:6 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ชี้ไปยังความหวังอะไรที่ยิ่งใหญ่ และความหวังนี้มีความหมายกับเราอย่างไร

เราได้เห็นแล้วว่าท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากฉบับแรกของท่านถึงพวกที่กำลังได้รับความทุกข์ยาก พวกเขาได้รับความทุกข์เดือดร้อนเพราะพวกเขาเชื่อในพระเยซู ดังนั้นตอนเริ่มต้นในจดหมายฝากของท่าน ท่านเปโตรชี้นำดวงจิตของผู้อ่านของท่านว่ามีความหวังรอพวกเขาอยู่ ท่านเปโตรกล่าวว่าความหวังของคริสเตียนคือ “ความหวังที่มีชีวิต” ทั้งนี้เพราะความหวังของคริสเตียนวางอยู่บน “การฟื้นจากความตายสู่ชีวิตของพระเยซู” (1 เปโตร 1:3) การฟื้นคืนชีพของพระเยซูทำให้คริสเตียนมีความหวัง เพราะได้เปิดช่องให้พวกเขามุ่งมองไปยังของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ ของประทานนี้

“ปราศจากมลทิน” และไม่ “ร่วงโรย” (1 เปโตร 1:4) ถูกแล้ว สิ่งต่างๆ อาจผันแปรไปในทางเลวร้ายในบางครั้ง แต่ให้คิดว่ามีอะไรอยู่รอดอยู่ในสวรรค์ เมื่อความทุกข์ยากลำบากของเราผ่านพ้นไปแล้ว

ที่จริงแล้ว การฟื้นพระชนม์เป็นพระสัญญาว่าเราก็จะถูกเรียกให้ฟื้นจากความตายเช่นกัน (1 โครินธ์ 15:20, 21) ดังที่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่า “และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน” (1 โครินธ์ 15:17) แต่พระเยซูทรงฟื้นจากความตาย และพระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีฤทธิ์อำนาจเอาชนะความตาย ดังนั้นคริสเตียนจึงวางความหวังบนการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นพื้นฐานแห่งการฟื้นคืนชีพในตอนสิ้นสุดของกาลเวลา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเราได้มาถึงจุดสูงสุด คือในพระสัญญาแห่งการฟื้นคืนชีพ ถ้าปราศจากซึ่งพระสัญญาข้อนี้ เราจึงจะมีความหวังอะไรอีก

“สำหรับคริสเตียน ความตายเป็นเพียงการนอนหลับ เป็นช่วงขณะแห่งความเงียบสงบ และความมืด เหล่าผู้เชื่อในพระเยซูเมื่อพวกเขาตายพวกเขาได้ชอนอยู่กับพระคริสต์ในพระเจ้า และ “เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านจะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรีด้วย” (โคโลสี 3:4) อ่านพระธรรมยอห์น 8:51, 52 ด้วย...เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง คนทั้งปวงที่ตายในพระคริสต์จะได้ยินเสียงเรียกของพระองค์ พวกเขาจะฟื้นคืนชีพไปสู่สวรรค์ และรับเอาชีวิตนิรันดร์” เอลเลน จี. ไวท์ ผู้พิมพ์-บรรณาธิการแห่งปางชน, หน้า 787

จงคิดว่าความตายสุดท้ายเป็นอย่างไร มันร้ายกาจ ไม่น่าให้อภัย แต่จริง เพราะเหตุใดพระสัญญาเรื่องการฟื้นคืนชีพจึงสำคัญต่อความเชื่อของเรา และเพราะเหตุใดจึงสำคัญต่อทุกสิ่งที่เราเชื่อและหวังด้วย

เราได้ศึกษาก่อนหน้านี้ว่า สิ่งสำคัญที่สุดสิ่งหนึ่งคือจุดแปรผันในพันธกิจของพระเยซูบนโลก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูทรงถามเหล่าอัครทูตของพระองค์ว่า “แล้วพวกท่านเล่า ว่าเราเป็นใคร “ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงประชนม์อยู่” (มัทธิว 16:15, 16) คำว่า “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระคริสต์” มีความหมายอย่างเดียวกัน คำว่า “พระคริสต์” มาจากภาษากรีกว่า “คริสโตส” (Christos) ซึ่งหมายถึง “พระองค์ผู้ทรงได้รับการเลือกสรรไว้” หรือ “พระเมสสิยาห์” ในภาษาฮีบรู คำว่า “พระคริสต์” คือ “mashiyach” ซึ่งมาจากคำว่า “ที่จะเจิม (หรือที่จะเลือก) ซึ่งถูกใช้ในหลายครั้งในพระคัมภีร์เดิม (แม้แต่ถูกใช้ในการบ่งชี้ถึงกษัตริย์เปอร์เซีย คือไซรัส (อ่าน อีสยาห์ 45:11) ไซรัสอยู่ในกลุ่มชนผู้ไม่ติดตามพระเจ้า ดังนั้นจากพื้นฐานนี้ในใจ เราสามารถเข้าใจมากขึ้นในสิ่งที่ท่านเปโตรหมายความว่าอย่างไร เมื่อเรียกพระเยซูว่าพระคริสต์ ท่านเปโตรใช้คำว่า “พระคริสต์” เพื่อแสดงถึงแนวคิดที่พบได้หลายแห่งในพระคัมภีร์เดิม

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จากพระคัมภีร์เดิม: เพลงสดุดี 2:2; เพลงสดุดี 18:50; ดาเนียล 9:25; 1 ซามูเอล 24:6; และ อีสยาห์ 45:1 แต่ละข้อของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้คำว่า “พระเมสสิยาห์” หรือ “ผู้ทรงได้รับการเจิม” มีคำอะไรอื่นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่สอนเราถึงคำว่า “ทรงได้รับการเจิมไว้” หมายถึงอะไร ท่านเปโตรเข้าใจคำว่า “ทรงได้รับการเจิมไว้” มีหมายความว่าอะไร เมื่อท่านเรียกพระเยซูว่า “พระเมสสิยาห์”

พระเจ้าทรงนำท่านเปโตรให้ประกาศว่า พระเยซูคือพระเมสสิยาห์ (มัทธิว 1:16, 17) แต่ท่านเปโตรไม่เข้าใจว่าพระเมสสิยาห์ที่จริงแล้วเป็นใคร หรือพระองค์จะทรงทำอะไร และบางทีสิ่งสำคัญที่สุด ท่านเปโตรไม่เข้าใจว่าพระเยซูจะทรงทำอย่างไร

ท่านเปโตรอาจขาดความเข้าใจเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ แต่ท่านเปโตรไม่ใช่เพียงคนเดียว มีแนวคิดหลากหลายในอิสราเอลเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ การใช้คำว่า “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระองค์ผู้ได้รับการเจิมไว้” ในข้อ

พระคัมภีร์ที่ผ่านมาไม่ให้ภาพสมบุรณ์ว่าใครคือพระเมสสิยาห์ แต่ก็แสดงให้เห็นในบางลักษณะว่าพระเมสสิยาห์คือใคร และจะทรงทำอะไร

พระธรรมยอห์น 7:42 กล่าวว่าพระเมสสิยาห์มาจากวงศ์วานของดาวิด และเมืองเบธเลเฮม (อิสยาห์ 11:1-6; มีคาห์ 5:2) แต่ในจิตใจของชาวยิวส่วนมาก พระเมสสิยาห์ที่มาจากสายเลือดของดาวิดจะทำในสิ่งที่ดาวิดได้ทำ พระองค์จะทำสงครามเอาชนะศัตรู แต่สิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดคือพระเมสสิยาห์จะถูกประหารให้ตายบนไม้กางเขนโดยชาวโรมัน

ในช่วงเวลาที่ท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากของท่าน ท่านเข้าใจกระจ่างยิ่งขึ้นว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ (พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “พระเยซูคริสต์ 15 ครั้ง ในพระธรรมเปโตร ฉบับที่ 1 และที่ 2) และท่านเปโตรเข้าใจชัดเจนขึ้นในสิ่งทั้งปวงที่พระเยซูจะทรงทำเพื่อมนุษย์ผู้ล้มลง

วันพฤหัสบดี

พระเยซู, พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 20:28)

JESUS, THE DIVINE MESSIAH

ท่านเปโตรทราบว่าคุณพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นในตอนที่ท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากของท่าน ท่านทราบว่าพระเมสสิยาห์คือพระเจ้าด้วยตัวพระองค์เอง ชื่อ หรือคำแสดงตำแหน่ง (title) ของคำว่า “Lord” ความหมายไม่ใช่ทางศาสนา หมายถึง “ท่านลอร์ด, เจ้านาย หรือ นายเหนือหัว” แต่ในทางศาสนาหมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระองค์คือพระเจ้า” ใน 1 เปโตร 1:3 และ 2 เปโตร 1:8, 14, 16 ท่านเปโตรกล่าวถึงพระเยซู ว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระคริสต์ และองค์พระผู้เป็นเจ้า

ในการทำเช่นนั้น ท่านเปโตรทำในสิ่งที่ผู้เขียนหนังสือเล่มอื่นของพระคัมภีร์ใหม่ได้ทำอย่างเดียวกัน ท่านเปโตรพรรณนาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซู และพระเจ้าด้วยถ้อยคำว่า “พระบิดา” และ “พระบุตร” (ตัวอย่าง อ่านพระธรรม 1 เปโตร 1:3) อนึ่งพระเยซูทรงได้รับการพรรณนาว่า “เป็นบุตรที่รักของเรา” (พระบิดา) ใน 2 เปโตร 1:17 อีกนัยหนึ่งสิทธิอำนาจบางประการของพระเยซูคือ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ตำแหน่งของพระองค์ในสวรรค์มาจากความสัมพันธ์พิเศษกับ “พระเจ้าองค์พระบิดา” (God)

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:1; ยอห์น 1:1 และ ยอห์น 20:28 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างไร

พระธรรม 2 เปโตร 1:1 กล่าวว่า “พระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” ในภาษากรีก คำว่า “คำนำหน้า” “the” ถูกใช้ก่อนทั้งคำว่า “พระเจ้า” (God) และ “พระผู้ช่วยให้รอด” (Savior) ซึ่งหมายถึงพระเยซู (Jesus) ดังนั้นพระธรรม 2 เปโตร 1:1 เป็นข้อพิสูจน์ชัดเจนในพระคัมภีร์ใหม่ว่า พระเยซูทรงสภาพของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

คริสเตียนยุคแรกเริ่มต่อสู้อิสรณที่จะเข้าใจพระเยซู แต่ที่ละเล็กทีละน้อยเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ใส่ความจริงเกี่ยวกับพระเยซูลงในพระคัมภีร์ใหม่ ท่านเปโตรกล่าวชัดเจนว่า พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นสามพระภาคแยกจากกัน (ยกตัวอย่าง: พระบิดา และพระบุตรถูกแสดงให้เห็นเป็นสองพระภาคแยกจากกัน ใน 1 เปโตร 1:3; และ 2 เปโตร 1:17 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกกล่าวถึงใน 1 เปโตร 1:12 และ 2 เปโตร 1:21) เราเห็นการแยกจากกันในการทำงานตลอดในพระคัมภีร์ใหม่ ในเวลาเดียวกัน พระเยซูถูกสำแดงให้เห็นในพระคัมภีร์ใหม่ในฐานะองค์พระเจ้า อย่างเต็มๆ และเช่นเดียวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เวลาผ่านไปนานพอควร คริสตจักรได้พัฒนาคำสอนเรื่อง “ตรีเอกานุภาพ” ขึ้น คำสอนนี้รู้จักกันในชื่อว่า “ทรินิตี้” (Trinity) คริสตจักรเซเวนธ์แอดเวนตีสรวมเอาคำสอนเรื่อง “ตรีเอกานุภาพ” ไว้เป็นหนึ่งในหลักข้อเชื่อ 28 ข้อ หรือข้อเชื่อหลักของคริสตจักร 28 ข้อ ดังนั้นเราได้เห็นภาพพระเยซูอย่างชัดเจนจากพระธรรมเปโตร ว่าพระองค์ทรงเป็นทั้ง “พระเมสสิยาห์” และ “พระเจ้า” ในพระองค์เอง

จงพิจารณาถึงชีวิตและความตายของพระเยซู ตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า สิ่งนี้บอกเราถึงพระเจ้าที่เราจะใช้ว่าเป็นพระเจ้าประเภทใดและเพราะเหตุใดเราจึงควรรักและวางใจในพระองค์

“ในภาษากรีก คำว่าพระเมสสิยาห์ คือ “คริสตอส” (Christos) คำว่า “คริสตอส” หมายถึง “องค์ผู้ได้รับการเจิมไว้” หรือ “ผู้ได้รับการเลือกสรรไว้” ส่วนคำว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” ในภาษาฮีบรูหมายถึง ผู้หนึ่งซึ่งจะช่วยปลดปล่อยชาวยิว ผู้ปลดปล่อยนี้จะเป็น “ตัวแทนของพระเจ้า (God’s agent) ในการนำสู่ยุคใหม่สำหรับประชากรของพระเจ้า ทั้งในภาษาฮีบรู และภาษากรีก คำว่าพระเมสสิยาห์จากจากรากศัพท์ซึ่งหมายถึง “ที่จะทำการเจิม” หรือที่จะแทนน้ำมันลงบนศีรษะหลังการเลือก ดังนั้นการเรียกพระเยซูว่า “พระคริสต์” ผู้เขียนหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหลาย ต่างแสดงให้เห็นว่า พวกเขาเชื่อว่า พระเยซูทรงถูกแยกไว้ต่างหากเพื่อพันธกิจพิเศษสำหรับพระเจ้า

“พระเยซูทรงรับชื่อและตำแหน่ง (Title) ว่า “พระเมสสิยาห์” แต่พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใช้ เพราะเหตุใด เพราะคำนี้เชื่อมโยงกับความหวังด้านการเมืองของชาวยิว “พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะส่งพระเมสสิยาห์มาเพื่อทำลายศัตรูคือชนชาติโรมัน และปลดปล่อยชาวยิวให้เป็นเอกราช” ด้วยเหตุนี้ การใช้ชื่อ “พระเมสสิยาห์” จะทำให้เกิดความลำบากพระเยซูจึงไม่สนับสนุนให้คนอื่น ๆ เรียกพระองค์ว่าพระเมสสิยาห์ในที่สาธารณะ อีกทั้งพระองค์ไม่ประสงค์ให้ใช้คำนี้เพื่อพรรณนาพันธกิจของพระองค์ แต่เมื่อท่านเปโตรเปล่งคำนี้ออกมาพระองค์ไม่ “ต่อว่า” (scold) แต่อย่างไร (อานัมัทธิว 16:16, 17) และไม่ทรงห้ามหญิงชาวสะมาเรียเช่นกัน (ยอห์น 4:25, 26) ที่ใช้คำว่า พระเมสสิยาห์ พระองค์ทรงทราบดีว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ เราเห็นข้อมูลความจริงเรื่องนี้จากพระธรรมมาระโก 9:41 ตรงนี้ พระเยซูตรัสว่าใครก็ตามให้นำน้ำแก่คนหนึ่งในพวกสาวกต็มจะได้รับรางวัล “เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านต็ม เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้” (มาระโก 9:41) (เอลเลน จี. ไวท์ *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 12, หน้า 165)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านพระธรรมอิสยาห์ 53:1-12 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ พระเยซูได้ทรงทำอะไรเพื่อเรา ตอนนี้นำให้เขียนสิ่งเหล่านี้ลงบนแผ่นกระดาษสักแผ่น มีวิธีใดบ้างที่เราสามารถจะมองเห็นแนวคิดของพระเยซูอย่างชัดเจนจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่า พระเยซูทรงเป็น “ผู้รับโทษแทนของเรา” เหตุใดเราจึงจำเป็นต้องให้พระองค์เป็นผู้รับโทษแทนเรา
2. ตลอดในประวัติศาสตร์ บางคนใช้พระสัญญาในพระคัมภีร์เรื่องชีวิตในภายหลัง เพื่อกดดันผู้คนให้อยู่ได้บังคับ หรือกดขี่พวกเขา ยกตัวอย่างเช่น พวกเขาอาจพูดว่า “ถูกแล้ว ชีวิตในโลกนี้คุณกำลังพบกับความยากลำบาก จงอย่าพยายามเปลี่ยนแปลงมัน หรือทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้น แทนที่จะทำเช่นนั้น จงเน้น (focus) ในสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เพื่อเรา เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา” เป็นการง่ายที่จะมองเห็นความจริงข้อนี้ถูกนำไปใช้อย่างผิด ๆ ผลลัพธ์ที่ตามมาคือ ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่จะปฏิเสธความเชื่อของคริสเตียน เรื่องชีวิตหลังความตาย คุณจะพูดกับคนเหล่านั้นผู้ยังไม่เข้าใจพระสัญญาของพระคัมภีร์ และนำไปใช้ในวิธีผิด ๆ อย่างไร
3. พระคริสต์คือพระเจ้า ความจริงข้อนี้บอกเราว่าพระเจ้าคือใคร และเพราะเหตุใดความจริงข้อนี้จึงเป็นข่าวประเสริฐ

บทที่ 9

เป็นตัวของคุณเอง

Be Who You Are

วันที่ 20 – 26 พฤษภาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 เปโตร 1:1-15; เอเฟซัส 2:8; โรม 5:3-5;

ฮีบรู 10:38; โรม 6:11; 1 โครินธ์ 15:12-57

ข้อควรจำ

“เพราะเหตุนี้เอง ท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อเอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรู้ เอาขันติเพิ่มความเหนียวรั้งตน และเอาธรรมเพิ่มขันติ เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มธรรม และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพี่น้อง”
(2 เปโตร 1:5-7)

ปบทเรียนสัปดาห์นี้ครอบคลุม 2 เปโตร 1:1-14 ในข้อพระคัมภีร์ทั้ง 14 ข้อนี้ ท่านเปโตรสอนเราถึงการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์โดยความเชื่อ จากนั้นท่านอธิบายถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าที่สามารถทำงานในชีวิตของคนที่ถวายตัวให้พระเยซู ท่านพูดถึงความจริงอันน่าทึ่งที่เราสามารถ “จะรับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 เปโตร 1:4) และท่านกล่าวด้วยว่าเราสามารถเป็นอิสระจากความชั่วร้ายและต้นหาของโลก

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่านเปโตรกล่าวถึงสิ่งดี ที่คริสเตียนควรเป็นและทำสิ่งดีเหล่านี้เรียกอีกอย่างว่า “คุณธรรม” (virtues) ท่านเปโตรเขียนรายการคุณธรรมเหล่านี้ในลำดับพิเศษ คุณธรรมอย่างหนึ่งหรือความดี ตามมา

ด้วยคุณธรรมหรือความดีก็อย่าง และตามด้วยคุณธรรม หรือความดีอื่นๆ ตามลำดับไป จนกระทั่งขึ้นสู่ระดับสูงซึ่งถือว่าเป็นคุณธรรมหรือความดีที่สำคัญที่สุด คือ “ความรัก”

ท่านเปโตรเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นว่าอะไรคือความหมายของ “การอยู่ในพระคริสต์” และที่จะให้ความบาปในอดีตได้รับการชำระ โดยท่านเขียนว่า “เพราะว่าผู้ใดที่ขาดธรรมเหล่านี้ ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และลืมไปว่าได้รับการชำระให้พ้นความผิดบาปแล้ว” (2 เปโตร 1:9) จากนั้นท่านเปโตรนำแนวคิดเพื่อเสริมความมั่นใจในความรอด และพระสัญญาเรื่องชีวิตชั่วนิรันดร์ ท่านกล่าวว่า “ดังนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิ์สมบูรณ์ ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 1:11)

และในที่สุด ท่านเปโตรกล่าวสั้นๆ ในหัวข้อสำคัญเรื่อง “สภาวะของคนตาย” ทั้งหมดที่ท่านเปโตรได้อภิปรายมาตั้งแต่ข้อ 1-14 นับว่าเป็นความจริงที่รุ่มรวย และลึกซึ้งในข้อพระคัมภีร์เพียง 14 ข้อ

วันอาทิตย์

ความเชื่อที่ล้ำค่า (2 เปโตร 1:1-4)

A PRECIOUS FAITH

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:1-4 ท่านเปโตรกล่าวว่าเราได้รับพระราชทานอะไรในพระเยซูคริสต์ นั่นคือเราสามารถมองเห็นความจริงแห่งพระเมตตาคุณ และการให้อภัยบาปตรงนี่ยังไร

ท่านเปโตรเริ่มต้นจดหมายฝากฉบับที่สองของท่านโดยการพูดว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่อเท่าเทียมกับเรา ด้วยความชอบธรรมแห่งพระเจ้าของเราทั้งหลาย” (2 เปโตร 1:1) คำที่แปลว่า “คุณค่า” (valuable) ในฉบับภาษาอังกฤษบางครั้งแปลว่า “ล้ำค่า” (precious) ซึ่งหมายถึง “มีคุณค่าเท่าเทียมกัน” (of equal value) มีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ท่านเปโตรกล่าวว่า เหล่าผู้เชื่อได้รับความเชื่ออันล้ำค่านี้ ท่านไม่ได้พูดว่าพวกเขา “หามาได้” หรือ “ได้รับมา” (earned) จากการจ่ายตามราคา หรือกระทำความดีแลกเปลี่ยนมา เหมือนที่ท่านเปาโลเขียนว่า “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่

พระเจ้าทรงประทานให้” (เอเฟซัส 2:8) นั่นคือที่จะกล่าวว่าความเชื่อเป็นสิ่งที่ล้ำค่าเพราะว่า “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระเจ้าก็ไม่ได้เลย” (ฮีบรู 11:6) และโดยความเชื่อเราได้วางใจในพระสัญญาอันอัศจรรย์นั้น ท่านเปโตรชี้ให้เราเห็นด้วยว่าโดย “ฤทธิ์เดชของพระองค์ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เรา” และผ่านฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้นที่เรามีชีวิตอยู่ และโดยฤทธิ์อำนาจดังกล่าวเราสามารถเป็นคนบริสุทธิ์ได้ และฤทธานุภาพนี้ทรงประทานให้แก่เรา เพราะพระองค์ “ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริ และความล้าเลิศของพระองค์” (2 เปโตร 1:3; อ่าน ยอห์น 17:3 ด้วย)

เราถูกเรียกให้รักพระเจ้า แต่เราจะรักพระเจ้าผู้ที่เราไม่รู้จักได้อย่างไร เราได้รู้จักพระเจ้าผ่านทางพระเยซู พระคัมภีร์ และโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ และเราได้มารู้จักพระเจ้าผ่านประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง เราได้มารู้จักพระเจ้า และได้สัมผัสว่าพระเจามีจริงจากประสบการณ์ที่ทรงทำกับชีวิตของเรา การรับรู้นี้จะเปลี่ยนแปลงเรา และได้มารู้จักพระเจ้าผ่านทางพระคุณที่ทรงประทานให้

ประการต่อมา ท่านเปโตรกล่าวด้วยว่า “พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา” (2 เปโตร 1:4) พระสัญญาเหล่านี้รวมไปถึงการแบ่งปันใน “ธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) มนุษย์ถูกสร้างขึ้นในพระฉายาของพระเจ้า และพระฉายานี้ได้เสื่อมทรามลงเป็นอันมาก ดังนั้นเราต้องบังเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง แล้วเราจะมีชีวิตใหม่ในพระเยซู พระเยซูจะทำการเสริมสร้าง (renew) พระฉายาของพระองค์ขึ้นใหม่ในเรา แต่เราต้องหลีกเลี่ยงจากการปฏิบัติที่ชั่วร้ายต่างๆ หากเราต้องการให้การเปลี่ยนแปลงนี้บังเกิดขึ้น

ชีวิตของคุณจะเป็นอย่างไร ถ้าไม่มีความเชื่อ คำตอบของคุณช่วยให้คุณเข้าใจว่าของประทานด้านความเชื่อมีคุณค่าอย่างไร

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:5-7; โรม 5:3-5; ยากอบ 1:3, 4 และกาลาเทีย 5:22, 23 หัวข้ออะไรที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์แต่ละข้อ

นักคิดนักปรัชญาสมัยโบราณของโลกบ่อยครั้งเขียนรายชื่อนามธรรมของคำว่า “คุณธรรม, คุณความดี, ศีลธรรม”(virtues) ออกมา “คุณธรรม” เป็นสิ่งดีที่บุคคลคนหนึ่งมี และปฏิบัติ มีตัวอย่างรายชื่อคุณธรรมดังกล่าวสองสามแห่งในพระคัมภีร์ใหม่ อย่างเช่นที่พบใน โรม 5:3-5; ยากอบ 1:3, 4; กาลาเทีย 5:22, 23 ผู้อ่านของท่านเปโตรไม่สงสัยต่างทราบรายชื่อคุณธรรมเหล่านี้ ดังนั้นท่านเปโตรได้เรียงลำดับรายชื่อแห่งคุณธรรมของท่านในลำดับพิเศษ คุณธรรม หรือความดีแต่ละอย่างเพิ่มให้กับคุณธรรม หรือความดีอันดับต่อๆ ไป และในรายชื่อสุดท้ายของรายชื่อ คุณธรรมได้มาถึงจุดสูงสุด นั่นคือ “ความรัก”

แต่ละรายชื่อ “คุณธรรม” ที่ท่านเปโตรเขียนออกมาใน (2 เปโตร 5:5-7) มีความหมายสำคัญ:

ความเชื่อ: (Faith) ตรงนี้ความเชื่อไม่มีอะไรยิ่งใหญ่กว่า ความเชื่อในการช่วยให้รอดของพระเยซู (อ่าน กาลาเทีย 3:1; ฮีบรู 10:38)

ความดี: (Goodness) ความดีมาจากภาษากรีกว่า “อะเรเต” (arête) คำนี้หมายถึง “ความดีประเภทใดก็ได้” เป็นสิ่งที่มีคุณค่าในแนวคิดของผู้คนในสมัยโบราณ ถูกแล้วความเชื่อเป็นสิ่งสำคัญ แต่ความเชื่อนั้นจะต้องนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิต บุคคลเช่นนั้นจะได้รับการเติมเต็มด้วยความดี หรือทำในสิ่งที่ถูกต้อง

ความรู้: (Knowledge) ตรงนี้ท่านเปโตรพูดถึงความรู้ที่มาจากความสัมพันธ์แห่งการช่วยให้รอดกับเยซูคริสต์

ความสามารถในการควบคุมตัวเอง: (The ability to control oneself) คริสเตียนที่มีประสบการณ์สามารถจะควบคุมความคิด และความ

ปรารถนาของพวกเขา ความคิด และความปรารถนาบางอย่างสามารถนำไปสู่ การกระทำ หรือปฏิบัติบางสิ่งมากเกินไป

พลังกำลังที่จะรักษาอย่างก้าวเดินต่อไป: (*The strength to keep going*) พลังกำลังดังกล่าวนี้รวมไปถึงการยืนหยัดอยู่กับสิ่งที่ถูก แม้ว่าจะต้อง เผชิญกับช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากหรือการข่มเหง

การดำเนินตามพระทัยของพระเจ้า: (*Godliness*) คำนี้แปลจาก ภาษาเดิมว่า “ความดี” หมายถึงการทำในสิ่งที่ถูก การดำเนินตามพระทัย พระเจ้าเป็นผลลัพธ์มาจากการมีความเชื่อในพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่คำนี้ อาจหมายถึง “การมีความประพฤติดี ซึ่งเป็นผลมาจากการเชื่อในพระเจ้า ที่เที่ยงแท้คงค้ำเดียว” (1 ทิโมธี 2:2)

ความเมตตา กรุณา: (*Kindness*) คริสเตียนเป็นครอบครัวหนึ่ง การดำเนินชีวิตตามพระทัยพระเจ้าจะนำไปสู่การมีใจเมตตา กรุณาระหว่างพี่น้อง สมาชิกซึ่งอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า และยังจะนำสู่การเป็นคนมีใจดี หวังดีต่อคนอื่นๆ ที่อยู่นอกครอบครัวฝ่ายจิตวิญญาณด้วย

ความรัก: (*Love*) ท่านเปโตรนำรายชื่อของ “คุณธรรม” สูงสุดสูงสุด ตรงนี้ ฟังแล้วเหมือนกับข้อเขียนของท่านเปาโลใน พระธรรม 1 โครินธ์ 1:13

ก่อนท่านเปโตรจะเริ่มรายชื่อหมวด “คุณธรรม” (*virtues*) ท่านกล่าวว่า เราควรจะอดสำห้อย่างยิ่ง” (2 เปโตร 1:5) ที่จะได้มาซึ่ง “คุณธรรม” ท่านหมายความว่าอย่างไรที่กล่าวเช่นนั้น สิ่งใดที่มนุษย์พยายาม มีเพื่อดำเนินชีวิตตามนำพระทัยอย่างสัตย์ซื่อ

วันอังคาร

เป็นอย่างไรที่คุณเป็น (2 เปโตร 1:8-11)

BE WHO YOU ARE

พระธรรมเปโตรฉบับต้นให้รายการของ “คุณธรรม” (*virtues*) แก่เรา ที่เราควรพยายามให้ได้มาในฐานะเป็นคริสเตียน จากนั้นท่านเปโตรบอกเราถึง ผลลัพธ์จะเกิดขึ้นเมื่อเราได้รับ “คุณธรรม” ดังกล่าว

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:8-11 ตรงนี้ท่านเปโตรพูดถึงสองสิ่ง:

(1) มีอะไรที่ได้ทำไว้สำหรับคริสเตียนแต่ละคน และ (2) คริสเตียนควรดำเนินชีวิตอย่างไร มีอะไรเชื่อมโยงระหว่างสองสิ่งนี้

ท่านเปโตรเข้าใจผู้อ่านของท่านให้ดำรงชีวิตสอดคล้องกับสิ่งที่เป็นความจริงในพระเยซู นั่นคือ คุณธรรมแห่งความเชื่อ ความดี ความรู้ ความสามารถในการควบคุมตนเอง พลังกำลังที่จะช่วยให้ดำเนินต่อไป ด้วยการใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์ มีความเมตตากรุณา และความรัก ท่านเปโตรกล่าวว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเพียบพร้อมด้วยของประทานเหล่านี้แล้ว ก็จะกระทำให้ท่านเกิดประโยชน์ และเกิดผลที่ได้ซาบซึ่งในพระเยซูคริสตเจ้าของเรา” (2 เปโตร 1:8)

ปัญหาคือไม่ใช่คริสเตียนทั้งหลายดำเนินชีวิตสอดคล้องกับความจริงใหม่ในพระเยซู (2 เปโตร 1:8) คนเช่นนั้นล้มไปว่าพวกเขาได้ถูกชำระให้สะอาดจากความบาปในอดีตแล้ว (2 เปโตร 1:9) แต่ในพระคริสต์ พวกเขาได้รับการอภัยบาป ท่านเปโตรแบ่งปันธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้ากับพวกเขา ผลที่ได้คือพวกเขาจะต้อง “ยังอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤตินั้นท่านจะไม่พลาดจากทางที่จะนำไปสู่ความรอด” (2 เปโตร 1:10) พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวที่จะดำเนินชีวิตอย่างเมื่อก่อน คือไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับคริสเตียนผู้ไม่เกิดประโยชน์ ทั้งไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ สำหรับคริสเตียนผู้ไม่บังเกิดผลของ “คุณธรรม” ในชีวิตของพวกเขา

เราได้ยินมาจริงๆ เกี่ยวกับ “ความเชื่อ” แต่เราจำเป็นต้องได้ยินเกี่ยวกับ “การงาน” ไม่น้อยกว่าเช่นกัน คนจำนวนไม่น้อยวางใจในชีวิตของพวกเขาเอง ทำไมหรือ พวกเขาดำเนินชีวิตแบบง่ายๆ สบายๆ พวกเขาปฏิบัติศาสนาที่ไม่มีไม้กางเขนรวมอยู่ด้วย” (เอลเลน จี. ไวท์ *Faith and Works*, หน้า 50)

อ่านพระธรรมโรม 6:11 เปาโลกล่าวถึงอะไรที่ตรงกับของเปโตรใน (2 เปโตร 1:8-11)

ในอีกแง่หนึ่ง คนทั้งสองพวกเขาพูดว่า “จงเป็นตัวของคุณเอง” และนั่นคือตัวเรา และเราเป็นใคร เราเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ พระองค์ได้ทรง

ชำระเราให้สะอาดจากความบาป พระองค์แบ่งปันชีวิตของพระองค์กับเรา นั่นคือเหตุผลว่าเราสามารถเป็น “เหมือนพระคริสต์” การเป็นเหมือนพระคริสต์คือความหมายของคำว่า “คริสเตียน”

คุณเป็น “เหมือนพระคริสต์” มากเพียงใด และคุณจะเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นได้อย่างไร

พุธ

การเปลี่ยน “เต็นท์” (ร่างกาย) (2 เปโตร 1:13, 14) REMOVEING THE “TENT”

ในปี ค.ศ.1956 ออสก้า คัลล์แมนน์ เขียนรายงานสั้นๆ จากการศึกษาว่า “ชีวิตไม่รู้ตายของดวงวิญญาณ หรือการฟื้นคืนชีพจากความตาย เป็นพยานหลักฐานของพระคัมภีร์ใหม่” จากงานศึกษาชิ้นนี้ เขายืนยันว่า “ดวงวิญญาณไม่ตาย” เป็นความเชื่อที่ผิด เพราะขัดแย้งกับแนวคิดที่ว่า “การฟื้นคืนชีพ” คัลล์แมนน์กล่าวด้วยว่า พระคัมภีร์ใหม่สนับสนุนความเชื่อเรื่อง “การฟื้นคืนชีพจากความตาย”

คัลล์แมนน์เขียนในภายหลังว่า “ไม่มีใครนำเอางานศึกษาของข้าพเจ้าไปพิมพ์เผยแพร่” แต่รายงานจากการศึกษาของข้าพเจ้าได้ “สร้างให้เกิดความตื่นเต้นในระดับหนึ่ง หรือไม่ก็สร้างความรู้สึกเกลียดชัง หรืออย่างน้อยไม่ชอบรายงานจากการศึกษาของข้าพเจ้า”

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 15:12-57 ท่านเปาโลให้คำแนะนำว่ามีอะไรเกิดขึ้นในความตาย

จากการศึกษาสิ่งที่พระคัมภีร์ใหม่กล่าวเกี่ยวกับความตาย และการฟื้นคืนชีพของนักคิดนักศึกษาพระคัมภีร์ใหม่พวกเขาตระหนักว่า คัลล์แมนน์กล่าวถูกต้อง เพราะพระคัมภีร์ใหม่กล่าวเช่นนั้น ซึ่งที่จริง พระคัมภีร์สอนแนวคิดเรื่องการฟื้นคืนชีพจากความตาย แต่ไม่ได้สอนว่าดวงวิญญาณของมนุษย์จะไม่ตายขณะที่ร่างกายได้ตายไปแล้ว ยกตัวอย่างเช่นใน พระธรรม 1 เธสะโลนิกา 4:16-18 ท่านเปาโลกล่าวหนุนใจคนที่บุคคลอันเป็นที่รักได้จากตายไป ท่านเตือนพวกเขาว่าเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พระองค์จะ

ทรงปลุกคนที่ตายไปแล้วให้ฟื้นสู่ชีวิต พระธรรม 1 โครินธ์ 15:12-57 ท่านเปาโลกล่าวพรรณนาไว้อย่างละเอียดในเรื่องการฟื้นคืนสู่ชีวิตใหม่ ท่านเริ่มต้นด้วยการชี้ไปยังความเชื่อของคริสเตียนที่พบในการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู ถ้าพระเยซูไม่ทรงฟื้นพระชนม์ อย่างนี้ความเชื่อใดๆ ที่มีในพระองค์ก็จะสูญเปล่า แต่ท่านเปาโลกล่าวว่าพระคริสต์ได้ฟื้นพระชนม์จากความตายแล้วจริงๆ และการฟื้นพระชนม์ของพระคริสต์จากความตายทำให้มีความเป็นไปได้สำหรับทุกคนทั้งปวงที่อยู่ในพระองค์จะฟื้นจากความตายเช่นกัน

ในพระธรรม 1 โครินธ์ 15:35-57 ท่านเปาโลพูดถึงร่างกายใหม่ของผู้เชื่อ ซึ่งพวกเขาจะได้รับเมื่อพวกเขาฟื้นขึ้นจากความตาย ท่านเปาโลแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างร่างกายใหม่ ที่เราจะได้รับ และร่างกายเราที่มีอยู่ในเวลานี้ สิ่งที่เราทราบในขณะนี้คือ สักวันหนึ่งเราจะตาย แต่ชีวิตใหม่ซึ่งเราจะได้รับในวันฟื้นคืนชีพจะเป็นชีวิตที่ไม่มีวันตาย

ดังนั้นจะเห็นได้ชัดเจนในสิ่งที่พระคัมภีร์ใหม่สอนว่า ความตายเชื่อมโยงกับการฟื้นคืนชีพ แต่พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้สอนแนวคิดเรื่องวิญญาณจะคงอยู่ตลอดไป การเข้าใจความจริงเรื่องการฟื้นคืนชีพมีความสำคัญ เมื่อได้อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:12-14

วันพฤษภัสบดี

ความเชื่อเมื่อเผชิญกับความตาย

(2 เปโตร 1:12-15)

FAITH IN FACE OF DEATH

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:12-15 ท่านเปโตรหมายความว่าอะไรเมื่อท่านแนะนำว่า “อีกไม่ช้าข้าพเจ้าจะต้องสละทิ้ง “เต็นท์” หรือร่างกายของข้าพเจ้าไป”

พระธรรม 2 เปโตร 1:12-14 ให้เหตุผลแก่เราว่า เหตุใดท่านเปโตรจึงเขียนจดหมายฝากฉบับที่สอง และจดหมายฉบับนี้ของท่านเป็นข่าวสารสุดท้ายสำหรับคริสตจักร เหตุผลจะพบได้ในถ้อยคำของ 2 เปโตร 1:13, 14 ซึ่งบอกให้ทราบว่า ท่านเปโตรคาดว่าท่านจะตายในอีกไม่นาน ยกตัวอย่างท่านเปโตรใช้คำว่า “เต็นท์” (กระโจมผ้าใบ) แทนความหมายว่า “ร่างกาย”

ของท่าน ในไม่ช้าจะถูกรื้อลงโดยความตาย เป็นที่ชัดเจนว่าท่านเปโตรหมายถึงร่างกายของท่านเมื่อท่านพูดว่า “อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสลະทิ้งร่างกายของข้าพเจ้าไป” ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ผู้แปลพระคัมภีร์สมัยใหม่บ่อยครั้งใช้คำว่า “ร่างกาย” แทนคำว่า “เต็นท์” (กระโจมผ้าใบ) ยกตัวอย่างพระคัมภีร์ “ฉบับมาตรฐานแก้ไขใหม่” (Revised Standard Bible) แปล 2 เปโตร 1:13-14 ว่า “ตราบไต่ที่ข้าพเจ้าอยู่ในร่างกายนี้...ในเมื่อข้าพเจ้าทราบว่าการตายของข้าพเจ้าจะมาถึงในไม่ช้า” ไม่มีถ้อยคำไหนของท่านเปโตรที่แนะนำว่าดวงวิญญาณจะดำรงอยู่ตลอดไปหลังจากความตาย “เต็นท์” ของท่านเปโตรหรือร่างกายของท่าน จะถูกสลະทิ้งไปโดยความตาย ดวงวิญญาณของท่านจะแยกออกจากสิ่งที่มีชีวิต

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:12-15 อีกครั้ง ท่านเปโตรพูดถึงการตายของท่านที่จะมาถึงอย่างไร ความคิดและความรู้สึกของท่านเปโตรสอนเราถึงความเชื่ออย่างไร

ท่านเปโตรเขียน พระธรรม 2 เปโตร 1:12-15 เมื่อท่านทราบว่าอีกไม่นานชีวิตของท่านจะถึงที่สิ้นสุด แทนที่ท่านจะกลัวความเลวร้ายที่จะมาเมื่อท่านตาย ท่านกลับคิดถึงการอยู่ดีมีสุขของคนที่ท่านทิ้งไว้เบื้องหลัง ท่านต้องการให้พวกเขาเย็นหยัดเข้มแข็งใน “ความจริงปัจจุบัน” (present truth) ทั้งนี้เพราะความจริงปัจจุบัน คือความจริงที่จำเป็นสำหรับช่วงเวลาที่คุณดำรงชีวิตอยู่ หรือกล่าวอีกอย่างว่า “ตราบไต่ที่เรามีชีวิตอยู่” ท่านเปโตรจะเตือนเหล่าผู้เชื่อให้มีความสัตย์ซื่อ

เราสามารถมองเห็น “การเอาจริงเอาจัง” และ “ประสบการณ์เล็กซึ่งที่ท่านเปโตรมีกับองค์พระผู้เป็นเจ้า” ถูกแล้ว ท่านจะตายในอีกไม่นาน และไม่ใช่ว่าการตายที่น่าสบายใจแต่อย่างใด (ยอห์น 21:18 เอลเลน จี. ไวท์ The Acts of the Apostles, หน้า 537, 538) แต่ความหวังโยของท่านเปโตรมีสำหรับคนอื่นๆ ไม่ใช่ตัวท่านเอง เป็นความจริง ท่านเปโตรเป็นบุคคลที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็นผู้สำแดงชีวิตในความเชื่อตามที่ท่านสอน

ความเชื่อของเราช่วยเราในการเผชิญกับความตายอย่างไร สิ่งใดที่พระเยซูทรงทำซึ่งสามารถให้ความหวังแก่เรา เราจะเรียนรู้ที่จะยึดติดกับความหวังอันยิ่งใหญ่นี้ แม้จะพบกับความตายก็ตามได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อย่างที่เราได้เห็น ท่านเปโตรทราบว่าท่านจะตายในไม่ช้า และท่านทราบว่าท่านจะตายลักษณะไหน ทั้งนี้เพราะพระเยซูเองได้ทรงบอกท่านเปโตรใน ยอห์น 21:18

คุณทราบไหมท่านเปโตรประสบกับความตายแบบไหนแน่

“ท่านเปโตรเป็นชาวยิวและเป็นคนต่างชาติ (เมื่อท่านอยู่นอกอิสราเอล) ท่านถูกตัดสินให้ถูกเขี่ย และหลังจากนั้นถูกนำไปตรึงที่ไม้กางเขน ท่านเปโตรได้เตรียมใจสำหรับการตายอันแสนทรมาณนี้ ท่านจำความบาปยิ่งใหญ่ของท่านได้ที่ท่านได้เอาใจออกห่างพระเยซูขณะพระองค์ถูกไต่สวน ครั้งนั้นท่านเปโตรไม่พร้อมที่จะรับเอาไม้กางเขน แต่บัดนี้ท่านคิดถึงความชื่นชมที่จะได้สละชีวิตของท่านเพื่อพระกิตติคุณ ในเวลาเดียวกัน ท่านไม่อาจลืมที่ท่านได้ปฏิเสธ หรือได้หันหลังให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน ดังนั้นท่านรู้สึกว่าคุณสมควรแล้วที่ท่านจะได้ตายแบบเดียวกับพระอาจารย์ ซึ่งตอนนี้ท่านถือว่าเป็นเกียรติที่ได้ตายแบบเดียวกับพระเยซู ท่านเปโตรรู้สึกเสียใจในความบาปที่ได้ปฏิเสธพระเยซู พระคริสต์แสดงการให้อภัยให้ ด้วยการขอให้ท่านเปโตรเลี้ยง “แกะ” และ “ลูกแกะ” ในฝูงแกะของพระเจ้า แต่ท่านเปโตรไม่อาจให้อภัยตัวเองแม้ในความคิดถึงการที่จะได้รับความทรมาณเจ็บปวดรวดร้าวบนกางเขนก็ยิ่งน้อยกว่า ความเสียใจชมชื่นในความบาปของท่าน ดังนั้นท่านเปโตรได้ขอร้องครั้งสุดท้ายก่อนที่ท่านจะตาย โดยการขอร้องเหล่าชายฉกรรจ์ให้ตรึงท่านแบบเอาขาทั้งสองยกขึ้น และให้ศีรษะห้อยลง คำขอร้องของท่านเปโตรได้รับการอนุญาต ดังนั้นท่านเปโตรถูกตรึงกางเขนโดยเอาศีรษะห้อยลงยังพื้น และในลักษณะนี้ ท่านเปโตรได้ตาย” (เอลเลน จี. ไวท์) “*The Acts of the Apostles*, หน้า 537, 538) ดังนั้น แม้ท่านเปโตรจะคิดถึงความตายที่เข้ามา

อยู่ต่อหน้าท่าน ความหวังใญ่สุดท้ายของท่านเปโตรคือ การอยู่ดีมีสุขด้านจิตวิญญาณของฝูงแกะของท่าน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงพิจารณาสิ่งที่จำเป็นเพื่อการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ของคริสเตียนตามที่เปโตรเขียน เพราะเหตุใดคนมากมายยังล้มเหลวที่จะเป็นในสิ่งที่เราควรเป็นในพระเยซู
2. ในชั้น อ่านทวนรายการที่ให้ไว้ใน 2 เปโตร 1:5-7 เราสามารถจะแสดง “คุณธรรม” เหล่านี้ให้ดีขึ้นด้วยตัวของเราเอง และช่วยคนอื่นให้ดีขึ้นแบบเดียวกันได้อย่างไร
3. ท่านเปโตรทำให้พระเยซูผิดหวังในอดีต แต่ข้อเขียนของท่านเปโตรแสดงถึงวิธีที่ทรงพลังของงานใหญ่ ที่พระคริสต์ทรงทำผ่านท่านเปโตรในภายหลัง มีความหวังและการหนุนใจอะไรที่เราสามารถได้จากตัวอย่างของท่านเปโตร
4. ในพระธรรม 2 เปโตร 1:12 ท่านเปโตรเขียนเกี่ยวกับ “ความจริงปัจจุบัน” หรือ “หยิ่งรักลึกในความจริง” อะไรคือ “ความจริงปัจจุบัน” ในสมัยของท่านเปโตรและในสมัยของเรา

บทที่ 10

พระคัมภีร์และการทำนายอนาคต *The Bible and Foretelling the Future*

วันที่ 27 พฤษภาคม - 2 มิถุนายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อิสยาห์ 53:1-12; ดาเนียล 7:13, 14; 2 เปโตร 1:16-20;

มัทธิว 17:1-6; 2 ทิโมธี 3:15-17

ข้อควรจำ

*“และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนกว่านั้นอีก จะเป็นการดี
ถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เพราะคำนั้นเป็นเสมือน
แสงประกายที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น
และดาวประจักษ์จะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย”
(2 เปโตร 1:19)*

ให้เราศึกษาจดหมายฝากของท่านเปโตรอย่างต่อเนื่อง จุดหนึ่ง
ควรจะปรากฏเด่นออกมา: คือท่านแน่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านเชื่ออย่างไร

ข้อพระคัมภีร์สำหรับสัปดาห์นี้แสดงให้เห็น ความเชื่อ และความไว
วางใจของท่านเปโตรมากขึ้น ท่านแม้แต่บอกเราว่าเหตุใดท่านจึงเชื่อ และมี
ความไว้วางใจมากเช่นนั้น ท่านเปโตรกล่าวว่า เราไม่เชื่อ “นิยายที่ดำเนินเรื่อง
อย่างชาญฉลาด” ที่มนุษย์เป็นผู้ประพันธ์ขึ้น (2 เปโตร 1:16) ท่านกล่าวเช่นนั้น
เพราะว่าเรื่องต่างๆ เหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของ ศาสนาที่นมัสการรูปเคารพ
กระนั้นท่านเปโตรมีความแน่ใจในสิ่งที่ท่านเชื่อด้วยเหตุผลสองประการ

ประการแรก ท่านเปโตรได้เป็นพยานด้วยสายตา ท่านกล่าวว่า “เรา
เป็นพยานผู้รู้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์” (2 เปโตร 1:16) และเหตุผล

ประการที่สอง เพราะเหตุใดท่านจึงมั่นใจในสิ่งที่ท่านเชื่อ ท่านแน่ใจสุดๆ เพราะว่าความเชื่อของท่านวางบนรากฐานใน **“ข่าวสารของผู้เผยพระวจนะ”** (2 เปโตร 1:19) ดังนั้นท่านเปโตรกลับไปยังพระคัมภีร์ท่านซึ่งไปยังคำพยากรณ์ต่างๆ เพื่อพิสูจน์ว่าพระคริสต์คือใคร คำพยากรณ์เป็นข่าวสารพิเศษของพระเจ้าที่สื่อข่าวให้กับประชากรของพระองค์ คำพยากรณ์คือทำนายล่วงหน้า เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำพยากรณ์ที่ท่านเปโตรกล่าวถึงบางข้อเป็นคำพยากรณ์เดียวกันที่พระเยซูทรงยกขึ้นมาอ้างเกี่ยวกับพระองค์เอง (มัทธิว 26:54; ลูคา 24:27) ดังนั้นถ้าพระเยซู และท่านเปโตรอ้างพระคัมภีร์อย่างเอาจริงเอาจังเช่นนี้ เราก็ควรทำอย่างเดียวกัน

วันอาทิตย์

พระเยซูในพระคัมภีร์เดิม (เพลงสดุดี บทที่ 22) JESUS IN THE OLD TESTAMENT

ถ้อยคำตลอดในจดหมายฝากของท่านเปโตรทั้งสองฉบับ ท่านเปโตรแสดงให้เห็นว่า ท่านมั่นใจในสิ่งที่ท่านเชื่อ ท่านทราบในสิ่งที่ท่านกำลังพูดถึง เพราะท่านรู้จักพระเยซู บุคคลที่กำลังพูดถึง ท่านเปโตรทราบว่าพระเยซูเป็นบุคคลผู้นั้น ที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์บ่งชี้ ท่านทราบว่าพระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกเขียนออกมาเป็นถ้อยคำ และท่านเปโตรไว้วางใจในพระวจนะที่ถูกเขียนขึ้น ซึ่งได้ช่วยท่านให้ทราบว่า พระวจนะ (พระเยซู) ที่ได้กลายมาเป็นมนุษย์ ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวว่า **“พระวจนะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และทรงอยู่ท่ามกลางเรา”** (ยอห์น 1:14)

ใน 1 เปโตร 1:10-12 ท่านเปโตรได้ชี้ให้ผู้อ่านของท่านไปที่พระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ท่านชี้ไปยังสิ่งที่คำผู้พยากรณ์สอนเกี่ยวกับพระเยซู สอดคล้องกับข้อเขียนของท่านเปโตร พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวชัดเจนในพระคัมภีร์เดิมในความจริงสำคัญสองประการเกี่ยวกับพระเยซู **ความจริงประการแรก** คือ **“ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์”** และ **ความจริงประการที่สอง** คือ **“พระสิริที่จะมาภายหลัง”** (1 เปโตร 1:11)

อ่านพระธรรมเพลงสดุดี 22; อีสยาห์ 53:1-12; เศคาริยาห์ 12:10; เศคาริยาห์ 13:7; เยเรมีห์ 33:14, 15 และ ดาเนียล 7:13-14

ข้อพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้ทำนายล่วงหน้าหลายประการเกี่ยวกับพระเยซู มีสิ่งใดบ้างที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอน

ใน 1 เปโตร 1:10-12 ท่านเปโตรให้ความมั่นใจผู้อ่านของท่านว่า พวกเขามีชีวิตอยู่ในเวลาพิเศษในประวัติศาสตร์แห่งความรอด ทำให้ด้วยเหตุนี้: ส่วนมากแล้วได้สำแดงให้แก่พวกเขา มากกว่าได้ทรงสำแดงให้เหล่าผู้เผยพระวจนะในสมัยพระคัมภีร์เดิม ที่จริงแล้วผู้เผยพระวจนะทั้งหลายจะเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยของพวกเขาเอง แต่ส่วนสำคัญในข่าวสารของพวกเขาจะยังไม่เกิดขึ้นจนกระทั่งพระคริสต์เสด็จมา

ผู้เผยพระวจนะกล่าวทำนายบางสิ่ง ซึ่งได้บังเกิดสมจริงในสมัยที่ผู้อ่านของท่านเปโตรมีชีวิตอยู่ ผู้อ่านเหล่านี้ได้รับความจริงจากเหล่าผู้เผยพระวจนะ ซึ่งท่านเปโตรกล่าวว่า “บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้ว โดยพระวิญญูณบริสุทธิที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์” (1 เปโตร 1:12) ดังนั้นข่าวพระกิตติคุณได้ถูกเทศนาแก่ประชาชน ผลลัพธ์ที่ได้คือ พวกเขารู้จักความจริงเกี่ยวกับพระคริสต์ ผู้ทรงได้รับความทุกข์ทรมาน และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนในรายละเอียดมากกว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะในสมัยก่อน แน่นนอนที่ผู้เชื่อในสมัยท่านเปโตรจะต้องคอยร่วมกับเรา เพื่อจะได้รับ “พระสิริที่จะมาภายหลัง” (1 เปโตร 1:11) ส่วนแรกของคำพยากรณ์เหล่านั้นได้สำเร็จสมจริงแล้ว ดังนั้นเราสามารถมั่นใจในส่วนที่ยังเหลืออยู่ ซึ่งกำลังบังเกิดขึ้น และจะสำเร็จสมจริงเช่นกัน

มีพระสัญญาอะไรในพระคัมภีร์ที่สำเร็จสมจริงในชีวิตของคุณ มีข้อไหนอีกที่คุณยังรอคอย คำพยากรณ์เหล่านั้นมีความหมายอะไรสำหรับคุณ คุณจะเรียนรู้ที่จะยึดถือคำพยากรณ์เหล่านั้นไว้ แม้ในเวลาแห่งความยากลำบากได้อย่างไร

เป็นพยานด้วยสายตาถึงพระสิริอันยิ่งใหญ่

(2 เปโตร 1:16-18)

EYEWITNESSES OF ROYAL BEAUTY AND GREATNESS

วันจันทร์

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:16-18 มีข้อพิสูจน์อะไรอีก ที่ท่านเปโตรพูดถึงความเชื่อที่ท่านมีในพระเยซู

เราทราบว่าความเชื่อของท่านเปโตรวางบนพื้นฐานของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิม และท่านเปโตรเป็นพยานในหลายสิ่งที่ท่านได้เห็น ได้ยินและสัมผัสด้วยตัวของท่านเอง ท่านจึงเทศนาสั่งสอนในสิ่งเหล่านั้น ท่านเปโตรกล่าวว่าความเชื่อของคริสเตียนไม่ได้วางบน “นิยายอันชาญฉลาด” ซึ่งมนุษย์เป็นผู้ประพันธ์ขึ้น (2 เปโตร 1:16) แต่ความเชื่อของคริสเตียนวางบนสถานการณ์จริงที่ได้บังเกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์

เราสามารถอ่านประสบการณ์ของท่านเปโตรในหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ หนังสือเล่มแรกนี้มีชื่อเรียกว่า “พระกิตติคุณ” ตามพระกิตติคุณเหล่านี้จะมีชื่อของท่านเปโตรปรากฏในบันทึกสำคัญที่เกิดขึ้นใน “ชีวิตและพันธกิจของพระเยซู” ท่านเปโตรอยู่ตรงนั้นเพื่อการเทศนา การสั่งสอน และประกอบภารกิจอัครธรรม ท่านเปโตรอยู่ร่วมเป็นพยานในการอัครธรรมช่วงต้นในเหตุการณ์การจับปลา ซึ่งบันทึกใน ลูคา 5:4-6 และท่านเปโตรได้เห็นพระเยซูในแคว้นกาลิลีหลังจากพระองค์ทรงฟื้นพระชนม์จากความตายแล้ว (ยอห์น 21:15)

ในพระธรรม 2 เปโตร 1:17, 18 ท่านเปโตรให้ความสนใจกับเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งท่านได้เห็นด้วยตาของตนเอง เหตุการณ์นั้นคืออะไร และมีความหมายอะไรพิเศษ

ท่านเปโตรมุ่งความสนใจไปยังเหตุการณ์หนึ่งที่ท่านมองเห็นเป็นการส่วนตัวคือ “การเปลี่ยนรูปโฉมสู่สง่าราศี” (transfiguration) ระหว่างเหตุการณ์นั้น พระเยซูทรงนำท่านเปโตร ท่านยากอบ และท่านยอห์น ขึ้นไปบนยอดภูเขาสูงเพื่อการอธิษฐาน (ลูคา 9:28) ขณะอยู่ที่นั่น ต่อหน้าท่านเปโตร

ยากอบ และยอห์น ที่ขึ้นเขาไปด้วยกัน “พระกายของพระองค์ (พระเยซู) ก็เปลี่ยนไปต่อหน้า พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ขาวมั่งคั่งแสงสว่าง” (มัทธิว 17:2; ลูคา 9:29) บุคคลสำคัญในพระคัมภีร์ที่ได้ล่องลับไปแล้วสองท่านได้มาปรากฏตัว คือท่านโมเสส และท่านเอลียาห์ ทั้งสองได้สนทนากับพระเยซู และทันใดนั้นมีพระสุรเสียงตรัสจากสวรรค์ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงเชื่อฟังท่านเถิด” (มัทธิว 17:5)

ท่านเปโตรได้เห็น ได้ยิน และได้สัมผัสสิ่งต่างๆ มากมายขณะที่ท่านอยู่กับพระเยซูบนแผ่นดินโลก แต่เหตุการณ์นี้โดดเด่นเป็นพิเศษ เพราะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทั้งแสดงให้เห็นด้วยว่าพระบุตรได้ใช้เวลา และกระทำทุกสิ่งทุกอย่างสอดคล้องกับแผนการของพระเจ้า และแสดงให้เห็นด้วยว่าพระเยซูมีความสัมพันธ์พิเศษกับพระบิดา

จงคิดถึงเหตุการณ์ที่มีผลเชิงลึกต่อชีวิตจิตวิญญาณและความเชื่อของคุณ เหตุการณ์นั้นคืออะไร มีผลกระทบต่อคุณอย่างไร และมีความหมายอะไรสำหรับคุณในปัจจุบันนี้ เพราะเหตุใดคุณจึงคิดว่าเหตุการณ์ดังกล่าวมีพลังอำนาจ

วันอังคาร

ดาวประจักษ์จะผุดขึ้นในใจของคุณ

(2 เปโตร 1:19)

MORNING STAR IN OUR HEARTS

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:19 อย่างถี่ถ้วน ท่านเปโตรได้กล่าวอะไรที่สำคัญมากสำหรับเรา แม้ในปัจจุบัน

พระคัมภีร์ข้อนี้ ท่านเปโตรแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “แสงสว่างและความมืด” เราได้เห็นความแตกต่างนี้ในพระคัมภีร์อีกหลายแห่ง (ปฐมกาล 1:4; ยอห์น 1:5; อีสยาห์ 5:20; เอเฟซัส 5:8) สำหรับท่านเปโตรพระคัมภีร์เองส่องสว่างในสถานที่ “มืด” (พระคัมภีร์บางฉบับใช้คำว่า “สqualid” (squalid) ซึ่งมีความหมายว่า “สกปรก” (filthy หรือ dirty) แทนคำว่า “มืด” นี้คือเหตุผลว่าเหตุใดท่านเปโตรจึงกล่าวชัดเจนว่าเราจำเป็นต้องติดตามพระคัมภีร์

จนกระทั่งพระเยซูเสด็จกลับมา เราทั้งหลายต่างเป็นมนุษย์ที่ล้มลงในความบาป เราใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่ล้มลง และมีมิติเราต้องการฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าช่วย นำเราออกจากความมืด และเข้าสู่ความสว่าง และแสงสว่างนั้นคือพระเยซู

ท่านเปโตรซึ่งผู้่อานของท่านสู่เป้าหมาย เพื่อจะเข้าใจเป้าหมายชัดเจน ขึ้นให้เรามองไปที่พระคัมภีร์ฉบับแปลจาก “นิวคิงเจมส์” (New King James) ส่วนหนึ่งของประโยคกล่าวว่า “วันที่พระเยซูเสด็จกลับมา” ฉบับแปลจาก “นิวคิงเจมส์” ใช้คำว่า “จนกระทั่งรุ่งอรุณของวันใหม่” ปัจจุบันบางคนเชื่อว่า คำว่า “จนกระทั่งรุ่งอรุณของวันใหม่” หมายถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ซึ่งนั่นเป็นเป้าหมายแท้จริงแห่งความหวังของเรา ในเวลาเดียวกัน แนวคิดเรื่อง “ดาวประจำรุ่ง” จะผุดขึ้นในใจของเราฟังดูเหมือนสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นเดี๋ยวนี้ และฟังคล้ายเป็นเรื่องส่วนตัว ประการแรก “ดาวประจำรุ่ง” หมายถึง “พระเยซู” (วิวรณ์ 2:28; วิวรณ์ 22:16) และการที่จะมี “ดาวประจำรุ่งผุดขึ้นในใจของเรา” เป็นการแสดงให้เห็นภาพ ซึ่งจะช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดเรื่องการยึดมั่นในพระเยซู และเราต้องเชื่อในพระองค์จนหมดใจ จากนั้นเราสามารถจะมีประสบการณ์ที่ว่า “พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ในชีวิตของเรา” ว่าเป็นจริงเพียงใด พระเยซูไม่ควรจะเป็นเพียงคำสอนของคริสตจักร แต่พระองค์ควรเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตของเรา และเป็นแหล่งแห่งความหวัง และความเชื่อของเรา ท่านเปโตรเชื่อมโยงระหว่างการศึกษาระดับพระคัมภีร์ และการมีความสัมพันธ์เรื่องการช่วยให้ออกห่างกับพระเยซู ผู้ซึ่งเป็น “ดาวประจำรุ่ง”

หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า แสงสว่างต้องส่องสว่างในตัวเรา จากนั้นเราจะแพร่ขยายไปยังคนอื่น “โลกทั้งใบจะต้องจุดให้สว่างด้วยพระสิริแห่งความจริงของพระเจ้า และแสงสว่างจะฉายแสงออกไปทั่วดินแดน และผู้คนทั้งหมดกล่าวคือจะฉายออกไปจากผู้คนที่ได้รับแสงสว่างนั้นไว้ก่อน พระเยซูทรงเป็น “ดาวประจำรุ่ง” ดาวประจำรุ่งได้ผุดขึ้นจากเรา และเราจะส่องประกายความสว่างออกไปยังทางเดินของเหล่าผู้อยู่ในความมืด” (เอลเลน จี. ไวท์ *Christian Experience and Teaching*, หน้า 220)

การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง ช่วยให้คุณรู้จักพระเยซูดีขึ้นได้อย่างไร

อ่าน พระธรรม 2 เปโตร 1:19-21 คำพยากรณ์อะไรที่ท่านเปโตรพูดถึงในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่านหมายความว่าถึงอะไร เมื่อท่านพูดว่า “เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความคิดในจิตใจของมนุษย์”

ท่านเปโตรกล่าวชัดเจนว่า ความเชื่อของคริสเตียนไม่ได้วางพื้นฐานบน “เรื่องอันชาญฉลาด” ที่แต่งขึ้นโดยมนุษย์ (2 เปโตร 1:16) ท่านเปโตรเสนอข้อมูลสองประการเพื่อพิสูจน์จุดยืนของท่าน **ประการแรก** มีพยานที่เห็นด้วยหลายตา เมื่อพระเจ้าองค์พระบิดากล่าวให้เกียรติ และพระสิริแก่พระบุตร (2 เปโตร 1:16-18) **ประการที่สอง** มีคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ที่ท่านายเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู (2 เปโตร 1:19-21)

ท่านเปโตรกล่าวว่า “เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความคิดในจิตใจของมนุษย์” แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า” (2 เปโตร 1:20) ในการประกาศความจริงนี้ ท่านเปโตรไม่ได้กล่าวห้ามเราให้ศึกษาพระคัมภีร์สำหรับตัวเราเอง แนวคิดประเภทนั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ท่านเขียนใน (1 เปโตร 1:13) แทนที่จะห้าม แต่ท่านเปโตรกล่าวเห็นชอบแนวทางที่ผู้เผยพระวจนะแต่ดั้งเดิมพยายามสืบค้นพระคัมภีร์ เพื่อที่จะเรียนรู้ความหมายของคำพยากรณ์ที่พระเจ้าทรงประทานให้พวกเขา (1 เปโตร 1:10)

ถ้าอย่างนั้นท่านเปโตรหมายความว่าถึงอะไร คริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่เติบโตพร้อมกัน และศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกัน คริสเตียนเป็นส่วนหนึ่งของโครงร่างที่ใหญ่โตกว่าของร่างกาย (คริสตจักร) (1 โครินธ์ 12:12-14) ท่านเปโตรเตือนถึงวิธีการศึกษาที่คริสเตียนคนหนึ่งปฏิเสธความจริงข้อใดข้อหนึ่ง หรือแสงสว่างจากชุมชนของเหล่าผู้เชื่อหรือคริสตจักร ดังนั้นในการทำงานร่วมกัน เราเติบโตร่วมกันในฐานะเป็นชุมชน ทั้งนี้ก็เพราะพระวิญญาณทำงานกับชุมชน และปัจเจกชนในชุมชน ความจริงสามารถแบ่งปันได้ ซึ่งจะทำให้แหลมคม และลึกซึ้งกว่าจากวิธีการนี้ แต่สมมติมีบางคนทำงานตามลำพัง และปฏิเสธที่จะรับ

คำแนะนำจากคนอื่น ๆ หรือจากคริสตจักร บุคคลผู้นั้นมีแนวโน้มจะเดินไปสู่การเข้าใจผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับคำพยากรณ์

ในพระคัมภีร์ข้อต่อไป เราได้พบเหตุผลที่ดีสำหรับท่านเปโตรที่เราจะเข้าใจจุดมุ่งหมายของท่าน ท่านเขียนถึงคริสเตียนโดยรวม ซึ่งท่ามกลางพวกเขา มี “ผู้เผยพระวจนะเท็จ” และ “ครูสอนเท็จ” ท่านเปโตรกล่าวว่า “แต่เราได้มีคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้นในชนชาตินั้น เช่นเดียวกับที่จะมีผู้สอนผิดเกิดขึ้นในพวกท่านทั้งหลาย” (2 เปโตร 2:1) ท่านเปโตรหนุนใจพวกเขาให้ “ตีความหมาย” (interpretation) ข้อพระคัมภีร์ และนำสู่คริสตจักรโดยรวมเพื่อขอการรับรอง เพราะที่ผ่านมามีคนจำนวนไม่น้อยที่หลงทางไปจากความจริงเข้าไปสู่ความเชื่อที่ผิด พวกเขาปฏิเสธที่จะรับฟังคำแนะนำจากคริสตจักรซึ่งได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณ พวกเขาล้มลงสู่ความเชื่อที่ผิดซึ่งเป็นอันตราย เหตุการณ์ทำนองนี้ยังคงอยู่แม้ในปัจจุบัน

เพราะเหตุใดจึงสำคัญมากที่จะเปิดใจรับสติปัญญาและคำแนะนำของคริสตจักร และในเวลาเดียวกัน อะไรคือข้อจำกัดที่เราไม่ควรจะตามคนอื่นมากเกินไปด้วย

วันพฤหัสบดี

พระคัมภีร์ในชีวิตของเรา (2 ทิโมธี 3:15-17)

THE BIBLE IN OUR LIVES

อย่างที่เรามองเห็น ท่านเปโตรให้ความสำคัญกับพระคัมภีร์ ใน 2 เปโตร 1:19-21 แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระคัมภีร์สำหรับประสบการณ์คริสเตียนของเรา ว่าพระคัมภีร์ถูกสร้างขึ้นด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จุดเน้นของท่านเปโตรใน 2 เปโตร 1:21 ให้ความกระจ่างเป็นพิเศษหรือกล่าวได้อีกว่า พระคัมภีร์ไม่ได้มาจากความคิดของมนุษย์ เหมือนหนังสือหรือข้อเขียนอื่นๆ แต่พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่เขียนขึ้นโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ “ดลใจผู้เผยพระวจนะให้เขียน และพูดออกมา”

อ่านพระธรรม 2 ทิโมธี 3:15-17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยเราให้เข้าใจความสำคัญของพระคัมภีร์ในชีวิตของเราอย่างไร ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้การสนับสนุนความจริงที่พบใน 2 เปโตร 1:19-21 อย่างไร

ท่านเปาโลเตือนท่านทิโมธีถึงอันตรายที่ประดังมาสู่ท่านและคริสตจักรจากนั้นท่านเปาโลสรุปคร่าวๆ ใน 2 ทิโมธี 3:16 ซึ่งสอนถึงความสำคัญของพระคัมภีร์

ให้เราลองไปยังสามจุดที่ท่านเปาโลกล่าวถึงพระคัมภีร์ ว่าพระคัมภีร์ให้ประโยชน์ยิ่งใหญ่อย่างไร

คำสอนหรือหลักข้อเชื่อ: (Teaching or doctrine) หลักข้อเชื่อเป็นคำสอนของคริสตจักร หลักข้อเชื่อแต่ละข้อควรมี “พระคริสต์เป็นศูนย์กลาง” และแต่ละข้อควรสอนเราบางสิ่งซึ่งช่วยให้ “ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม” (โรม 12:2)

ช่วยแก้ไขความผิดของเรา: (Correcting our mistake) ท่านเปาโลบอกท่านทิโมธีว่าพระคัมภีร์มีไว้สำหรับ “การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม” (2 ทิโมธี 3:16) ท่านเปโตรเน้นในจุดเดียวกันเมื่อท่านกล่าวว่าคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เป็นเหมือนตะเกียงดวงหนึ่ง ซึ่งส่องสว่างเข้าไปในที่มืด (2 เปโตร 1:19) ท่านเปโตรหมายถึงอะไรเมื่อท่านกล่าวว่าพระคัมภีร์นำทางเรา ว่าเราจะดำเนินชีวิตของเราอย่างไร พระคัมภีร์สอนว่าอะไรถูก หรืออะไรผิด และควรประพฤติตนอย่างไร พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ดลใจมนุษย์ให้เขียนพระคัมภีร์ ดังนั้นพระคัมภีร์มีอำนาจที่จะสำแดงแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรา

“จะรอดได้อย่างไร” (How to be saved) ท่านเปาโลกล่าวว่าพระคัมภีร์มีประโยชน์สำหรับทำให้ชีวิตของเรากลับสมบูรณ์พร้อมอีกครั้ง พระคัมภีร์ “สามารถสอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (2 ทิโมธี 3:15) ท่านเปาโลชี้ให้เห็นว่าพระคัมภีร์นำเราสู่พระเยซู ทั้งนี้เพราะความรอดถูกสร้างขึ้นบนความเชื่อที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเรา ดังนั้นพระคัมภีร์สอนหลักข้อเชื่อให้เรา ทำการแก้ไข และให้ความรู้เรื่องความรอด จึงไม่ประหลาดใจที่จะกล่าวว่าพระคัมภีร์ “เป็นเสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย” (2 เปโตร 1:19)

“หน้าที่ประการแรกที่สูงที่สุดของมนุษย์ทุกคน คือเรียนรู้จากพระคัมภีร์ว่าอะไรคือความจริง หลังจากนั้นให้ดำเนินชีวิตตามความสว่างนั้นและหนุนใจคนอื่นให้ทำตาม เราควรศึกษาพระคัมภีร์วันต่อวันอย่างถี่ถ้วน เราควรซึ้งน้ำหนักทุกความคิด และเราควรรับรู้ว่าการที่พระคัมภีร์ข้อหนึ่งสามารถนำไปใช้อธิบายพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ได้อย่างไร ด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้า เราสามารถประมวลความคิดเห็นของเราสำหรับตัวเราเอง ทำไมหรือ เพราะว่าเราต้องตอบคำถามสำหรับตัวเราเองต่อพระพักตร์ของพระเจ้า”

“ความจริงแสดงให้เห็นชัดเจนที่สุดว่าพระคัมภีร์จะครอบคลุมความสงสัย และความมืดโดยคนคงแก่เรียน คนเหล่านี้แสวงหาตัวว่ามีสติปัญญาเฉียบคม แต่พวกเขาสอนว่าพระคัมภีร์มีความหมายซ่อนเร้นไม่สามารถเข้าใจได้ คนเหล่านี้เป็นครูสอนความเท็จ พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เพราะข้อต่อไปนี้พวกท่านผิดแล้วมิใช่หรือ คือท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า” (มาระโก 12:24) ถ้อยคำของพระคัมภีร์ควรถูกอธิบายความหมายตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้ชัดเจน เว้นแต่จะเป็นสัญลักษณ์ หรือถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพเมื่อถูกนำมาใช้ พระคริสตทรงทำทนายว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้าหรือว่าเราพูดตามใจของเรา” (ยอห์น 7:17) สมมติว่าชายและหญิงทั้งหลายจะยอมรับพระคัมภีร์ตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ และสมมติว่าไม่มีครูสอนเทียมเท็จที่จะนำไปในทางที่ผิด หรือทำให้เกิดความสับสนในจิตใจคนทั้งหลาย งานของพระเจ้าจะรุดหน้าไป ซึ่งจะทำให้เหล่าทูตสวรรค์มีความยินดี ความจริงในพระคัมภีร์จะช่วยให้ผู้คนนับพันพันที่หลงเงินไปในความผิดให้กลับมาสู่คอกแกะของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์ สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 598, 599)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีกฎเกณฑ์สำคัญอะไรที่จะช่วยให้เข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างชัดเจน
2. ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ เขียนไว้ว่า “พระคัมภีร์มีแสงสว่างของตัวเอง” ท่านหมายความว่า พระคัมภีร์ย่อยแต่ละเล่มมีความสอดคล้องซึ่งกันและกัน ส่วนหนึ่งสามารถนำมาใช้เพื่อช่วยให้เข้าใจส่วนอื่น ๆ ได้ มีตัวอย่างของกฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้ที่ใดบ้าง ที่คุณสามารถหาพบได้
3. สมมติมีใครสักคนจะถามคุณว่า การศึกษาพระคัมภีร์สามารถทำให้คุณดำเนินไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้าลึกซึ้งขึ้นได้อย่างไร คุณจะตอบอย่างไร

บทที่ 11

ครูสอนเทียมเท็จ

False Teachers

วันที่ 3 – 9 มิถุนายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 เปโตร 2:1-22; ยอห์น 8:34-36; มัทธิว 12:43-45;

ยูดาส 4-19; ปฐมกาล 18:16-33

ข้อควรจำ

“เขา (ครูสอนเทียมเท็จ) สัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความเสื่อมทราม เพราะว่ามันุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น” (2 เปโตร 2:19)

ใจจดหมายฝากฉบับแรกของท่านเปโตร ท่านเปโตร เขียนหนุนใจผู้อ่านทั้งหลายของท่าน ผู้กำลังประสบความทุกข์เดือดร้อน เพราะถูกการข่มเหง เราไม่ทราบว่าเป็นการข่มเหงประเภทใดที่พวกเขาต้องก้าวผ่าน เราทราบเพียงว่าคริสตจักรต้องเผชิญกับความยากลำบากอันน่ากลัว ทั้งนี้เพราะอาณาจักรโรมันพยายามอย่างยิ่งจะหยุดการเติบโตของกลุ่มเคลื่อนไหวที่เรียกตนเองว่า “คริสเตียน” ให้หมดไป

ชาตานเข้าโจมตีกลุ่มเคลื่อนไหวสองวิธี (1) โจมตีจากภายในคริสตจักร (2) โจมตีจากภายนอกคริสตจักร การข่มเหงภายนอกมาจากชาวโรมัน เป็นการใช้อำนาจการปกครองเข้าต่อต้านขู่มิเชนุคริสตจักร แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน คริสตจักรที่ได้รับอันตรายจากการคุกคามภายในคริสตจักรนั้นยังมีมากกว่า ซึ่งก็เหมือนกับชนชาติยิวในอดีต ที่บรรดาผู้สตัยชื้อต่อพระเจ้าต้องจัดการ

(deal) กับผู้เผยพระวจนะ หรือผู้สื่อข่าวเทียมเท็จทั้งหลาย ในสมัยของท่าน เปโตรก็เช่นกัน ผู้ติดตามพระเยซูจะต้องจัดการกับครูสอนเทียมเท็จ ท่าน เปโตรเตือนผู้เชื่อทั้งหลายในเรื่องนี้ว่า “จะมีคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ เกิดขึ้น... ซึ่งจะลอบเอามิจนาลัทธิอื่นจะทำให้ถึงความพินาศเข้ามาเสี้ยมสอน จนถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงใต้ไถ่เขาไว้...มีหลายคนประพฤติชั่ว ตามอย่างเขา เพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ” (2 เปโตร 2:1, 2)

มีการสอนความเชื่อเทียมเท็จจะไรบ้างที่ท่านเปโตรกล่าวเตือน ท่าน เปโตรตอบสนองต่อพวกเขาอย่างไร ปัจจุบันเราทั้งหลายต้องเผชิญกับการคุกคามจากภายในคริสตจักรเช่นกัน ดังนั้นมีบทเรียนอะไรที่เราสามารถเรียนรู้จากคำเตือนของท่านเปโตรสำหรับเราเองในวันนี้

วันอาทิตย์

ผู้เผยพระวจนะและครูสอนเทียมเท็จ

(2 เปโตร 2:1-3, 10-22)

FALSE PROPHETS AND TEACHERS

บางครั้งเป็นการง่ายที่จะคิดว่าคริสตจักรยุคแรกเริ่มเป็นคริสตจักรที่สมบูรณ์แบบ เราอาจคิดว่านั่นเป็นช่วงเวลาแห่งความสงบสุขแท้จริง ท่ามกลางผู้เชื่อในพระเยซูรุ่นแรกย่อมจะมีความสามัคคีปรองดองกัน

แต่ความคิดทำนองนั้นเป็นความนึกคิดที่ผิด แม้แต่จากวันเวลาที่พระเยซูยังอยู่ในโลก คริสตจักรพบกับการดิ้นรน และบ่อยครั้งการต่อสู้ดิ้นรนเหล่านี้มาจากภายใน (คิดถึงกรณีของยูดาส) ยกตัวอย่าง จดหมายฝากในพระคัมภีร์ใหม่ที่พูดถึงผู้สอนหลักข้อเชื่อเทียมเท็จท่ามกลางพวกเขา แน่นอน คริสตจักรในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ต้องทนต่อความทุกข์ยากกับการข่มเหงที่มาจากภายนอกเช่นกัน

ในจดหมายฝากฉบับที่สองของท่านเปโตร ท่านต้องจัดการกับการทำทนายภายในคริสตจักร มีอะไรบ้างที่กล่าวไว้ใน 2 เปโตร 2:1-3

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ดูเหมือนจะไม่แสดงให้เห็นความสงบสุขยิ่งใหญ่ และความสามัคคีท่ามกลางสมาชิกของคริสตจักร ใช่ไหม

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 2:1-3, 10-22 ท่านเปโตรเตือนเรื่องอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ มีความเทียมเท็จอะไรบ้างที่ถูกนำมาสู่คริสตจักร

พระธรรม 2 เปโตร 2:1 ให้เหตุผลว่าเหตุใดท่านเปโตรเตือนเหล่าผู้เชื่อว่า มีผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จในอดีต และท่านเตือนว่าจะมีครูสอนเทียมเท็จในอนาคต ท่านเปโตรเขียนรายชื่อความชั่วร้ายที่พวกครูเหล่านี้กำลังทำอยู่ อาชญากรรมของพวกเขา รวมไปถึงการนำ “เอามิจฉาล์ทริอันจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเสียมสอน” (2 เปโตร 2:1) และพวกเขาจะนำไปสู่การ “ดำเนินชีวิตในความบาป” โดยเฉพาะผู้ที่จะถูกหลอกสู่ความบาปได้ง่าย (2 เปโตร 2:19) ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้มีความผิดในสิ่งอื่นๆ เช่นกัน จากสิ่งที่ท่านเปโตรเขียน เราสามารถมองเห็นคำสอนผิดเหล่านี้ซึ่งมีอันตรายมาก ดังนั้นเราสามารถมองเห็นว่า เหตุใดท่านเปโตรจึงตอบโต้ด้วยความดุตันเช่นนั้นต่อความเชื่อที่ผิดเหล่านี้ ท่านเปโตรเชื่ออย่างแข็งขันว่า เราจะต้องสอนเรื่องที่ยังจริง

จะเห็นว่าท่านเปโตรตอบโต้คำสอนผิดเหล่านี้อย่างไร การตอบโต้ของท่านบอกเราว่า ความจริงมีความสำคัญยิ่งนัก เราสามารถปกป้องตัวเราเองต่อหลักข้อเชื่อหรือคำสอนที่ผิด ซึ่งมีผู้นำมาสู่คริสตจักรได้อย่างไร

วันจันทร์

เสรีภาพในพระคริสต์ (2 เปโตร 2:18)
FREEDOM IN CHRIST?

“เพราะว่าเขาได้พุดโอ้อวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาชั่วทางกาย ล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากผู้ที่หลงประพฤติผิด” (2 เปโตร 2:18) ท่านเปโตรกล่าวเตือนเรื่องอะไรในข้อพระคัมภีร์นี้ ท่านพุดอะไรใน 2 เปโตร 2:19 ซึ่งจะช่วยอธิบายความหวังโยของท่าน อะไรคือสิ่งสำคัญของคำว่า “เสรีภาพ” ในข้อ 19

ท่านเปโตรใช้คำพุดรุนแรงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในการเตือนผู้อ่าน

ของท่าน ท่านเตือนพวกเขาเรื่องพวกครูสอนเทียมเท็จที่สัญญาจะให้เสรีภาพ แต่ถ้าผู้เชื่อหลงติดตามไป ความจริงจะกลับเป็นว่าพวกเขาจะถูกนำไปสู่การตกเป็นทาส

ครูสอนเทียมเท็จเหล่านี้ทำการบิดเบือนความจริงของพระกิตติคุณอย่างสิ้นเชิง เสรีภาพในพระคริสต์ควรหมายถึงเสรีภาพจากการเป็นทาสของความบาป (โรม 6:4-6) ผู้ใดที่สัญญาเสรีภาพแต่กลับนำผู้คนสู่ความบาป ถือว่าคำสอนนั้นผิด นักคิดพระคัมภีร์หลายคนได้กล่าวโต้แย้งสิ่งที่ท่านเปโตรถือว่าเป็นความผิด ทั้งๆ ที่ท่านเปโตรกล่าวชัดเจนว่าหัวข้อใดที่เชื่อมโยงกับความบาป เท่ากับหัวข้อนั้นนำไปสู่การตกเป็นทาส

อ่านพระธรรมยอห์น 8:34-36 ถ้อยคำของพระคริสต์ทรงนี้ช่วยเราให้เข้าใจสิ่งที่ท่านเปโตรกล่าวใน 2 เปโตร 2:18-21 อย่างไร

เราไม่ทราบแน่ชัดว่าครูสอนเทียมเท็จเหล่านี้นำเอาคำสอนอะไรมาเสนอต่อคริสตจักร แต่เราทราบเพียงว่าพวกเขานำสมาชิกใหม่กลับไปปฏิบัติตามรูปแบบดั้งเดิมของพวกเขา ซึ่งเป็นวิถีชีวิตแห่งความบาป เป็นการง่ายที่จะจินตนาการว่าครูสอนเทียมเท็จเหล่านี้ สอนพระกิตติคุณให้มองเห็นความสำคัญในการดำเนินชีวิตอย่างไร้มลทิน และบริสุทธิ์น้อยลง ไม่สงสัยเลยว่าเหตุใดท่านเปโตรจึงกล่าวต่อต้านคำสอนเทียมเท็จเหล่านี้อย่างแข็งขันและเฉียบคม โดยท่านกล่าวเตือนว่าผลลัพธ์ของการติดตามคำสอนผิดจะเป็นอย่างไร

คุณมีความเข้าใจคำว่า “เสรีภาพในพระคริสต์” คืออะไร พระคริสต์ได้ทรงปลดปล่อยคุณจากอะไร

วันอังคาร เหมือนสุนัขเลียกินสิ่งที่มันสำรอกออกมา (2 เปโตร 2:17-22)
AS A DOG RETURNS TO ITS VOMIT

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 2:17-22 และ มัทธิว 12:43-45 ถ้าคริสเตียนใหม่กลับไปดำเนินชีวิตตามรูปแบบเดิมของเขา มีอะไรที่เขาจะต้องเผชิญ

ท่านเปโตรรู้สึกห่วงใยเกี่ยวกับการที่พวกครูสอนเทียมเท็จล่อใจให้กลับไปสู่แบบเดิมของชีวิต (2 เปโตร 2:18) ครูสอนเทียมเท็จเหล่านั้นสัญญาจะให้เสรีภาพ แต่ท่านเปโตรชี้ให้เห็นว่า “เสรีภาพ” ที่พวกเขาสัญญาแตกต่างจากเสรีภาพที่พระเยซูทรงสัญญาแก่ผู้ติดตามพระองค์

มองไปยังการเตือนที่ทรงพลังของท่านเปโตร ที่ว่า “ถ้าเขาไม่รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลย ก็จะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหลังหันให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดมอบให้แก่เขา” (2 เปโตร 2:21)

แน่นอน พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้หมายความว่า ไม่มีความหวังสำหรับผู้ที่หันกลับไปสู่ความบาป เราทุกคนทราบดีถึงคนที่หนีจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และภายหลังได้กลับมา และท่านมีความยินดีที่ได้ต้อนรับพวกเขากลับมา (อ่าน ลูกา 15:11-32) แต่การหันหนีเป็นเส้นทางอันตรายที่พวกเขาจะต้องเดิน และไม่มี ความชื่นชมแต่อย่างใด สุนัขที่สำรอกอาหารของมันออกมา (สุภาพิต 26:11) เป็นวิธีที่ “สกปรก” และ “น่ารังเกียจ” เพื่อพรรณนาให้ผู้ที่กลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆ ได้มองเห็น ด้วยการพรรณนาให้เห็นภาพของท่านเปโตรเป็นอย่างดี

ในพระธรรม 2 เปโตร 2:20 ท่านเปโตรเป็นเสียงสะท้อนถ้อยคำของพระเยซูใน มัทธิว 12:45 และลูกา 11:26 ที่นั่นพระเยซูทรงเล่าเรื่องของชายคนหนึ่งซึ่งได้เป็นอิสระจากผีร้าย และผีร้ายตนนั้นท่องเที่ยวไป และไม่พบบุคคลใดที่มันพอใจจะเข้าพำนัก มันจึงพูดกับตัวเองว่า “ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้า ที่ข้าได้ออกมานั้น และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว” (มัทธิว 12:44) บ้านในเรื่องนี้ เป็นสัญลักษณ์สำหรับชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นอิสระจากผีร้ายแล้วแต่ยังคงกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆ” ซึ่งเปรียบเหมือนกับปล่อยให้ผีตัวแรกได้กลับมาอาศัย เท่านั้นยังไม่พอ ผีร้ายได้ไปชวนผีร้ายตัวอื่นๆ เข้ามาอาศัยอยู่ด้วยกัน พระคัมภีร์กล่าวว่า “มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีก เจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่หนึ่งร้ายกว่าตอนแรก” (มัทธิว 12:45)

อันตรายที่พระเยซู และท่านเปโตรพรรณนาถึงเป็นสิ่งจริง ผู้เชื่อใหม่จำเป็นต้องมีความมั่นใจว่า วิญญาณใหม่ที่เข้ามาแทนวิญญาณเก่าในชีวิต

ของเขา มีฤทธิ์อำนาจเหนือชีวิตของเขา นี่หมายความว่า การเข้าไปมีส่วนร่วมใน คริสตจักร และการแบ่งปันความเชื่อใหม่จะต้องเข้ามาแทนที่การดำเนินชีวิตแบบเดิมๆ ถ้าไม่เป็นตามที่ว่า จะเป็นการง่ายจริงๆ ที่พวกเขาจะกลับไปสู่วิถีชีวิตดั้งเดิม

มีวิธีใดที่เราในฐานะครอบครัวของคริสตจักรจะสามารถเอาใจใส่ และสอนสมาชิกทั้งปวง โดยเห็นสมาชิกใหม่ให้มากที่สุด

พุธ **ท่านเปโตรและยูดา (2 เปโตร 1:1-3:7)**
PETER AND JUDE

มีหลายคนได้สังเกตว่า พระธรรมยูดาข้อ 4-19 กล่าวทวนซ้ำข่าวสารของ 2 เปโตร 2:1-3:7 ข้อพระคัมภีร์สองชุดนี้ ท่านเปโตรและยูดาบอกเราถึงความสำคัญของความจริงว่า: พระเจ้าจะทรงเป็นผู้ควบคุมอนาคตของความชั่วร้าย

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 2:1-3:7 และยูดาข้อ 4-19 มีตัวอย่างการพิพากษาอะไรของพระเจ้าก่อนหน้านี้ ที่ท่านเปโตรและยูดาให้ไว้ ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงจัดการกับความบาปอย่างจริงจังมากเพียงใด

ท่านเปโตรและยูดา ได้บันทึกตัวอย่างไว้ 3 ตัวอย่างที่กล่าวถึงการพิพากษาของพระเจ้าในอดีต ซึ่งรวมไปถึง (1) น้ำท่วมโลก (2) การส่งไฟมาเผาเมืองโสโดมและโกโมราห์ ให้เหลือแต่ขี้เถ้า (3) การ “ล่ามโซ่” ของเหล่าทูตสวรรค์ที่ได้ล้มลงในความบาป (2 เปโตร 2:4-6; 2 เปโตร 3:7; ยูดา 6, 7) เหตุการณ์ทั้งสามนี้เป็นการตัดสินสุดท้าย พระคัมภีร์กล่าวถึง “พระเมตตา” และ “การให้อภัยบาป” ไว้มาก แต่การพิพากษาของพระเจาก็มีบทบาทสำคัญต่อความพิनाศของความบาปตอนสุดท้าย

พระเจ้าทรงลงโทษผู้มีชีวิตอยู่ก่อนน้ำท่วมโลก และชาวเมืองโสโดมและโกโมราห์สำหรับความบาปของพวกเขา พวกเขาทำบาปอะไรอันเป็นสาเหตุทำให้ต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรงเช่นนั้น (1) พวกเขา นำเอาคำสอนที่นำ

ไปสู่ความพินาศมาสอน (2) พวกเขาเกลียดชังผู้มีสิทธิอำนาจ และไม่เคารพสิทธิอำนาจนั้น (3) พวกเขาตกเป็นทาสของความบาป (4) พวกเขาใช้การอภัยความบาปของพระเจ้าเป็นข้อแก้ตัวเพื่อทำบาปมากขึ้น (5) พวกเขาปฏิเสธพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด และทรงเป็น “ผู้ปกครองแห่งดวงวิญญาณ” เพียงหนึ่งเดียว (6) พวกเขาทำให้ร่างกายของพวกเขาเป็นมลทิน (7) พวกเขาพูดถ้อยคำไร้สาระ และการคุยโอ้อวด (8) พวกเขาพูดถึงสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายที่พวกเขาไม่เข้าใจ (2 เปโตร 2:1, 10, 19; ยูดา ข้อ 4, 8; 2 เปโตร 2:12,18; ยูดา ข้อ 10)

สิ่งที่น่าสนใจยิ่งก็คือ ความบาปเหล่านี้ไม่รวมถึงพฤติกรรมความรุนแรงและความประพฤติชั่วร้ายอื่นๆ ที่บ่อยครั้งทำให้เราสะดุ้งตกใจ (shock) และแสดงการฉุนเฉียวต่อเรา ยิ่งกว่านั้น ท่านเปโตรและท่านยูดา ยังได้เขียนรายการความบาปที่บางครั้งผู้อยู่ในชุมชน และแม้แต่ผู้อยู่ในคริสตจักรเองกล่าวแก้ตัว ข้อมูลนี้ควรปลุกเราให้ตื่นตัวกับความเสียหายในความบาปอย่างแท้จริง และสำหรับการเปลี่ยนแปลงในคริสตจักร

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 2:12 และยูดา ข้อ 10 ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่านเปโตรและยูดา พรรณนาถึงผู้เผชิญความพินาศที่ได้กลายเป็น “เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด เขาก็ต้องถึงตายหนะด้วยการนั้น” (ยูดา ข้อ 10; 2 เปโตร 2:12) แต่พระเจ้าทรงสร้างเราให้มีสภาพอย่างไรก่อนความบาปเข้ามาในสวนเอเดน คุณสามารถทำอะไรเพื่อจะมั่นใจได้ว่า คุณจะไม่จบลงเหมือนกับผู้คนที่ท่านเปโตรและท่านยูดา กล่าวพรรณนาไว้

วันพฤหัสบดี

บทเรียนเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์เดิม

(2 เปโตร 2:6-16)

MORE OLD TESTAMENT LESSONS

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 2:6-16 มีอะไรอีกที่เปโตรเตือนว่า ความชั่วร้ายจะนำไปสู่

ในพระธรรมปฐมกาล 13:12,13 โลทและท่านอับราฮัมตัดสินใจแยกออกจากกัน ที่ต้องทำเช่นนั้นก็เพื่อตัดปัญหาการแย่งพื้นที่การเลี้ยงสัตว์ โลทเลือกหุบเขาจอร์แดนเป็นหลักแหล่ง และตั้งกระโจมผ้าใบของท่านใกล้เมืองโสโดม (ปฐมกาล 13:12) พระคัมภีร์กล่าวว่า “ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าทำบาปผิดต่อพระเจ้าเป็นอันมาก” (ปฐมกาล 13:12) ในเวลาต่อมาพระเจ้าทรงเตือนท่านอับราฮัมว่า พระองค์ทรงวางแผนจะทำลายเมืองโสโดม ท่านอับราฮัมขอร้องพระเจ้าให้ทรงทำข้อตกลงกับท่าน ซึ่งพระเจ้าตอบตกลง ท่านอับราฮัมทูลขอพระเจ้าว่าโปรดอย่าทำลายเมืองโสโดมถ้าในเมืองนี้มีผู้ชอบธรรม 10 คน (ปฐมกาล 18:16-33) แต่เอาเข้าจริงในเมืองโสโดมมีคนชอบธรรมไม่ถึง 10 คน เราสามารถเห็นได้ว่าผู้คนในเมืองโสโดมชั่วร้ายเพียงใด อ่านเกี่ยวกับชาวเมืองกลุ่มหนึ่งพยายามจะกระทำการสิ่งน่าละอายต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ถูกส่งมาเยี่ยมเมืองนี้ เหตุนี้เมืองโสโดมจึงถูกทำลายลง มีเพียงโลทและลูกสาวสองคนที่ทูตสวรรค์ช่วยพาให้หนีรอดออกมาได้ (ปฐมกาล 19:12-15)

ท่านเปโตรชี้ไปยังสองเหตุผลที่เรื่องนี้สอน เหตุผลแรก ความพินาศของสองเมืองนี้เป็นตัวอย่างของการลงโทษซึ่งจะตกกับคนทั้งหลายที่ประพฤติอธรรม (2 เปโตร 2:6) เหตุผลที่สอง เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่าจะช่วยคนชอบธรรมให้พ้นจากสถานการณ์อันยากลำบากได้อย่างไร (2 เปโตร 2:7-9) ต่อมาท่านเปโตรกล่าวพรรณนาความบาปของผู้คนที่อาศัยในเมืองโสโดมและโกโมราห์: (1) พวกเขาหลงระเหิงไปตามกิเลสตัณหา (2) หมิ่นประมาทสิทธิอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้า (3) พวกเขาปล่อยตามใจตัวเอง แทนการเชื่อฟังพระเจ้า (4) พวกเขากล่าวประณามแชกเมืองคือกลุ่มทูตสวรรค์ที่มาเยี่ยมโลท (2 เปโตร 2:10, 11) และท่านเปโตรกล่าวว่าครุสนเทียมเท็จในคริสตจักร และผู้ติดตามพวกเขาก็ประพฤติตนในทำนองเดียวกัน

เรื่องของบาลาอัมพบได้ในพระธรรมกันดารวิถี 22:1-24:25 บาลาค กษัตริย์ของชาวโมอับจ้างบาลาอัมให้เดินทางไปสาปแช่งชนอิสราเอลแต่ท้ายสุด บาลาอัมกลับกล่าวอวยพรชนอิสราเอล (กันดารวิถี 23:4-24:24) ท่านเปโตรใช้เรื่องของบาลาอัมเป็นตัวอย่างของพวกที่ถูกนำไปสู่ความบาปอันเนื่องมาจากความโลภ และความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า (2 เปโตร 2:14, 15)

จุดเน้นของท่านเปโตรบอกว่าคนเช่นนั้นได้ออกนอกเส้นทางของพระเจ้าที่พวกเขาควรเดินไป

จงไตร่ตรองถึงคำสอนที่เราได้รับทั้งหมด เกี่ยวกับอันตรายของความบาป เราได้รับพระคัมภีร์และหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ เราที่เป็นเซเวนต์เดย์แอดเวนติสต์จึงพูดไม่ได้ว่าเราไม่ได้รับคำเตือนเลย

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

บ่อยครั้งเราได้ยินคริสเตียนพูดกันว่าเรามี “เสรีภาพในพระคริสต์” พระคริสต์ได้ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ เรื่องของท่านมาร์ตินลูเธอร์เป็นตัวอย่งยิ่งใหญ่บอกให้ทราบว่ “เสรีภาพ” ที่กล่าวหมายถึงอะไร ก่อนหน้านี้ท่านมาร์ตินรู้สึกเป็นทุกข์หนักใจอย่างยิ่ง จนกระทั่งท่านเข้าใจเรื่องการให้อภัยบาป และพระเมตตาของพระเจ้าว่าหมายความว่อย่างไร ท่านจึงเข้าใจคำว่ “เสรีภาพในพระคริสต์” คืออะไร

“ตรงนี่คือความจริงยิ่งใหญ่ เราต้องฟังฟังความรอดของพระคริสต์โดยสิ้นเชิง ความจริงยิ่งใหญ่นี้วางอยู่ใกล้กับความเชื่อที่ผิด ซึ่งก็คือความเชื่อเทียมเท็จ เสรีภาพในพระคริสต์ไม่ได้หมายความว่าเรา “มีสิทธิ์ที่จะทำบาปหรือละเมิดพระบัญญัติ” ได้ คนไม่น้อยเชื่อในทำนองนี้ว่ พระคริสต์เสด็จมาปลดปล่อยเราจากที่ต้องถูกลงโทษตามพระบัญญัติ หลายคนกล่าวว่ เสรีภาพนี้หมายความว่า “พระบัญญัติได้ถูกยกเลิกไปแล้ว” พวกเขาอ้างว่เหล่าผู้ที่ถือรักษาพระบัญญัติจะหลุดออกจากพระคุณ และเหตุนี้ดวงจิตที่ไม่ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดวงจิตนั้นจะถูกลงนำให้รับเอาความเชื่อที่ผิด ในการทำเช่นนี้ ผู้คนได้วางตัวพวกเขาเองภายใต้อำนาจถ้อยคำมุสาของซาตาน ซึ่งมุ่งจะนำผู้คนให้รับเอาความเท็จ โดยการทำงานชั้นนี้ ซาตานได้ทำให้โลกของโปรเตสแตนท์นั้นม้สการซาตาน” (เอลเลน จี.ไวท์ *Christ Triumphant*, หน้า 324)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คิดใคร่ครวญข้อพระคัมภีร์ 2 เปโตร 2:19 ที่ท่านเปโตรกล่าวถึงผลลัพธ์ของคำสอนเทียมเท็จ เพราะเหตุใดเราจึงต้องเรียนรู้ให้มั่นใจถึงความจริงที่เราเชื่อ สำคัญมากเพียงใดที่ทุกคนมีความเห็นตรงกันว่าควรเชื่อสิ่งใด และเมื่อมีความคิดที่แตกต่างจากกลุ่มจะเป็นอันตรายอย่างไร
2. ให้เรามองดูถ้อยคำว่า “รุนแรง” ที่ท่านเปโตรนำมาใช้อธิบายเรื่อง “การถูกลงโทษ” และ “การพิพากษา” ท่านกล่าวว่า “ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทราบว่าจะช่วยคนชอบธรรมให้รอดพ้นจากการทดลองอย่างไร และทรงทราบวิธีกักขังคนชั่วไว้ให้รับโทษในวันพิพากษา” (2 เปโตร 2:9, 2 เปโตร 2:3; 2 เปโตร 2:1, 12) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ควรบอกเราว่า การพิพากษามีจริงเพียงใด และพระเจ้าทรงรู้สักอย่างใดต่อผู้ที่นำประชากรของพระองค์ให้หลงผิดไป
3. มีหลายคนพูดว่า “เสรีภาพในพระคริสต์” หมายความว่า ไม่จำเป็นต้องถือรักษาพระบัญญัติต่อไป พวกเขาอ้างด้วยว่า ไม่จำเป็นต้องถือรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์เช่นกัน การกล่าวเช่นนี้ทำให้เรามองเห็นในอีกแง่หนึ่งว่า “เสรีภาพในพระคริสต์” สามารถถูกบิดเบือนได้อย่างไร

บทที่ 12

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

The Day of the Lord

วันที่ 10 - 16 มิถุนายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 เปโตร 3:1-2; ยอห์น 21:15-17; 2 เปโตร 3:3-18;

เพลงสดุดี 90:4; มัทธิว 24:43-51

ข้อควรจำ

“แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาและในวันนั้น ท้องฟ้าจะสว่างเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุดจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในโลกนั้น จะต้องไหม้เสียสิ้น เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม” (2 เปโตร 3:10, 11)

ในยุคที่ผ่านมา ผู้คนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า จะไม่ได้รับความเชื่อถือ พวกเขาถูกมองว่าเป็นพวกอันตราย เพราะเหตุใด คำตอบคือผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าจะไม่เชื่อเรื่อง “การพิพากษา” ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พวกเขาไม่เชื่อว่า พวกเขาจะต้องไปยืนต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าและตอบคำถามเกี่ยวกับการกระทำของพวกเขา คนกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะชอบทำความเข้าใจแนวคิดเช่นนั้นค่อนข้างจะ “ล้า-สมัย-ในปัจจุบัน” แต่ไม่ใช่เรื่องยากที่จะมองเห็นเหตุผลเบื้องหลัง แน่นอนผู้คนจำนวนมากเชื่อว่าไม่จำเป็นต้องกลัวการพิพากษาเพื่อจะทำในสิ่งที่ถูก แต่ในเวลาเดียวกัน ความคิดที่จะตอบคำถามพระเจ้าอาจช่วยบางคนให้ทำในสิ่งที่ถูก

อย่างที่เราได้เห็น ท่านเปโตรไม่กลัวที่จะเตือนเรื่องการพิพากษาที่ผู้กระทำความชั่วจะต้องยืนต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ท่านเปโตรกล่าวชัดเจนถึงเรื่องวาระสุดท้าย การพิพากษา และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ท่านเปโตรพูดเกี่ยวกับเวลาเมื่อ “ท้องฟ้าจะสว่างเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในโลกนั้น จะต้องไหม้เสียสิ้น” (2 เปโตร 3:10) และเช่นเดียวกับการพิพากษา และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองซึ่งอยู่ข้างหน้า ท่านถามว่า “เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิและดีงาม” (2 เปโตร 3:11)

วันอาทิตย์

ที่มาของสิทธิอำนาจ (2 เปโตร 3:1, 2)

THE SOURCE OF AUTHORITY

ท่านเปโตรเตือนผู้อ่านของท่านถึงคำสอนอันตรายที่คริสตจักรต้องเผชิญ ท่านต่อต้านผู้ให้สัญญาเรื่อง “เสรีภาพ” เพราะว่าคุณคนผู้กล่าวสัญญาเช่นนั้น จะเป็นผู้นำคนให้กลับไปสู่ความบาป พวกเขาจะทำให้ผู้คนกลายเป็นทาสของคำสัญญานั้น ท่านเปโตรชี้ให้เห็นว่าการเป็นทาสของความบาป คือการอยู่ฝ่ายตรงกันข้ามกับ “เสรีภาพ” ที่พระคริสต์ทรงสัญญากับเรา

น่าเศร้าใจ ที่เสรีภาพจอมปลอมไม่เพียงเป็นคำสอนอันตรายที่โจมตีคริสตจักร คำสอนเทียมเท็จอีกอย่างจะตามมาท่านเปโตรเตือนผู้อ่านของท่านว่าสิ่งนั้นคืออะไร แต่ก่อนที่จะเปิดเผยให้ทราบ ท่านหันไปพูดบางสิ่งก่อน

“ดูก่อนพวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันซื่อสัตย์ของท่านให้ระลึก เพื่อท่านทั้งหลายจะได้จดจำถ้อยคำทั้งหลายที่พวกผู้เผยพระวจนะบริสุทธิได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดโดยบรรดาอัครทูต” (2 เปโตร 3:1,2) ท่านเปโตรเน้นจุดใด เพราะเหตุใดผู้อ่านของท่านจึงควรเชื่อฟังถ้อยคำของท่าน อ่านพระธรรมยอห์น 21:15-17 ด้วย

ใน 2 เปโตร 3:1, 2 ท่านเปโตรเตือนผู้อ่านของท่านด้วยถ้อยคำที่ให้ไว้กับพวกเขานานแล้ว “โดยผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ” ผู้เผยพระวจนะคือผู้สื่อข่าว

พิเศษส่งข่าวถึงประชากรของพระองค์ ดังนั้นท่านเปโตรเอ่ยถึงผู้เผยพระวจนะหลายท่าน เพื่อชี้หน้าผู้อ่านของท่านให้กลับไปยังพระคัมภีร์ ท่านเปโตรเตือนผู้อ่านของท่านว่า “เรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น” (2 เปโตร 1:19) ท่านเปโตรต้องการสร้างความชัดเจนให้กับผู้อ่านของท่านเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะอีกครั้งตรงนี้ ความเชื่อของพวกเขาต้องวางรากฐานในพระคัมภีร์ ไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ใหม่ให้การสนับสนุนแนวคิดที่ว่า “พระคัมภีร์เดิมไม่มีความสำคัญอีกต่อไป” นั่นเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับความจริงเพราะพระคัมภีร์เดิมช่วยสถาปนาความจริงของพระคัมภีร์ใหม่ และท่านเปโตรได้อ้างเรื่องพระเยซูจากพระคัมภีร์เดิมเช่นกัน แต่ยิ่งกว่านั้น ต่อมาท่านเปโตรแสดงสิทธิอำนาจของท่านเองโดยเชื่อมโยงกับสิทธิอำนาจของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม จะว่าไปแล้ว ท่านเองเป็นหนึ่งในกลุ่มอัครทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด ดังนั้นท่านเปโตรกล่าวชัดเจนว่าท่านได้รับการทรงเรียกจากพระเยซู จึงไม่สงสัยเลยท่านพูดด้วยพลังอำนาจ และความเชื่อเช่นนั้น ทั้งนี้ก็เพราะท่านเปโตรทราบข่าวสารของท่านมาจากพระเจ้า

เพราะเหตุใดเราจึงไม่ควรให้วัฒนธรรม การตัดสินใจ หรือเหตุผล มามีสิทธิอำนาจสุดท้ายในชีวิตของเรา และเพราะเหตุใดเราจึงควรให้พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด

วันจันทร์

ผู้ที่เยาะเย้ยความจริง (2 เปโตร 3:3, 4)

THE ONES WHO LAUGH AT THE TRUTH

ท่านเปโตรบอกผู้อ่านของท่าน “ได้จดจำถ้อยคำทั้งหลายที่พวกผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดโดยบรรดาอัครทูต” (2 เปโตร 3:2) จากนั้นท่านเปโตรได้กล่าวเตือนเป็นพิเศษถึงคำสอนเทียมเท็จอีกหนึ่งอย่าง ท่านเปโตรทราบว่าคำสอนนี้จะอันตรายมากเพียงใด อาจเป็นไปได้ที่ท่านเปโตรต้องการบอกให้ทราบถึงสิทธิอำนาจเต็มของท่านในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อผู้อ่านของท่านจะตระหนัก และเฝ้าระวังต่อคำสอนเทียมเท็จดังกล่าว

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 3:3, 4 คนที่สงสัยเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ จะพากันเยาะเย้ยความจริง เหมือนเป็นเรื่องขบขัน มีข้อโต้แย้งอะไรที่พวกเขาใช้เป็นวิธีหนีเหวี่ยงจากความจริง

ท่านเปโตรชี้ให้เห็นว่าผู้ที่กล่าวสัญญาเสรีภาพเทียมเท็จในพระคริสต์ มีลักษณะเหมือนกันมากกับพวกที่กล่าวเยาะเย้ย และสงสัยเรื่องการกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู กลุ่มแรกติดตามความปรารถนาที่มาจากการมอบตัวเองอยู่ภายใต้อำนาจของความบาป (2 เปโตร 2:10) ในเวลาเดียวกัน ผู้เยาะเย้ยเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ต่าง “ประพடுத்தใจปรารถนาของตน” (2 เปโตร 3:3)

ท่านเปโตรเตือนผู้สงสัยที่ถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่า พระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” (2 เปโตร 3:4) ในการตั้งคำถามเช่นนั้น พวกเขามีความสงสัย และกล่าวเยาะเย้ย ความเชื่อที่เป็นหลักมั่นคงของคริสเตียนทั้งหลาย ที่เชื่อในพระสัญญาว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาในไม่ช้า ผู้สงสัยจะนำประเด็นข้อเท็จจริงที่เห็นจริงด้วยสายตา โดยการกล่าวว่าคริสเตียนที่เชื่อในพระสัญญาได้ล้มหายตายจากไปเรื่อยๆ และพวกเขายังชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่า สิ่งต่างๆ คงดำเนินไปอย่างที่เป็นอยู่อย่างต่อเนื่องดังที่เคยเป็นมา และจะเป็นไปในอีกทศวรรษหนึ่ง คำถามของพวกเขาดูเหมือนสมเหตุผล เอลเลน จี. ไวท์ เขียนว่าท่านเอโนคผู้บริสุทธิ์ได้เห็น คนชอบธรรม และคนอธรรมต่างกลับไปสู่ผงคลีดินเหมือนกัน และความตายจะเป็นจุดสิ้นสุดในชีวิตของคนทั้งสองพวก” (หนังสือ ของ เอลเลน จี. ไวท์ “บรรพชน และผู้เผยพระวจนะ” หน้า 85) ท่านเอโนครู้สึกยุ่งยากใจเกี่ยวกับความจริงข้อนี้ ท่านมีชีวิตอยู่ก่อนหน้าท่วมโลก ถ้าท่านต่อสู้อันตรธานในคำถามนี้ แล้วคนที่มีอายุหลังท่านเอโนค และในยุคต่อๆ มาจนช่วงวันสุดท้าย คนเหล่านั้นจะไม่สงสัย ต่อสู้กับความเชื่อในเรื่องนี้มากขึ้นหรือ

เราในฐานะเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ความหมายของชื่อของเราชี้ไปยังความหวังในการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง แต่ถึงบัดนี้พระองค์ยังไม่เสด็จกลับมา

กระนั้นเรายังพบผู้กล่าวเยาะเย้ยความเชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู เหมือนกับที่ท่านเปโตรได้กล่าวทำนายไว้ว่าจะเกิดขึ้น

จากประสบการณ์ด้านความเชื่อของคุณ คุณตอบคำถามอย่างไรถึงสาเหตุที่พระเยซูยังไม่เสด็จกลับมา

วันอังคาร

หนึ่งพันปีเหมือนกับวันเดียว (2 เปโตร 3:8-10)
A THOUSAND YEARS IS LIKE A DAY

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 3:8-10 ท่านเปโตรตอบโต้ต่อเหตุผลของผู้เยาะเย้ยอย่างไร ข้อความใดที่ช่วยให้เราเข้าใจเหตุผลที่พระเยซูยังไม่เสด็จกลับมา

คนจำนวนมากหัวเราะเยาะความเชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซู พวกเขาอ้างว่าทุกสิ่งในโลกเป็นไปอย่างที่มีนัยยะเป็นมาอย่างต่อเนื่องเสมอ แต่ท่านเปโตรกล่าวเตือนผู้อ่านของท่านว่า การให้เหตุผลเช่นนี้เป็นไปได้แย่งที่เป็นเท็จ ที่ว่าโลกนี้ไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่แรกสร้างโลกนั้นไม่จริง เพราะมีครั้งหนึ่ง ท่านเตือนเขาถึงเหตุการณ์ที่ท่านพบในพระธรรมปฐมกาล (สังเกตว่าท่านกลับไปสู่ต้นกำเนิดของสิทธิอำนาจคือพระคัมภีร์) พระธรรมปฐมกาลบอกเราว่า มีครั้งหนึ่งที่มนุษย์มีความชั่วร้ายมาก และพระเจ้าได้ส่งน้ำมาท่วมเพื่อทำลายโลก (2 เปโตร 3:6) น้ำท่วมโลกได้นำการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่มาสู่แผ่นดินโลก การเปลี่ยนแปลงยังมีหลักฐานประจักษ์กระทั่งถึงปัจจุบัน จากนั้นเปโตรกล่าวว่าโลกนี้จะถูกทำลายล้างเป็นครั้งสุดท้าย “และโลกธาตุดจะสลายไปด้วยไฟ” (2 เปโตร 3:10) ไม่ใช่ให้น้ำท่วมโลกเหมือนครั้งก่อน

ท่านเปโตรเขียนด้วยว่า “แต่ดูก่อนพวกที่รัก อย่าลืมนความจริงข้อนี้เสีย คือวันเดียวของพระเจ้าเหมือนกับพันปี และพันปีก็เหมือนกับวันเดียว” (2 เปโตร 3:8) โดยการประกาศความจริงในเรื่องนี้ ท่านเปโตรอาจกำลังคิดถึงข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมเพลงสดุดี 94:4 ซึ่งกล่าวว่า “เพราะพันปีในสายพระเนตรของพระองค์ เป็นวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว หรือเหมือนยามเดียวในกลางคืน” หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า การนับเวลาของเราไม่เหมือนกับที่พระเจ้าทรงนับเหตุนี้เราต้องถึถ่วงในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องเวลา

ในความคิดเห็นของมนุษย์ ดูประหนึ่งพระเจ้าทรงล่าช้าในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ แต่เรามองเรื่องนี้เฉพาะสิ่งที่ปรากฏผ่านสายตามนุษย์ แต่จากทัศนะของพระเจ้า ไม่มีคำว่า “ล่าช้า” ที่จริงท่านเปโตรกล่าวว่าในพระเมตตาของพระเจ้า พระองค์ทรงประทานเวลาให้คนบาปมากขึ้น “เพราะไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 เปโตร 3:9)

แต่ท่านเปโตรเตือนว่า การทรงอดกลั้นพระทัยของพระเจ้าไม่ควรนำมาเป็นข้ออ้างที่คนหนึ่งจะ “ผลักวันประกันพรุ่ง” ที่จะถวายชีวิตให้แก่พระเยซู เพราะวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึงโดยปราศจากการเตือนล่วงหน้า แต่จะมาเหมือนกับขโมยย่องเข้ามายามวิกาล และแน่นอนหลังจากนั้นขโมยจะเล็ดลอดออกไปโดยไม่ให้ใครสังเกตเห็น ท่านเปโตรกล่าวว่า “และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่องเสียดด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลก กับสิ่งที่มีอยู่ในโลกนั้นต้องไหม้เสียสิ้น” (2 เปโตร 3:10) ในลักษณะนี้ ข่าวสารของท่านเปโตรเหมือนกับข่าวของท่านเปาโลที่กล่าวว่า “ในวันแห่งความรอดเราได้ช่วยเจ้า นี้แน่ บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ แน่บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 โครินธ์ 6:2)

พูด

ควรเป็นคนเช่นใด (2 เปโตร 3:11-13)

SO WHAT?

ชายหนุ่มคนหนึ่งพยายามเป็นพยานให้กับคุณแม่ของเขา เขาบอกเธอเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู และพระองค์ทรงสัญญาว่าจะเสด็จกลับมาอีก เขาคิดว่าเขาทำได้ดีทีเดียว จากการนำเอาความคิดแปลออกมาเป็นคำพูด เขาจบเรื่องเทศน์ที่สั้นเกี่ยวกับพระเยซูและการเสด็จกลับมาของพระองค์ แล้วนั่งรอดูปฏิกิริยาจากคุณแม่ของเขา สักครู่ผู้เป็นแม่มองหน้าลูกชายแล้วพูดว่า “เพราะฉะนั้นมีอะไรเกี่ยวข้องกับแม่ในตอนนี้นะ?”

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 3:11-13 ท่านเปโตรตอบคำถามอย่างไร “เพราะฉะนั้นมีอะไรเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าในตอนนี้นะ?” (อ่านมัทธิว 24:43-51)

เรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูมีผลต่อวิถีชีวิตประจำวัน และ
ความนึกคิดของคุณอย่างไร คำตอบของคุณอธิบายถึงชีวิตและความ
เชื่อของคุณอย่างไร

วันพฤหัสบดี

คำขอครั้งสุดท้าย (2 เปโตร 3:14-18) A FINAL REQUEST

ท่านเปโตรจบจดหมายของท่านด้วยหัวข้อที่ได้ทยอยเติมลงตั้งแต่
เริ่มต้น เราต้องดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ ท่านเปโตรเตือนว่า “ระวังให้ดี ท่านอาจ
หลงไปกระทำผิดของคนชั่วเหล่านั้น และท่านจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคง
ของท่าน” (2 เปโตร 3:17)

อ่าน 2 เปโตร 3:14-18 ท่านเปโตรขอร้องใคร และท่านเตือน
อะไรในคำขอของท่าน

เป็นที่น่าสนใจท่านเปโตรจบจดหมายของท่านด้วยการขอร้องผู้อ่านของ
ท่าน ให้จดจำข้อเขียนของท่านเปาโลซึ่ง “ได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลาย
ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เขาเหล่านั้น” (2 เปโตร 3:15)
ท่านเปาโลได้เขียนถึงความจำเป็น ที่ต้องดำรงชีวิตอยู่อย่างสันติ ดังนั้นเราควร
ต้องทำเช่นนั้น ขณะที่เรารอการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู เราต้องใช้
เวลาในการพัฒนาชีวิตของเราให้บริสุทธิ์ (อ่านโรม 2:4; โรม 12:18; ฟิลิปปี
2:12)

ให้สังเกตวิธีที่ท่านเปโตรชี้ไปยังข้อเขียนของท่านเปาโล ซึ่งแสดงให้เห็น
เห็นว่าจดหมายของท่านเปาโลทรงคุณค่ามากในยุคแรกเริ่มของประวัติศาสตร์
คริสเตียน เราไม่ทราบที่ท่านเปโตรหมายถึงจดหมายฝากทั้งหมดของท่าน
เปาโลตรงนี้หรือเพียงบางส่วน แต่ถ้อยคำของท่านเปโตรแสดงให้เห็นว่า ท่าน
มองเห็นคุณค่ายิ่งใหญ่ในจดหมายฝากของท่านเปาโล

ในที่สุดท่านเปโตรกล่าวว่า ข้อเขียนของท่านเปาโลสามารถเข้าใจได้
คำในภาษากรีก “งานเขียน” คือ (grapha) แต่สำหรับพระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึง
ถึง “งานเขียนศักดิ์สิทธิ์” ซึ่งอาจหมายถึงหนังสือของท่านโมเสส และของ

ผู้เผยพระวจนะอื่นก็ได้ ตรงนี้มีหลักฐานชัดเจนว่างานเขียนของท่านเปาโล และของท่านเปโตรต่างมีสิทธิอำนาจเช่นเดียวกับผู้เผยพระวจนะที่เขียน พระคัมภีร์เดิมในภาษาฮีบรู

อนึ่งจำไว้ด้วยว่า เราได้อ่านก่อนหน้านี้อแล้วเกี่ยวกับครูสอนเทียมเท็จ พวกเขากล่าวสัญญาว่าผู้ปฏิบัติตามพวกเขาจะได้รับเสรีภาพในพระคริสต์ ไม่ยากเลยที่จะจินตนาการว่า พวกเขาใช้งานเขียนของท่านเปาโลเกี่ยวกับ “เสรีภาพ” “ความเมตตากรุณา” และ “การให้อภัยบาป” เป็นข้อแก้ตัวที่จะ ทำบาป ยิ่งกว่านั้น ท่านเปาโลเทศนาอย่างหนักแน่นว่า “ความชอบธรรมซึ่ง มาจากพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือกฎบัญญัติ *ธรรมบัญญัติกับพวกผู้เผย พระวจนะเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งประทานโดยความ เชื่อในพระเยซูคริสต์*” (2 เปโตร 3:21, 22) แต่ไม่มีตอนใดในงานเขียนของ ท่านเปาโล ที่กล่าวว่า “ให้ผู้คนมีเสรีภาพจากความบาป” (อ่าน โรม 6:1-14) ตัวท่านเปาโลเองจะต้องจัดการกับความผิดพลาดนี้ แม้แต่ในสมัยของท่าน ผู้คนได้บิดเบือนสิ่งที่ท่านเปาโลเทศนา และสอนเกี่ยวกับการทำตัวให้เป็นคน บริสุทธิ์โดยความเชื่อ แต่ท่านเปโตรเตือนว่าคนที่บิดเบือนความหมายจากงาน เขียนของท่านเปาโลพวกเขา “จะถูกทำลาย” (2 เปโตร 3:16)

เราได้รับการทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตอย่างไรในพระเยซูคริสต์ และเราจะเลือกอย่างไรเพื่อช่วยให้คุณดำเนินชีวิตแบบนั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ดูเหมือนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองอยู่ห่างออกไปมากในอนาคต พระเยซูทรงเตือนว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ถ้าเราไม่ระมัดระวังในช่วงเวลานี้ ยกตัวอย่างพระเยซูทรงเล่าเรื่องทาสสองคนใน พระธรรมมัทธิว 24:45-51 ใน เรื่องนี้ทาสทั้งสองต่างคาดหวังว่าเจ้านายของพวกเขาจะเดินทางกลับมา ทาส คนหนึ่งตัดสินใจว่าเขาจะต้องเตรียมความพร้อม เพราะเจ้านายจะมาถึงเวลา ใดก็ได้ ทาสอีกคนพูดกับตัวเองว่า เจ้านายของเราจะมาช้าเป็นแน่ ทาสคนนั้น จึงถือโอกาส “ช่วงเวลาที่มาช้า” ทำในสิ่งชั่วร้าย

พระเยซูตรัสว่า “บ่าวซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เรียบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอาไว้ และให้บ่าวเอนกายลง และท่านจะมาเดินไต่” (ลูกา 12:37) ผู้รอคอยการเสด็จกลับมาของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่รอแบบนั่ง นอนอยู่ไม่ทำการงานอะไร ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาอีก จะนำผู้คนมานับถวายเป็นศิษย์ และเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะถวายความยำเกรงและยอมรับการพิพากษาเรื่องความบาป ผู้ที่เชื่อในเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ จะปลุกพวกเขาให้มองเห็นความบาป ที่พวกเขาได้ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระองค์ และผู้ที่กำลังรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทำให้ดวงวิญญาณของพวกเขาบริสุทธิ์โดยการเชื่อฟังความจริง” (จากหนังสือของ เฮลเลน จี. ไวท์ ใน “ผู้ปรารถนาแห่งปวงชน” หน้า 634)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีวิธีใดบ้าง ที่เราจะจัดการกับความคิดว่าพระเยซูยังไม่เสด็จกลับมา เราสามารถเรียนรู้คำตอบของแต่ละคนได้อย่างไร
2. คำสอนแนวปฏิบัติและความเชื่อแบบใด ที่เราผู้เป็นเซเวนธ์เดย์ แอ็ดเวนติส ได้รับมาจากพระคัมภีร์เท่านั้น (คำสอนแนวปฏิบัติและความเชื่อที่ไม่ได้มาจากวัฒนธรรม เหตุผล หรือธรรมเนียมปฏิบัติ)
3. เปโตรเชื่อมโยงความปรารถนาที่เป็นบาป และความหลงใหลเรื่องคำสอนเทียมเท็จอย่างไร
4. อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวว่า “เวลาไม่เหมือนกันสำหรับทุกคน” ขึ้นอยู่กับว่าคุณอยู่ที่ไหน และคุณเคลื่อนไหวเร็วเพียงใด ดังนั้นประสบการณ์ของคุณในเรื่องเวลาจะแตกต่างจากคนอื่นซึ่งอยู่ในสถานที่แตกต่างกัน และเคลื่อนที่ด้วยความเร็วที่ต่างกัน ช่วงน่าทึ่ง เวลาเป็นความลึกลับ มันทำหน้าที่ในวิธีที่เราไม่เข้าใจได้เต็ม ๆ แนวคิดนี้อาจช่วยให้เราตระหนักว่า เวลาในโลกไม่เหมือนเวลาของพระเจ้า และแนวคิดนี้อาจช่วยเราให้เราเข้าใจดีขึ้นถึงเหตุผลที่พระคริสต์ยังไม่เสด็จกลับมาอย่างไร

บทที่ 13

ใจความหลักในพระธรรม 1 และ 2 เปโตร

Major Themes in 1 and 2 Peter

วันที่ 17 – 23 มิถุนายน 2017

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อิสยาห์ 53:5, 6, 9; เลวีนิติ 16:16–19; เลวีนิติ 11:44;

โรม 13:1–7; 1 โครินธ์ 14:40; 2 ทิโมธี 3:16

ข้อควรจำ

“พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ ที่ต้นไม้หนันั้นเพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรม ด้วยบาป-แผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (อิสยาห์ 53:5) (1 เปโตร 2:24)

ท่านเปโตรเขียนจดหมายฝากทั้งสองฉบับ เพื่อจะช่วยให้ผู้เชื่อทั้งหลายจัดการกับปัญหาที่พวกเขาเผชิญในชีวิตจริง ในจดหมายฉบับแรกของท่าน ปัญหาใหญ่ที่ท่านเปโตรต้องจัดการคือการที่คริสเตียนถูกข่มเหง ในจดหมายเปโตรฉบับที่สอง ปัญหาใหญ่คือครูสอนเทียมเท็จ

สิ่งสำคัญคือการที่ท่านเปโตรต้องตอบสนองต่อปัญหาทั้งสอง โดยการชี้ไปยังความจริงในพระคัมภีร์ ความทุกข์ยากลำบากจากการที่คริสเตียนถูกข่มเหงทำให้เปโตรคิดถึงไปถึงความเจ็บปวดตรวดร้าว และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ท่านคิดว่าประสบการณ์เหล่านี้มีผลนำไปสู่ความรอด ท่านเปโตรกล่าวด้วยว่าครูสอนเทียมเท็จจะพบกับการพิพากษา แต่การพิพากษาที่พวกเขาได้รับจะเกิดขึ้นหลังจากพระเยซูเสด็จกลับมายังโลกนี้พร้อมกับเหล่าผู้ชอบธรรม หลังจากที่ใช้ชีวิตนิรันดร์บนสวรรค์หนึ่งพันปีสิ้นสุดลง

ในสัปดาห์สุดท้ายนี้เราจะเข้าไปสู่รายละเอียด 5 หัวข้อในจดหมายฝากที่ท่านเปโตรเขียนถึง: (1) ความทุกข์เจ็บปวดของพระเยซูที่นำไปสู่ความรอดของเรา (2) การตอบสนองต่อความจริงของเราที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาการกระทำของเราในการพิพากษาครั้งสุดท้าย (3) ความหวังในการเสด็จกลับมาของพระเยซูที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า (4) ระเบียบในสังคม และในคริสตจักร (5) และความสำคัญของพระคัมภีร์ซึ่งเราควรจะใช้เป็นแสงสว่างนำทางชีวิต

ความทุกข์ทรมาน พระเยซู และความรอด
(1 เปโตร 2:22-25)
 SUFFERING, JESUS, AND SALVATION

วันอาทิตย์

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้และเขียนแต่ละข้อความที่สอนเราเกี่ยวกับความรอด:

- 1 เปโตร 1:2
- 1 เปโตร 1:8, 9.....
- 1 เปโตร 1:18, 19.....
- 1 เปโตร 2:22-25.....
- 1 เปโตร 3:18.....

ท่านเปโตรกล่าวถึงความรอดบ่อยๆ เมื่อท่านพูดเกี่ยวกับความทุกข์เจ็บปวดของพระเยซูเพื่อเป็นตัวแทนสำหรับคนบาปทั้งหมด ใน 1 เปโตร 2:22-24 ท่านเปโตรเขียนเกี่ยวกับความเจ็บปวดรวดร้าวของพระเยซู ท่านสะท้อนถ้อยคำของท่านอิสยาห์ 53:5, 6, 9 คำกล่าวของท่านเปโตรทำให้มองเห็นภาพของการเป็นตัวแทน และการถวายบูชา

มีการถวายบูชาหลายประเภทที่พระคัมภีร์เดิมพรรณานเอาไว้ คนบาปทั้งหลายนำเอาสัตว์มาทำพิธีที่พระวิหาร พวกเขาจะวางมือของพวกเขาลงบนสัตว์ที่จะถวายบูชา การกระทำนี้เป็นสัญลักษณ์ซึ่งแสดงว่าความบาปของคนบาปได้เปลี่ยนผ่านไปยังสัตว์ที่ถวายบูชา จากนั้นปุโรหิตทำการฆ่าสัตว์ตัวนั้น สัตว์ตัวที่ตายได้กลายเป็นการตายแทนที่ของคนบาป (เลวีนิติ 4:29, 30, 33, 34 เลวีนิติ 14:10-13) ส่วนเลือดเป็นสัญลักษณ์ของความบาปลงบน

แทนบูชา ทันใดนั้นความบาปได้ถูกชำระให้สะอาด พิธีถวายบูชาไถ่บาปประจำปีเรียกว่า “วันลบบาป” นี่เป็นวิธีลบล้างบาปทั้งหมดที่ตกค้างอยู่ที่พลับพลา หรือพระวิหารซึ่งได้สะสมความบาปไว้ตลอดปี (เลวีนิติ 16:16-19) โลหิตของสัตว์ที่ถวายบูชามีส่วนสำคัญในการจ่ายค่าจ้างสำหรับความบาปในลักษณะที่คล้ายกัน ท่านเปโตรกล่าวว่า คริสเตียนทั้งหลายได้ถูกซื้อไว้แล้วด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระเยซู (1 เปโตร 1:18, 19) ท่านเปโตรได้กล่าวเน้นในเรื่องการใช้สัตว์เป็นตัวแทนของมนุษย์ ท่านเปโตรกล่าวว่าพระเยซูไม่เคยทำบาป แต่พระองค์ทรงแบกรับความบาปแทนที่เรา (2 โครินธ์ 5:21) ดังที่พระธรรม 1 เปโตร 3:18 กล่าวว่าพระเยซูทรงเจ็บปวดทรมาน และที่สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์หนึ่งเดียวที่ทรงทนทุกข์ปวดร้าวเพื่อคนบาปที่ไม่บริสุทธิ์เช่นเราทั้งหลาย เช่นเดียวกับท่านเปโตร (โรม 3:21, 22) ท่านเปโตรพูดถึงความต้องการเรื่องความเชื่อเช่นกัน (1 เปโตร 1:8, 9) จุดเน้นของท่านคือ ความรอดไม่ใช่สิ่งที่จะซื้อหา ไข่มุกมีค่าแลกเปลี่ยนหรือด้วยการประพาดดี แต่เป็นว่าพระเจ้าทรงประทานให้ เมื่อเราเชื่อในสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำเพื่อเรา และเรารับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา

พระเยซูทรงเป็นผู้รับโทษแทนคุณ พระองค์ทรงเป็นความหวังอย่างไร และคุณได้รับการปลอบโยนจากความจริงที่มหัศจรรย์นี้อย่างไร

วันจันทร์

เราควรดำเนินชีวิตอย่างไร (2 เปโตร 3:10, 11)

HOW SHOULD WE LIVE?

มีหัวข้อหนึ่งที่ท่านเปโตรกลับมาทวนบ่อยครั้งมากกว่าหัวข้ออื่น ซึ่งจะพบได้ในคำถามที่ท่านตั้งขึ้น (2 เปโตร 3:10, 11) “แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมา ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์ดั่งงาม”

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: 1 เปโตร 1:15-17, 22; 1 เปโตร 2:1; 1 เปโตร 3:8, 9; 1 เปโตร 4:7-11; 2 เปโตร 3:11 ท่านเปโตรกล่าวถึงอะไรเกี่ยวกับความประพาดของคริสเตียน

ท่านเปโตรคิดอย่างรอบคอบเกี่ยวกับความประพฤติของคริสเตียนหลายประเด็นในจดหมายฝากทั้งสองฉบับของท่าน และแต่ละครั้งท่านทบทวนหลายหัวข้อด้วยกัน **ประการแรก** ท่านเปโตรชี้ให้เห็นการเชื่อมโยงระหว่างการพิพากษาของพระเจ้า และความประพฤติของคริสเตียน (1 เปโตร 1:17 และ 2 เปโตร 3:11) หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า พระเจ้าจะทรงพิพากษาการกระทำของทุกคน ดังนั้นคริสเตียนควรดำรงชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ **ประการที่สอง** มีสองสามครั้งที่ท่านเปโตรกล่าวว่าคริสเตียนควรใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูกล่าวว่า สิ่งที่เป็นบริสุทธิ์จะถูกแยกต่างหากเพื่อนำไปใช้ในพระวิหาร (อพยพ 26:34; อพยพ 28:36; อพยพ 29:6, 37) หรือสิ่งเหล่านั้นถูกแยกออกมาสำหรับพระประสงค์ของพระเจ้า (ยกตัวอย่างเช่น วันสะบาโตในพระธรรมปฐมกาล 2:3) ที่จริงในแผนการของพระเจ้า ประชากรของพระองค์ควรจะเป็นคนบริสุทธิ์ เหมือนกับที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์ (เลวีนิติ 11:44; เลวีนิติ 19:2) ท่านเปโตรเอ่ยถึงหัวข้อนี้เช่นกัน (1 เปโตร 1:15, 16) ขั้นตอนในการแยกบางสิ่งไว้ต่างหากถูกเรียกว่า “การชำระให้บริสุทธิ์” (sanctification) และท่านเปโตรต้องการให้ผู้อ่านของท่านแยกตัวออกมาเป็นผู้บริสุทธิ์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงแยกพวกเขาออกมา และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงประทานอำนาจให้พวกเขาเชื่อฟังพระเยซู (1 เปโตร 1:2) **ประการที่สาม** ท่านเปโตรให้รายละเอียดบางอย่างของลักษณะความประพฤติที่ถูกต้องของผู้เข้าสู่การชำระให้บริสุทธิ์หรือแยกตัวออกมาต่างหาก (1 เปโตร 2:1) พวกเขาควรร่วมสามัคคีเป็นหนึ่งในดวงวิญญาณ พวกเขาควร “รักซึ่งกันและกัน” พวกเขาควรมีดวงจิตที่ไม่เย่อหยิ่ง แต่เป็นคน “มีใจอ่อนโยนและอ่อนน้อม” (1 เปโตร 3:8) พวกเขาควรเป็นคนดี ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยพระเจ้า และเป็นคนที่เต็มไปด้วยความรัก (2 เปโตร 1:5-7) ยิ่งกว่านั้นพวกเขาต้องแสดงความรักในทุกเวลา (1 เปโตร 4:7-11) ในที่สุดท่านเปโตรกล่าวหนุนใจผู้ฟังของท่านว่า “จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย” (1 เปโตร 5:7)

เราจะเรียนรู้ที่จะหนุนใจกัน ไม่ใช่วิพากษ์วิจารณ์หรือตัดสินกันได้อย่างไร และเราจะดำเนินชีวิตตามแบบที่เปโตรเขียนในจดหมายของท่านได้อย่างไร

พระคัมภีร์แต่ละข้อต่อไปนี้ กล่าวถึงเหตุการณ์อะไรในอนาคต

- 1 เปโตร 1:4.....
- 1 เปโตร 1:17.....
- 1 เปโตร 4:5, 6.....
- 1 เปโตร 4:17.....
- 2 เปโตร 3:1-10.....

การข่มเหงเป็นประเด็นสำคัญที่สุดที่ผู้อ่านจดหมายฝากฉบับแรกของท่านเปโตรต้องเผชิญ ท่านเปโตรปลอบโยนผู้อ่านของท่านด้วยการหนุนใจพวกเขาถึงรางวัลในอนาคต ซึ่งพระเจ้าทรงเก็บไว้ให้พวกเขาในสวรรค์ ซึ่งไม่มีใครจะแย่งไปได้ แม้ว่าชีวิตของพวกเขาในโลกนี้ต้องพบกับความยากลำบาก เพราะการข่มเหง

ท่านเปโตรชี้ให้เห็นสองสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในอนาคต: (1) การพิพากษาครั้งสุดท้าย และ (2) ความพินาศของความชั่วร้ายด้วยไฟอันร้อนยิ่ง แม้ว่าจะมีการข่มเหงเรื่องความเชื่อในเวลานั้น ท่านเปโตรแสดงให้เห็นความยุติธรรมและการพิพากษาซึ่งจะบังเกิดขึ้น

ท่านเปโตรกล่าวถึงการพิพากษาสามครั้งในเวลาที่แตกต่างกันในจดหมายฝากฉบับแรกของท่าน (1 เปโตร 1:17; 1 เปโตร 4:5, 6; 1 เปโตร 4:17) ท่านกล่าวว่าพระเจ้า องค์พระบิดาไม่ทรงชื่นชมคนใดเหนืออีกคนหนึ่ง พระองค์จะทรงพิพากษามนุษย์ทั้งหมด สอดคล้องกับการกระทำของพวกเขา (1 เปโตร 1:17) ท่านเปโตรกล่าวว่าพระเยซูเองทรงพร้อมจะพิพากษาทุกคนที่มีชีวิตอยู่ และคนที่ได้ตายไปแล้ว (1 เปโตร 4:5) ท่านเปโตรได้ตั้งข้อสังเกตอย่างน่าสนใจว่าการพิพากษาจะเริ่มต้นจากสมาชิกที่อยู่ในครอบครัวของพระเจ้า (1 เปโตร 4:17) และท่านเปโตรยังกล่าวด้วยว่าผู้ที่ไม่ดำเนินตามพระเจ้าก็จะมีไฟไว้สำหรับ “วันทรงพิพากษา และวันพินาศแห่งบรรดาทุรชน” (2 เปโตร 3:7)

ท่านเปโตรใช้เวลาอีกส่วนหนึ่งจัดการกับปัญหาอื่นๆ หนึ่งในจำนวนนั้นเกี่ยวข้องกับคำถามที่ว่า “พระเยซูจะเสด็จกลับมาจริง ๆ หรือไม่ (2 เปโตร 3:1-10) ท่านเปโตรชี้ถึงเหตุผลสำหรับ “การล่าช้า” (delay) ในการเสด็จกลับมาของพระเยซู ทั้งนี้เพื่อให้เวลามากขึ้นสำหรับผู้คนจะหันจากความบาปเพื่อมารับเอาความรอด ท่านเปโตรชี้ให้ตระหนักว่า มีการพิพากษาในอนาคตแน่นอน ดังนั้นข้อมูลความจริงนี้ควรนำทุกคนให้ดำรงชีวิตบริสุทธิ์ ปราศจากมลทิน และควรเดินรุดหน้าไปในความเชื่อ และการเชื่อฟัง ไม่ว่าจะกำลังเผชิญกับอะไรอยู่ก็ตาม

เพราะเหตุใดคุณจึงต้องให้ความเชื่อและการเชื่อฟังดียิ่ง ๆ ขึ้นแม้จะต้องเผชิญกับอะไรก็ตาม และมีทางเลือกอื่นอีกหรือไม่

พุธ

ระเบียบในสังคมและในคริสตจักร

(1 เปโตร 2:11-21)

ORDER IN SOCIETY AND IN THE CHURCH

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ท่านเปโตรกล่าวถึงอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับความสำคัญของทั้งรัฐบาล และการเป็นผู้นำของคริสตจักร คริสเตียนควรตอบสนองต่อทั้งสองสิ่งนี้อย่างไร จะนำถ้อยคำของท่านเปโตรมาปรับใช้ในสถานการณ์ของเราในปัจจุบันอย่างไร

- 1 เปโตร 2:11-21
-
- 1 เปโตร 5:1-5
-

ทั้งท่านเปโตรและท่านเปาโล ต่างอธิบายวัตถุประสงค์ของผู้ปกครองและและการใช้อำนาจอย่างถูกต้อง ท่านเปโตรมีชีวิตอยู่ในเวลาเมื่อสิทธิอำนาจของรัฐ และอำนาจของผู้นำศาสนา (ที่คนส่วนใหญ่เชื่อถือ) ได้ข่มเหงคริสเตียน ข้อมูลความจริงเรื่องนี้ทำให้ท่านเปโตร และท่านเปาโลต้องพูดถึงสิ่งที่มีความ

หมายมากกว่า (1 เปโตร 2:13-17; โรม 13:1-7) อัครทูตทั้งสองกล่าวว่า บุคคลเหล่านั้นได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่โดยพระเจ้า พวกเขามีหน้าที่ดูแล และทำการตรวจสอบ และต่อต้านผู้ซึ่งจะทำความชั่วร้าย แน่อบางเวลาอำนาจในการปกครองอาจมีปัญหา พวกคริสเตียนต้องเผชิญกับปัญหานี้ในสมัยของท่านเปโตร และปัญหาดังกล่าวยังมีแต่จะเลวร้ายขึ้นไปเรื่อยๆ ในอีกหลายปีที่กำลังจะมาถึง

แต่โดยภาพรวม วัตถุประสงค์ของรัฐบาลคือการบังคับใช้กฎหมาย และรักษาความสงบเรียบร้อย เพื่อให้ประชาชนปลอดภัย รัฐบาลที่ดีถือว่าเป็นพระพรอีกอย่างหนึ่ง ที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์ ไม่ต้องสงสัยท่านเปโตรแบ่งปันความเชื่ออันเข้มแข็งของท่านเปาโลซึ่งต่างเชื่อว่า “การจัดระเบียบในคริสตจักรเป็นสิ่งจำเป็น” ท่านเปโตรได้กำชับผู้นำของคริสตจักรว่า “จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้า ที่อยู่ในความดูแลของท่าน ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ” (1 เปโตร 5:2) ดังนั้นผู้เลี้ยงแกะฝ่ายจิตวิญญาณ จะต้องนำทาง และเลี้ยงดูสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น จะว่าไปคริสตจักรต้องการการนำที่ดี ผู้นำที่ดีจะวางแผนและตั้งเป้าหมายไว้ พวกเขามีความสามารถนำสมาชิกให้รวมกันเป็นหนึ่งในการทำงาน พวกเขาช่วยคนอื่นๆ ให้ใช้ของประทานแห่งพระวิญญาณเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า

พระธรรม 1 เปโตร 5:5 กล่าวว่า **“อันที่จริงให้ท่านทุกคนมีความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน”** เราจะเรียนรู้เพื่อทำสิ่งนี้ได้อย่างไร และคุณจะใช้กฎข้อนี้กับคนอื่นได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี **ความสำคัญของพระคัมภีร์ (2 เปโตร 1:16-20)**
THE IMPORTANCE OF THE BIBLE

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้กล่าวว่าพระคัมภีร์มีความสำคัญต่อชีวิตและความเชื่ออย่างไร

1 เปโตร 1:10-12

2 เปโตร 1:16-20

2 เปโตร 3:2

2 เปโตร 3:16

ในจดหมายฉบับที่สองของท่านเปโตร ท่านเปโตรชี้ให้ผู้อ่านของท่านทราบถึง “ที่มาของสิทธิอำนาจ” เมื่อท่านกล่าวว่า “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้จดจำถ้อยคำทั้งหลาย ที่พวกผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดโดยบรรดาอัครทูต” (2 เปโตร 3:2) ปัจจุบันเรามีโอกาสอย่างเดียวกันที่จะได้รับการช่วยเหลือ และสติปัญญาสำหรับปัญหาของเราจากถ้อยคำของ “ผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์” และแหล่งของสติปัญญาคือพระคัมภีร์เดิม เป็นความจริงที่เราไม่อาจพบตัวตนของผู้เผยพระวจนะในปัจจุบัน แต่เรามีถ้อยคำที่เติมเต็มด้วยพระวิญญาณ หรือคำพยานต่าง ๆ ซึ่งมีชีวิตอยู่ภายหลังสมัยผู้เผยพระวจนะ

ใน 2 เปโตร 3:16 ท่านเปโตรเตือนผู้อ่านของท่านว่า พระคัมภีร์เป็นแหล่งความจริง แต่ท่านเปโตรเตือนด้วยว่า พระคัมภีร์เองอาจเป็นสาเหตุทำให้เข้าใจผิดได้ และอาจนำไปสู่ผลลัพธ์อันน่ากลัว

ถ้อยคำของท่านเปโตรควรเตือนใจเราถึงกฎการศึกษาพระคัมภีร์ขั้นพื้นฐานเก้าข้อดังนี้ (1) เราควรอ่านพระคัมภีร์ด้วยการอธิษฐานจากใจ (2) เราควรพยายามเข้าใจพระคัมภีร์แต่ละข้อที่เชื่อมต่อกันเป็นบท (3) ข้อพระคัมภีร์นั้นสัมพันธ์กับกับพระคัมภีร์ย่อยเล่มอื่นอย่างไร (4) ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นสัมพันธ์กับพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างไร (5) ผู้เขียนพระคัมภีร์กำลังพูดถึงเรื่องอะไรเมื่อท่านเขียนพระวจนะตอนนั้น (6) เราควรเข้าใจประวัติศาสตร์หรือสาเหตุเบื้องหลังที่พระคัมภีร์เหล่านี้ถูกเขียนขึ้น (7) เราควรอ่านพระคัมภีร์เพื่อค้นหาความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ การอ่านพระคัมภีร์ทำให้เราได้รับสติปัญญา และพระคัมภีร์จะแสดงความรอดให้เราประจักษ์ผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ซึ่งเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ (1 เปโตร 1:10-12) (8) คำถามว่า

มีความจริงอะไรที่พระเจ้าทรงประสงค์จะให้เรารู้จากพระคัมภีร์ และ (9) เราสามารถจะประยุกต์ใช้ความจริงในพระคัมภีร์กับชีวิตของเราเองเพื่อเสริมกำลังและสร้างอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ในจดหมายฝากของท่านเปโตร ท่านเปโตรให้ความสนใจชีวิตคริสเตียนเป็นพิเศษและหัวข้อต่อมาคือ เราควรจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และกันอย่างไร ท่านเปโตรกล่าวว่า “ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์ ด้วยการเชื่อฟังความจริง จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงจัง ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง” (1 เปโตร 1:22) ให้สังเกตพระคัมภีร์ข้อนี้ ท่านเปโตรเชื่อมการทำให้ชีวิตบริสุทธิ์เข้ากับการเชื่อฟังความจริง ท่านกล่าวว่าความจริงเปลี่ยนแปลงเรา ทำให้เราเป็นบุคคล ที่รักซึ่งกันและกันอย่างลึกซึ้ง และด้วย “ใจบริสุทธิ์” คุณสามารถจินตนาการถึงความแตกต่างในชีวิตของเรา และคริสตจักรว่าจะเป็นอย่างไหนใด หากเราดำเนินชีวิตสูงขึ้นสู่ขั้นสุดมคดิ ตรีกตรองดูว่าเราจะทำอะไรเพื่อทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

“พี่น้องชายหญิงทั้งหลาย คุณจะให้พระวิญญาณของพระคริสต์ร่วมเดินทางไปกับคุณขณะที่คุณเดินทางกลับบ้าน หรือไปที่คริสตจักรใหม่ คุณจะขจัด “ความไม่เชื่อ” และ “นิสัยร้ายความผิด” ที่เคยเป็น เคยทำมาออกไปให้หมดไหม เราได้มาถึงเวลา เมื่อเราจะต้องมาร่วมมือกัน และทำงานด้วยกันเหมือนเป็นหนึ่งเดียว เมื่อเรารวมกันเป็นหนึ่ง เราจะมีพลังกำลังมหาศาล แต่เมื่อเราทะเลาะ เราจะตีจากกันและกัน ผลลัพธ์ที่ตามคือการอ่อนกำลังลง” (จากหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ ใน *Selected Messages, book 2* หน้า 373, 374)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในพระธรรม 2 เปโตร 3:12 ท่านเปโตรบอกให้เรา “จงเฝ้ารอ และเร่งวัน” พระคัมภีร์ฉบับแปลบางฉบับแปลข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ว่า เราควรเฝ้ารอ และเร่งวันการเสด็จกลับมาของพระเยซู คำว่า “การเร่ง” หรือ “ที่จะเร่ง” หมายถึง “การรีบเร่ง” ให้มีบางสิ่งบังเกิดขึ้น หรือเร็วกว่า ดังนั้นด้วยแนวคิดนี้ เราจะเร่งการเสด็จกลับมาของพระเยซูให้เร็วขึ้นได้อย่างไร
2. เราพูดว่า พระคัมภีร์เป็น “หนังสือเล่มแรก” ของพระเจ้า และ “ธรรมชาติ” เป็นหนังสือเล่มที่สอง น่าเสียดายที่ หนังสือทั้งสองเล่มอาจนำไปสู่ “การอ่านแบบพลาดเป้า” หรือ “เข้าใจผิด” เช่น มีคนจำนวนมากไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก แทนที่จะเชื่อ พวกเขาเชื่อว่าชีวิตบนโลกนี้มาจากการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ เป็นเวลายาวนาน ที่เรียกว่า “ทฤษฎีวิวัฒนาการ” ผู้ที่เชื่อในทฤษฎีวิวัฒนาการสอนว่าโลกไม่ได้สร้างขึ้นโดยพระเจ้า ดังนั้นเราจะอ่าน และเข้าใจ “หนังสือเล่มที่สองของพระเจ้า” (ธรรมชาติ) อย่างไรจึงจะถูกต้อง มีข้อจำกัดอะไรสำหรับหนังสือเล่มที่สอง ที่สามารถสอนเราเกี่ยวกับพระเจ้า และมีอะไรที่เราสามารถได้รับการช่วยเหลือจากหนังสือเล่มแรก (พระคัมภีร์) ที่จะช่วยให้เราเข้าใจหนังสือเล่มที่สองอย่างถูกต้อง